

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАЈ 2005. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVI, БРОЈ 2134

НОВИ
АНТИХРИСТОВ
НАМЕСНИК

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

БЕЛКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1300 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50% ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и

одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранимир Блажић, Љубомир
Краговић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Владимир Кадић

Унос текста

Весна Марић и Златија Севић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазић, Радослав Кањерић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Василијевић,

Зоран Красић, Миролуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

СЗР штампарија „Драгић“, Борфа

Јоановића 20, 23000 Зрењанин,

тел: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада
примерака: последња колорна страна
корица 100.000 динара; унутрашња ко-
лорна страна корица 80.000 динара; уну-
трашња повисна страна 60.000 динара;
1/2 унутрашње повисне стране 30.000
динара; 1/4 унутрашње повисне стране
15.000 динара; плус порез на промет.

Косово и Метохија

• РАДИКАЛИ ПОКЛОНИЛИ РАЧУНАРЕ
ЋАЦИМА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

2

Издаја

• КРИВИЧНА ПРИЈАВА ПРОТИВ
ГОРАНА СВИЛАНОВИЋА

11

Ширење Запада на Исток

• РАЗБИЈАЊЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ,
СТРАТЕГИЈА ГЛОБАЛИЗМА И
ВАТИКАН

14

Одговор

• ВУЧИЋ VERSUS ПАПОЉУПЦИ

19

Радикали захтевају

• СПЦ ДА СЕ ИЗЈАСНИ И
ДА РАЗЈАСНИ

21

Александар Вучић

• МАФИЈА КОНТРОЛИШЕ ВЛАДУ

28

Гордана Поп-Лазић

• ОПШТИНСКА УПРАВА
У СЛУЖБИ ГРАЂАНА

31

Др Бранислав Блажић

• ПОСЕБНА БРИГА ЗА
НАЦИОНАЛНЕ МАЊИНЕ

31

Одбрана

• СРПСКИ РАДИКАЛИ
ЧУВАЈУ СТАРИ РАС

42

Са Ромима

• ВЕРУЈЕМО САМО
РАДИКАЛИМА

45

Делегација Српске радикалне странке посетила Косово и Метохију

Радикали увек уз свој народ

● Српска радикална странка поклонила је сто рачунара вредних четири милиона динара ђацима на Косову и Метохији. Рачунаре су добиле све основне и средње српске школе, једна ромска и Основна школа „Владимир Назор” у Јањилу у којој деца хрватске националности уче према програму републичког Министарства просвете.

● Осамнаесторо посланика Српске радикалне странке из републичког и парламентарног Државне заједнице и генерални секретар странке Александар Вучић посетили су српска села на северу Косова и Метохије и лично уручили комјутере директорима школа у Прилужју и Племетини. До ових села делегација је стигла возом.

Делегацију Српске радикалне странке на административном прелазу Јариње дочекало је око две стотине чланова и симпатизера странке. Прва станица „плавог каравана” који је чинила колона од педесетак аутомобила, из којих су се вијориле заставе Српске радикалне странке, била је село Бањска.

Посету јужној покрајини српски радикали започели су обиласком манастира Бањска, задужбине Краља Милутина, недалеко од Косовске Митровице. У овом манастиру 520 година није вршена служба, и тек од прошле године у њему је почео да се одвија манастирски живот. Бањска сада има игумана и калуђере. Српски радикали су запалили свеће и разговарали са игуманом манастира Симеоном, а потом отишли у централни магацин Црвеног крста у Звечану. Дистрибуција компјутера је кренула из овог магацина, где су директорима школа који раде широм Косова и

Метохије уручени рачунари. Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић истакао је том приликом да је ово само почетак и да ће радикали наставити да помажу нашем народу у покрајини.

Око поднева делегација радикала стигла је возом у Прилужје и Племетину. У школском дворишту Основне школе „Вук Караџић” у Прилужју делегацију је традиционалном српском добродошлицом, са погачом и сољу, дочекало око хиљаду људи, међу којима је било око 150-оро деце. Осим компјутера за основце и средњошколце, радикали су најмлађима донели и око две стотине пакетића. Делећи слаткише малишанима у Прилужју и Племетини они су нагласили да та деца морају имати исту шансу за будућност као и остала деца у Србији.

Обраћајући се окупљенима, Вучић је нагласио да Српска радикална странка никада неће одустати од политичке борбе за Косово и Метохију. Он је истакао да је конач-

ни статус јужне српске покрајине решен Резолуцијом 1244 СБ УН-а. „Према тој резолуцији Косово и Метохија су саставни део Србије и Црне Горе и нема даље расправе о томе. Нека испуне међународне обавезе они који су на седници Савета безбедности донели ту резолуцију, где су рекли да имамо право да 999 наших припадника безбедности дође на Косово и Метохију како би обезбеђивали границу и верске објекте. Нека то испуне и тиме ће бити гарантован наш територијални интегритет и целовитост”, нагласио је Вучић.

Снежана Марковић из Прилужја обраћајући се Вучићу упитала је – Зашто Коштунница пре него што је пустио 2000 терориста из затвора у Србији, међу којима и браћу Мазреку који су силовали тринаестогодишњу Јелену, није прво рекао да пусте наше киднаповане ако су живи или бар мртве да нам дају да можемо да их сахранимо. „Срамота је ово за власт у Србији” – закључила је Снежана.

„Пред вама сам искрено постиђен због политике која се према Косову и Метохији води у Београду, мада ми за то нисмо криви”, нагласио је Вучић.

Своју посету, делегација Српске радикалне странке завршила је обиласком Племетине. После уручења компјутера директору Основне школе „Свети Сава” у овом селу и поделе пакетића најмлађима, радикали су у разговору са мештанима обећали да ће на седници Скупштине Србије затражити да се по хитном поступку расправља о проблемима Срба на Косову и Метохији.

На железничкој станици у поподневним сатима у Прилужју се зачула сирена воза. Српски радикали одлазе пут Звечана.

Испуњено обећање

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић је испунио обећање које је дао српском народу на Косову и Ме-

Посланици радикала обишли су и запалили свеће на гробу Дејана Станојевића који је 2000. године киднапован а потом и убијен, а чији су посмртни остаци пре три дана сахрањени на гробљу у Прилужју. Дејан је сахрањен поред својих родитеља Живорада и Душанке којима је, исте године када је Дејан киднапован, препукло срце од бола за двадесетчетворогодишњим сином јединцем. На спомен плочи Живорада и Душанке пише:

„Ајд’ пожури ти Дејане сине, врати нам се брзо из туђине. Слађо и Цецо, најмилије ћери, не затварајте ви од куће врата, причекајте вашег брата, то вас моле мама и тата. Па нам Деки ти запали свеће, то су жеље наше највеће”.

Игуман манастира Бањска отац Симеон је, сазнавши да српски радикали планирају да у Прилужје и Племетину путују возом којим иду и Шиптари, изненађено упитао – Па, зар без пратње КФОР-а и полиције?! „Идемо онако како наш народ путује протеклих година, па шта Бог да народу нека да и нама”, одговара републички посланик Љубомир Краговић. „Бог вас благословио и сретан вам пут”, рече отац Симеон.

тохији. На седници републичког парламента 19. априла, на почетку заседања он је затражио да се седница прекине и да почне расправа о Косову и Метохији.

„У Србији се дешавају застрашујуће ствари, које директно утичу на урушавање државе и све тежи положај једног дела грађана Србије. У име своје странке и грађана Косова и Метохије, који су од нас српских радикала захтевали да затражимо да се у Скупштини Србије расправља о Косову и Метохији, ја сам изашао за говорницу и захтевао прекид седнице. Тражио сам да се прекине седница и да се сазову консултације како би се ова тема, која је од суштинске важности за грађане Србије, ставила на дневни ред,” нагласио је Вучић.

Он је у свом излагању навео и непосредне разлоге за овакву иницијативу. „Један од разлога је што сви из европских и међународних форума најављују да ће се ускоро решавати коначан статус Косова и Метохије, а нико унутар наше власти није у стању да каже да је то питање коначно решено Резо-

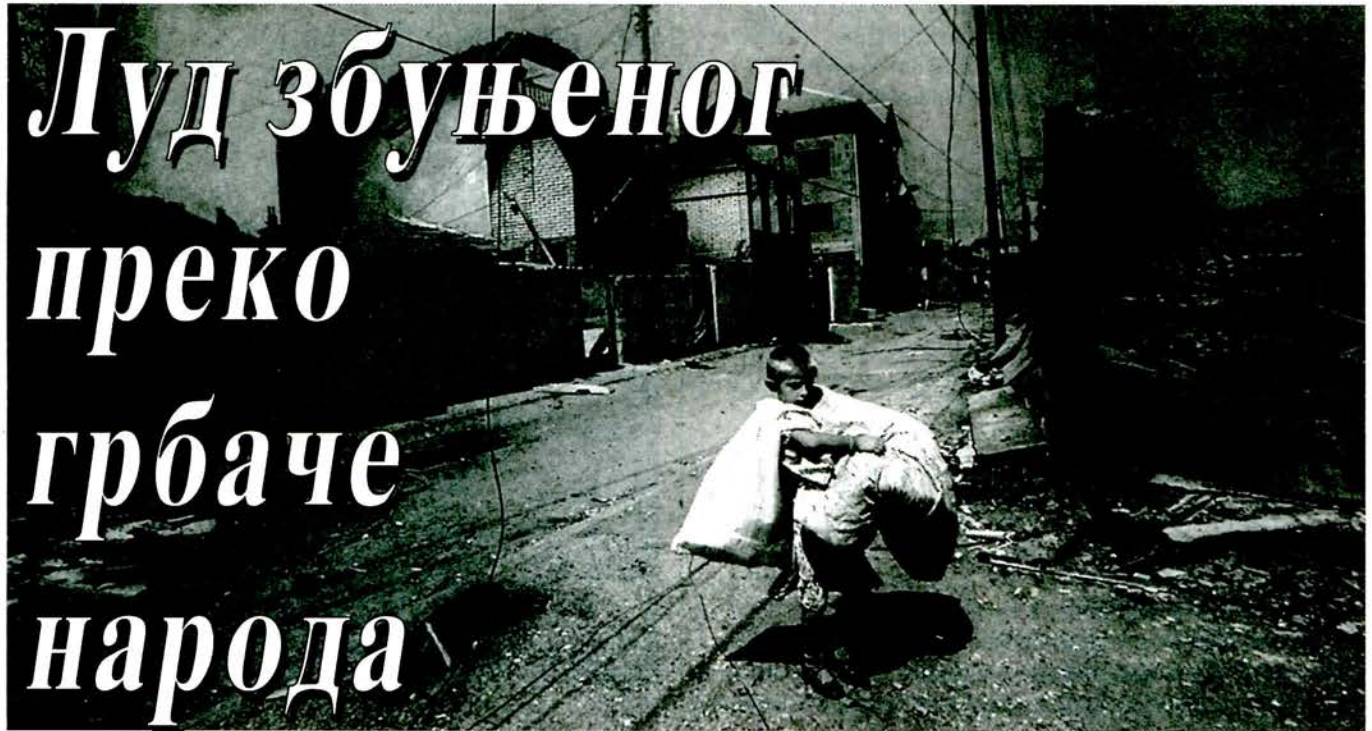
луцијом 1244 и да су Косово и Метохија саставни део Србије и Црне Горе. С друге стране, имамо појављивање једног посланика Демократске странке који отворено пропагира независност Косова и Метохије. Тај посланик је, чак, признао да је, као министар спољних послова, у име и за рачун ове државе тражио одрицање од дела територије, односно тражио је да Косово и Метохија буде независна држава. То је јединствен случај у светској дипломатско-конзуларној пракси.

Овде се мора поставити питање – шта раде надлежни државни органи? Шта они раде и кога ће на кугли земаљској да питају за било шта, ако тужилац по овом питању не реагује,” упитао је Вучић.

Генерални секретар Српске радикалне странке истакао је да су Срби с Косова и Метохије затражили од њега да покрене ову иницијативу како би се утврдило да ли Свилановићев став подржавају Тадић и Коштуница. □

Луд збуњеног преко грбаче народа

Пише: Будимир Ничић

Коначни статус Косова и Метохије решен је Резолуцијом 1244, али став актуелне власти у Београду очигледно није такав, па се поставља питање чије интересе они заступају. То поготово није јасно када се има у виду чињеница да су одбили иницијативу Српске радикалне странке за постизање политичког и националног консензуса, и из разговора о начинима за решавање питања Косова и Метохије искључили најјачу странку у Србији, странку којој је народ у јужној српској покрајини дао највеће поверење. Одлуке о кључном државном питању власт доноси иза затворених врата, упркос озбиљним препорукама и Русије и Америке да Срби морају да изађу са јединственим ставом.

Међутим, став актуелне власти исти је као и став оних који се залажу за независност Косова и Метохије, а то је да ће 2005. година бити кључна у смислу коначног решења будућности покрајине. Једино је још остало да се испуне такозвани стандарди за Косово или, како Срби у покрајини кажу, „списак лепих и неостварених жеља“. Ту шарену лажу намењену Србима, која је наводно услов који треба да омогући почетак разговора о будућности покрајине, представио је још децембра 2003. године, тадашњи шеф УНМИК-а Хари Холкери. Он је тада исцрпно и сликовито описивао како стандарди треба да изгледају: поштовање људских права, где се свима омогућава слободан живот, рад и путовање, лична безбедност, право коришћења сопственог језика, нико не сме бити дискриминисан у било којој од косовскометохијских установа, праведно правосуђе и безбедност, све заједнице морају да буду у потпуности и праведно заступљене у Косовском заштитном корпусу (КЗК), и да сви они који желе да се врате својим кућама могу то слободно да ураде.

Само три месеца касније времешни Холкери је схватио да његова „прича“ није озбиљно схваћена. Три месеца касније дошао је март, а у марту је све било другачије. За два дана Холкеријева прича постала је бајка и све што је до тада, наводно, урадила међународна заједница пало је у воду. На многим територијама у покрајини спроведено је организовано етничко чишћење Срба.

У мартовском погрому где су „стандарди“ показали своје право лице, убијено је више десетина, рањено и претучено неколико стотина, а протерано из својих домова више од 4.000 Срба и осталих неалбанаца. Више од 800 српских кућа Албанци су претворили у пепео, а потпуно су уништили 35 цркава и оскврнавили на стотине гробаља.

Данас је за Србе у покрајини Холкеријев списак лепих жеља и даље мртво слово на папиру. Ситуација је непромењена – нема слободе кретања, не постоји апсолутно никаква безбедност, српска села су месецима без струје, не-

За четворочлану породицу Милатовић из Ајвалије, која је 14. јула 1999. године, због претњи својих комшија Албанаца морала да напусти своје огњиште, реч „стандард“ такође је непозната. Бора, Гордана, Тања и тада двогодишња Зорица, уточиште су пронашли у просторијама Пољопривредно - индустријског комбината „Ратар“ у Чаглавици. „Ово где живимо је штала, раније су овде биле краве. Најгоре је што немамо воду. Ево, шеста година од како смо овде, ми се нисмо окупали“, одговара шездесетогодишња Гордана Милатовић на питање шта је за њу стандард.

достаје 250.000 Срба, цветају криминал, проституција, трговина људима, непоштовање закона... Једноставно речено, ситуација је готово иста као и пре пет година – не постоје услови ни за какву процену стандарда, а камоли да су ти стандарди испуњени.

Са друге стране, албански лидери покушавају да ситуацију представе савршеном. „Жртвовање”, како воле да кажу, злочинца Рамуша Харадинаја Хашком трибуналу сматрају испуњењем једног од стандарда. Косовскометохијске институције су, уз огромну помоћ председника Тадића који је Србе позвао да изађу на изборе, добиле легитимитет и постале мултиетничке. Данас се откривају пећине са мртвим Србима, што би требало да значи да се решава питање киднапованих и несталих.

Петковић штити албанске интересе

Не зна се само у чије политичаре сврстати Славишу Петковића министра у такозваној Влади Косова, кога је албанска политика просто обузела па увелико прича њихове приче. Овај новопечени министар је толико узбуђен због силних милиона којима располаже у буџету свог Министарства (тринаест милиона и седам стотина хиљада евра) да просто не зна шта ће од силних напада инспирације.

Тако је ових дана почео да говори о јачању односа између српске и албанске заједнице, што звучи овако: „Сарадња треба да ојача, не само због остваривања стандарда, већ и због добрих суседских односа са Србијом”. Када се Петковић придружио Влади Косова и Метохије, којој је приоритет независност јужне српске покрајине и тобоже повратак расељених, што је апсолутно неспојиво, наводно је почело остваривање једног од стандарда – повратак расељених. За 15 дана своје владавине Петковић је вратио 85-оро својих пријатеља и познаника, углавном оних који су још 1999. продали своју имовину на Косову и Метохији и запослио их у свом Министарству. И тиме је на испуњење овог стандарда стављена тачка. Шта друго и очекивати кад господин министар каже да су приче о поврат-

ку 250.000 Срба неозбиљне и да се то ни у сновима не може догодити (а код Албанаца је могло 800.000 за само 15 дана).

Мистериозни министар и његових 85-оро повратника свакодневно говоре, за овдашње Србе готово невероватне ствари – да слободно говоре српски језик шетајући се кроз Приштину, обилазе албанске продавнице по граду, пију кафу у приштинским ресторанима, одлазе у приштинско позориште. Тако живе они које је вратио министар Петковић, док су они, који се нису њему лично обратили, једва извукли живу главу зато што су се вратили својој кући (брачни пар Вучић у Црколезу). Да све буде још (не) јасније, Петковић тврди да има подршку од свих који су на власти у Београду, сем, како каже, Кошгунице и Човића.

НЕМА СТАНДАРДА ЗА СРБЕ

У документу „Стандарди за Косово”, норме демократског друштва груписане су у осам стандарда – функционисање демократских институција, владавина права, слобода кретања, одрживи повратак, права заједница и њихових припадника, привреда, имовинска права, дијалог и Косовски заштитни корпус. Стандарди су перфидно смишљени као услов који је готово немогуће испунити у пракси, бар не на Косову и Метохији, и тако је добијено на времену, таман колико је довољно да власти у Београду убеди народ да је будућност Србије и Црне Горе Европска унија, да су границе отворене те да због тога уопште није важно да ли ће покрајина бити независна, сматрају појединци.

Само сусретање са овом појавом „стадарди за Косово” изазива велику забуну код већине грађана српске националности на Косову и Метохији, којима је већ одавно све (не)јасно.

Зорица Крстић из Угљара код Косова Поља пита да ли је стандард то што више од 5 година није била у Приштини иако живи само 5 километара од града.

Често се може чути како Срби током разговора износе скривене наде да више неће бити нападнути јер мисле да Албанци морају да испуне стандарде. Када је у питању независност у сталном међусобном конфликту, јер се већина потајно нада да Албанци неће остварити свој циљ и да ће се однекуд појавити „браћа Руси” са борбеним авионима и решити ствар. Славе, свадбе и друга окупљања служе за овакве расправе и на крају се свака завршава са – видећемо.

Међутим, да мука буде већа, половином овог месеца у Београд и Приштину су допутовали представници Контакт групе, где је, како је речено, званично започео процес оцењивања остварених стандарда на Косову и Метохији. Приликом те посете представљена је још једна у низу „неразумљивих“ реченица: „Нема повратка на стање пре 1999. године, нема поделе Косова и Метохије или његовог припајања некој другој територији“.

С друге стране власти у Београду узвраћају са, такође потпуно недефинисаним статусом када је будућност покрајине у питању – „више од аутономије, а мање од независности“. Зашто Вук Драшковић, од кога је заговарање тог става и почело, па и Тадић, који је своју папајску реченицу „независност Косова је апсолутно неприхватљива“ заменио са овом, не кажу шта то заправо значи? А што би народ рекао – видела жаба да се коњи кују, па и она дигла ноге. Тако је и Коштуница паролу прихваћену од међународне заједнице „стандарди пре статуса“, заменио флоскулом „више од аутономије, а мање од независности“.

Али, ако се узме у обзир да смо овог месеца у само два дана добили, бар за појединце из београдске власти, „примамљиве“ понуде – Студију о изводљивости или како воле да кажу „почетак нашег пута ка ЕУ“, затим Извештај Међународне комисије за Балкан о етапама пута Косова и Метохије ка независности и посету Контакт групе у којој се могућим оставља питање независности јужне српске покрајине, онда свакако не треба да чуди

„ДЕСЕТ ГОДИНА ГЛАСАМО ЗА РАДИКАЛЕ А КОСОВСКУ ПОЛИТИКУ ВОДЕ ЛУДИ ДРАШКОВИЋ И ОНАЈ ГОРАН СВИЊАРОВИЋ“

Осамдесетогодишњи Митић Крста, мештанин Чаглавице, каже да је први пут чуо за „стандард“ од ћерке и зета који већ 20 година живе у Немачкој, па је када су се појавили „стандарди за Косово“ сматрао да је то права ствар. „Мислио сам да ћу да имам пензију 3000 евра, тако је у Немачкој, причала ми је ћерка кад је долазила како се тамо живи, јер имају стандард“, каже он.

Крста каже да му само једна ствар тренутно није јасна: „Ја задњих десет година гласам за радикале и цело Косово је гласало за Шешелја, а косовску политику води луди Драшковић и онај Горан Свињаровић, Гњиланац. Наш, а хоће Шиптарима да поклоним Косово“, каже деда Крле.

ако се деси да сазнамо да су се преко ноћи „испунили стандарди“, и по други пут, у два дана буде решен будући статус Косова и Метохије.

Осведочени србомрзац и албански лобиста Ричард Холбрук отворено најављује независност Косова и Метохије. У коментару једног америчког дневног листа он наглашава: „Овог лета шеф УНМИК-а ће ’одлучити’ да је Косово постигло неопходне стандарде када су у питању самоуправа, избеглице, слобода кретања и остало, и да је спремно за почетак разговора о статусу. Београд ће, уколико жели у Европску унију, морати да се одрекне српских захтева за Косово, које Срби сматрају историјском земљом. Уколико буду тражили своју изгубљену покрајину, завршиће у ћорсокаку,“ истиче бивши Клинтонов изасланик за Балкан Ричард Холбрук.

Подсећања ради, крајем фебруара генерални секретар Уједињених нација Кофи Анан у извештају пред Саветом безбедности, који је разматрао ситуацију на Косову и Метохији, оценио је да ниједан од осам стандарда демократског друштва које УН траже од Косова није постигнут. Међутим, ни он не признаје да се спроводи систематско етничко чишћење Срба. Према његовој оцени, безбедност на Косову и Метохији је стабилна, али недостаје слобода кретања, а мањинске заједнице се осећају угрожено. Страхове мањина потпирују изоловани инциденти које локални лидери не осуђују, сматра Анан.

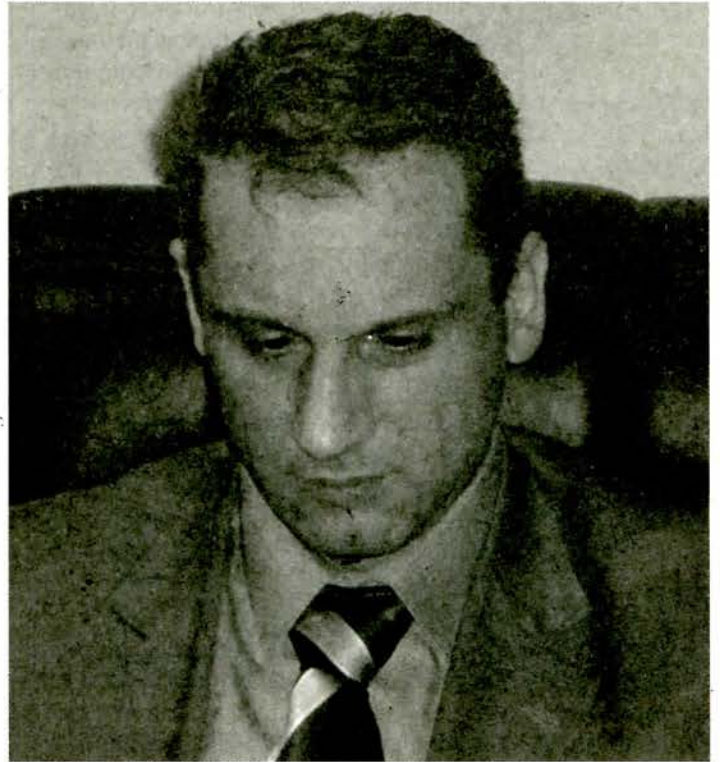
Док власти у Београду свакодневно мењају своје ставове, Србима у покрајини, очигледно, не преостаје ништа друго сем да се надају да следећи слоган наших државника неће бити: „вратићемо Косово и Метохију, када се за то стекну услови“! □

Аутор текста је новинар који живи и ради у Чаглавици.

Славиша Петковић, некадашњи конобар а актуелни министар у шв. косовскометохијској влади која се бори за независност јужне српске покрајине, тврди:

Тадих ме подржава

Разговарао: Будимир Ничић

● *Славиша Петковић прихватио је срамну улогу да буде министар у привременој косовскометохијској влади која се залаже за независност Косова и Метохије, и да јој даје легитимитет и привид мултиетничности. Он тврди да је на то пристао у име српских интереса, али мало ко може у то да поверује, већина га сматра изродом који је оберучке прихватио министарско место зарад личних интереса. Уосталом, и сам је помињао невероватне цифре које су на располагању Министарству за повратак. Већина у њему види само још један пример српског проклећства, јер, изгледа, увек ће се наћи неко ко је спреман да прода и оно најсвешће ако то доноси личну добит.*

Славиша Петковић је рођен у Урошевцу. Тамо је био познат као конобар, јер се тим послом бавио у многим ресторанима. У личном сукобу у Пазови бацао је бомбу и због тога је био осуђен на две и по године затвора. Затворску казну издржавао је у Дубрави (затвор у СО Исток). Агресију на Југославију дочекао је у затвору, али је због бомбардовања пуштен на слободу. За време бомбардовања МУП га је приводио због пљачке и крађе.

Петковић је познат и по томе што је, када је ДОС дошао на власт, сакупио потписе против Небојше Човића, а овај га је, да не би превише дизао прашину у јавности, узео за помоћника-сарадника у Координационом центру.

У Косовској Митровици Петковић је скоро годину дана одседао у хотелу „ББ“ на рачун Координационог центра. Све његове трошкове у хотелу, смештај, храну, пијанчење плаћао је великодушно Небојша Човић. Прича се да су му конобари и цигарете куповали на рачун Координационог центра.

Петковић сада станује у Приштини. Боравак у хотелу „Приштина“ дневно плаћа 69 евра, рекао нам је један од

сарадника министра Петковића. Наш извор, који из разумљивих разлога жели да остане анониман, каже да Петковићева породица живи у централном делу Србије. Петковић је у Приштини само са братом Небојшом који је и његов саветник у Министарству. „Његова супруга, која живи у Београду, храни се у ресторану „Трпеза“ на рачун Министарства за повратак, а ми нисмо примили плату пуна три месеца“, каже разочарани члан Петковићевог Министарства.

ИЗРОД СЕ ИЗРОДУ РАДУЈЕ

„Славиша Петковић је један брилијантан манипулант. Врло је симпатичан, али ће врло брзо да се збуну суочавајући се са реалношћу. Једино што вреди на Славиши Петковићу то је његов нос, јер када га је једном поломио ја сам му као оториноларинголог извршила пластичну операцију, али то не значи да му га сада не бих вратила у пређашње стање,“ рекла је Рада Трајковић говорећи о Петковићу.

Славиша Петковић нема никакав осећај кривице, срамоте или бар нелагодности што је министар у влади која би била најрадоснија да Срба на Косову и Метохији више нема. Тај његов однос јасно је видљив из разговора који смо водили са њим у просторијама његовог министарства.

• **Како се осећате због чињенице да седите у Влади чији је главни циљ независност Косова и Метохије?**

– Приоритет свих албанских странака је независност Косова. Они имају право да траже независност, а наше право је да им не дамо.

И АЛБАНЦИ НАМ СЕ ПОДСМЕВАЈУ

„По чему се Славиша Петковић разликује од Марка Јакшића, Милана Ивановића и Моме и Раде Трајковић? Нема разлике. Ако они троше паре које им Србија шаље као помоћ, у чему је онда проблем да Славиша заради неки динар на поштен начин, па макар и као косовски министар,” каже један од Албанаца који ради у Министарству за повратак.

• **Да ли је тачно да сте у првих десет дана вашег мандата у покрајину вратили 85 људи?**

– Да.

• **Колико је њих из колективних центара?**

– Ја мислим да их је тридесетак из колективних центара. Али то су све појединачни случајеви. То су људи који се познају са мном или са неким ко је мени близак и онда ад хок, да им се учини на брзину.

• **Према званичној статистици УНХЦР-а из фебруара и марта није било повратника из колективних центара. Где су се они вратили?**

– Вратили су се на територију централног Косова. Тачно не знам где, то ови моји саветници воде.

• **Међу тим повратницима је Драгиша Мирић који се вратио у Батусе. Који је његов мотив да се баш сада врати ако се зна да је Батусе српско село у коме је преко 80 српских домаћинстава. Зашто се није вратио прошле године рецимо?**

– Због политике која се води и са српске и са албанске стране. Та политика уопште није давала вољу људима да се врате. Рецимо, када су у питању 22 бивша посланика Коалиције повратак, реците ко од њих живи на Косову на својој имовини, осим ових на северу покрајине. Значи, само њих пар. Сви ови остали распродали су све и сви сада лепо живе по Србији. Па да ли они очекују да ове Србе представљају политички, сви побегну, а очекују да се Срби врате.

• **Да ли међу тим повратницима које сте ви вратили постоје они који су продали своју имовину на Косову?**

– Не. Код мене не.

• **А шта је са оцем и сином Бајом и Михајлом Шћепановић које сте вратили? Они су продали стан у Приштини и купили два на Бановом брду у Београду. Михајло је чак и секретар у вашем Министарству.**

– Његов отац јесте продао, али мој секретар Михајло није, јер није ни имао стан. Он је и у Приштини и у Београду становао приватно, а његов отац не ради код мене у Министарству.

• **Ви сте сада у могућности да проверите многе ствари унутар парламента и Владе Косова и Метохије које су ваши претходници, односно посланици Коалиције повратак радили. Рецимо, када се ради о новчаним токовима, где је шта улагано, колико, да ли имате сазнања о томе?**

– Имам и свакога дана тако фрапантне податке добијам да не могу да верујем својим очима.

• **Наведите неки пример.**

– Па, ево имате Гојка Савића, посланика у Скупштини Косова са српске Листе за Косово и Метохију. Он, који треба да штити српске интересе, продао је кућу за 210.000 евра. Он је и пре тога продао оно што је његово, али сад је продао нешто што није његово, јер они су те куће у Универзитетском насељу добили на коришћење. И он има образа да сутра уђе у ту Скупштину и каже – ја штитим српске интересе. И има ту још много ствари.

• **Ви сте били помоћник Небојше Човића у Координационом центру. Како сада оцењујете рад Центра и како сте га тада оцењивали?**

КО ЋЕ ЈОШ ДА СЕ НАФАТИРА У ИМЕ СРПСКИХ ИНТЕРЕСА

Истог дана када је Петковић постао министар, оставку је поднео саветник шефа УНМИК-а за повратак расељених Ненад Радосављевић. Њему је наводно било потребно пуне три године да би схватио да не постоје етички нити политички разлози да на позицији високог саветника ствара привид благостања, а да без могућности да то спречи присуствује даљем чишћењу свог народа уместо његовом повратку, што је и навео у оставци коју је поднео. Радосављевић је, такође тек после пуне три године, приметио да учешће Срба у институцијама Косова и Метохије неминовно води у пропаст.

– Нема сада никакве оцене, јер Центар сада не функционише. А за ових 5 година Центар апсолутно није урадио оно што је требало.

• **Због чега?**

– Па ето, због тог страначког трвења горе у Београду, због тих турбуленција. Знате, горе кад се посвађају лидери, онда неко неком блокира средства, као што сада Динкић, чим га наљуте, он им блокира средства.

• **Да ли је тако било и првих година?**

– Било је тако, верујте ми. Велика средства су прошла кроз Центар, али он никада није доставио финансијски извештај никоме. Први пут када га је доставио то је било у јануару или фебруару ове године, када је Александар Вучић, који је председавао Одбором, пошто је он потпредседник, јавно изнео да се неких 53 милиона евра не слаже. Од тог дана, па до данас, више нико не прича о томе.

• **Верујете ли заиста да међународна заједница стварно жели да на Косово и Метохију врати расељене Србе?**

ДОБИО ВИШЕ ГЛАСОВА ОД РУГОВЕ И ХАРАДИНАЈА

Посланик Грађанске иницијативе „Србија” у привременој Скупштини Косова и Метохије Славиша Петковић крајем јануара постао је министар за повратак у такозваној Влади Косова и Метохије. Као посланик Петковић је изабран апсолутно „демократски”, гласовима око 300 људи. Он је у Скупштини добио 66 а Ругова и Харадинај по 63 посланичка гласа. Како сам Петковић каже, он уопште није размишљао о ратној биографији тадашњег премијера, а сада човека који је пред Хашким трибуналом оптужен за најгнуснија злодела према српском народу, када је прихватио министарско место.

– Један део међународне заједнице да, други део не. Код њих је ситуација као у српском парламенту.

• **Који део да, а који не?**

– Па не бих сада да именујем да не би дошло до.... јер ја знате... радим овде.

• **Да ли је то онај део који није желео да спречи 17. март прошле године?**

– Да. То је тај део међународне заједнице који гледа на све начине да се Срби не врате.

• **Многи сматрају да је међународној заједници потребан Србин у косовској влади искључиво да би јој давао легитимитет и да би био маска за наводну мултиетничност?**

– То су изјаве дилетаната и људи који паразитирају на проблему Косова, значи са српске стране. Нека ми неко каже коју замерку има на мој рад од преузимања мандата.

• **Како оцењујете то што међународна заједница, када је у питању политичка сцена Србије, често наглашава да не би било добро да у власти учествују Српска радикална странка и СПС, јер се њихови лидери налазе у Хагу и да се наводно то не слаже са демократским принципима, а овде на Косову и Метохији имамо исту ситуацију: лидер странке је у Хагу, а његов заменик је председник Владе, а међународна заједница све то подржава, посебно Хавијер Солана?**

– Ја не обраћам пажњу на то шта Солана прича, јер он једно прича а дуго ради. Он је причао да је Томислав Николић неприхватљив за Европу, а већ сутрадан је примљен у Савет Европе, што ја не сматрам чудним, јер воља народа одлучује и те Соланине приче су класично лицемерје. А што се СПС-а тиче, они су на власти.

• **Изјављивали сте да ћете све који се врате запослити. Како то мислите да урадите?**

– Не како мислим, ја то и остварујем. Ја сам рекао да свако ко хоће да се врати може да дође код мене и добиће посао.

• **Шта ћете ако се врати 250 хиљада Срба?**

– Ма дајте, немојмо да причамо сада бајке, ја не волим да хипотетички причам о нечему што знам да не може да се деси ни у сновима.

• **Да ли вас неко из власти у Београду подржава?**

– Да.

• **Ко?**

– Лакше ми је да вам одговорим ко ме не подржава. Не подржавају ме само ДСС и Небојша Човић. Сви остали ме подржавају, чујемо се свакодневно телефоном.

• **Нисам приметио. У јавности је слика савим другачија.**

– Не подржавају ме јавно да се не би створила криза Владе, јер сад имате на челу Владе човека као што је Војислав Коштуница који је сваки дан увређен три пута дневно, а пошто је ионако у Србији тешка ситуација да се не би још компликовала, јер ће избора свакако бити.

• **Да ли вас председник Тадић подржава?**

– Да. □

Борац за независно Косово

Српска радикална странка поднела је кривичну пријаву против народног посланика посланичке групе Демократска странка – Борис Тадић, Горана Свилановића. Објашњавајући због чега су се српски радикали одлучили на такав корак, заменик председника Томислав Николић каже: „Свилановић је у време док је био министар спољних послова заступао ставове, залагао се, интензивно преговарао и тражио од људи са којима се у оквиру својих послова виђао, посебно од представника међународне заједнице, тзв. Запада, да нас ослободе терета Косова и Метохије да оно добије независност”.

Николић напомиње да Српску радикалну странку не занима шта говори Горан Свилановић данас као народни посланик, као грађанин Србије. „Остављамо могућност сваком грађанину да исказе свој политички став и да то буде некажњено, чак и ако је политички став супротстављен званичним ставовима, резолуцијама Скупштине, одлукама, Уставу. Ако се не организује, ако не делује тако да руши уставни поредак, свако може да каже какву би Србију желео, колико велику, колико малу. Али, министар спољних послова, један државни министар, нема право на слободно излагање своје политичке воље. Он излаже ставове Скупштине, Владе, и не сме да одступи, да изађе из оквира које му намећу Устав и закони земље”.

● *Горан Свилановић је према писању Милана Сити. Прошћића још 1999. године, на једном састајанку у Сједињеним Америчким Државама, итражио од америчког амбасадора Ричарда Холбрука, на вечери у познатом хошћелу „Four seasons” у Вашингтону, да будућа демократска власт у Србији буде „ослобођена Косова”, у смислу давања независности јужној српској покрајини. Горан Свилановић, у емисији „Није српски ћушаић” 17. априла ове године пошћврдио је поменуиће наводе и додао да ће му његови пријатељи Тадић и Кошћуница бити захвални шћио шћо чини, јер шћо ће после извесног времена бити њихова полишћика, а само је он имао храбрости да са шћим изађе раније у јавности.*

Кривична пријава поднета је Окружном јавном тужиоцу, са захтевом да се случај испита, околности истраже и да се утврди да ли је Горан Свилановић починио кривично дело или није.

„По нашем мишљењу јесте, и он се тога и не стиђи, он отворено признаје да је то радио у време док је био министар спољних послова. Наравно, сад остаје на многим чиниоцима да свој став о томе изнесу, и ту првенствено мислим на председника Србије, Бориса Тадића, на чијој посланичкој листи се налази Горан Свилановић.

Није довољно од Демократске странке – Борис Тадић да каже како Горан Свилановић располаже својим мандатом. Нека он располаже својим мандатом, али он је био прихватљив за Демократску странку чим га је ставила на своју посланичку листу, његови ставови су били прихватљиви за Демократску странку. Демократска странка најмање што може да учини, ако се не слаже са Гораном Свилановићем, је да га исклучи из посланичке групе Демократске странке”, истиче заменик председника Српске радикалне странке.

Николић напомиње да, ако неко жели да буде председник Србије, онда мора да води бригу о сваком свом члану, о иступању сваког свог члана или онога ко се налази испод његовог имена. Пошто је Горан Свилановић народни посланик под именом Бориса Тадића, о томе треба да размишља и Борис Тадић.

Осврнувши се на досадашње искуство са правосудним органима Николић додаје: „Ја бих волео да господа тужиоци коначно почну да раде свој посао. И кад кажем да раде свој посао, то не значи да гоне невинне људе. То значи да ме само обавесте као подносиоца кривичне пријаве каква је судбина пријаве коју сам поднео. Прошло је више од го-

дину и по дана од како сам поднео кривичну пријаву против Хамовића, Лазаревића, Динкића и осталих учесника енергетске афере. Никакво обавештење нисам добио, шта је тужилац предузео, шта је установио. Требало је да ме обавести или да нема основа за гоњење, или да има па да је предузео то и то. Поднео сам кривичну пријаву против Млађана Динкића због малверзације у вези са утајом пореза. Нисам добио обавештење. Поднео сам кривичну пријаву против Давинића, Паскаша и осталих због грубог гажења закона и одобрења да у најстроже чувани војни објекат уђу лица којима тамо није било место. Још нисам добио никакву информацију. Ево, и ова кривична пријава, поручујем тужиоцима, кривичне пријаве не смеју да заврше у фиоци. Промениће се власт, доћи ће неко ко ће да отвори фиоке”.

Николић уједно истиче да не жели да утиче на тужиоцев одговор: „Никада се нећу усудити да утичем на одлуке судова, али неки одговор мора да постоји. Можда је Српска радикална странка у заблуди кад каже да је Горан Свилановић починио кривично дело. Хоћу да то установи тужилац”. Објављујемо текст кривичне пријаве у целини:

Против Горана Свилановића из Београда, народног посланика „Демократске странке – Борис Тадић” у Народној скупштини Републике Србије, зато што је за време док је обављао функцију министра спољних послова Савезне Републике Југославије, од новембра 2000. до марта 2003. године, дакле, као један од највиших представника државе, а у оквиру своје службене дужности да заступа и штити интересе савезне државе, супротно Уставу, законима и званичним ставовима Савезне скупштине и Савезне владе, официјелно износио ставове о неопходности стварања независног Косова, те постоји основана сумња да је извршио

кривично дело угрожавања територијалне целине Савезне Републике Југославије из члана 116. став 1. Основног кривичног закона.

У образложењу кривичне пријаве истиче се: Горан Свилановић је према писању Милана Ст. Протића (књига „5. октобар изневерена револуција“) још 1999. године, на једном састанку у Сједињеним Америчким Државама, тражио од америчког амбасадора Ричарда Холбрука, на вечери у познатом хотелу „Four seasons“ у Вашингтону, да будућа демократска власт у Србији буде „ослобођена Косова“, у смислу давања независности јужној српској покрајини. Горан Свилановић, у емисији „Није српски ћутати“ 17. априла ове године потврдио је поменуте наводе и додао да ће му његови пријатељи Тадић и Коштуница бити захвални што то чини, јер то ће после извесног времена бити њихова политика, а само је он имао храбрости да са тим изађе раније у јавност. Све то Горан Свилановић потврдио је и у емисији „Кажипрст“ Радија Б92 у среду 20. априла ове године.

На више састанака са представницима међународне заједнице, у времену од новембра 2000. до марта 2003. године, Свилановић је, дакле, у време када је обављао дужност министра спољних послова Савезне Републике Југославије, инсистирао на истој политици према Косову и Метохији. Тиме је Горан Свилановић директно повредио и понашао се супротно нормама Устава Савезне Републике Југославије. Свилановић је прекршио норму из члана 3 став 2 Устава Савезне Републике Југославије у којем се каже да је граница Савезне Републике Југославије неповредива. Такође, Свилановић је брутално погазио норму из члана 65

став 1 и 2 Устава Савезне Републике Југославије у којем се каже да је свако дужан да се придржава Устава, закона, других прописа и општих аката, као и да часно и одговорно обавља јавну функцију.

У члану 78 став 3 Устава Савезне Републике Југославије каже се да искључиво Савезна скупштина одлучује о промени граница Савезне Републике Југославије, те је тиме Горан Свилановић као министар спољних послова са дужности министра противправно приграбио и надлежности највишег законодавног органа савезне државе и тиме прекорачио своја овлашћења. Истовремено, Свилановић је прекршио и члан 107 став 1 и 2 Устава Савезне Републике Југославије којим се недвосмислено каже да савезна министарства извршавају савезне законе, друге прописе и опште акте Савезне скупштине и Савезне владе, као и да је савезни министар тај који је одговоран за рад тог савезног министарства.

Осумњичени Горан Свилановић је као члан тзк. Међународне комисије за Балкан, дао свој потпис на предлог те комисије да део Републике Србије – Косово и Метохија, супротно Резолуцији 1244 Савета безбедности Уједињених нација, и супротно очајном и понижавајућем положају Срба и осталих неалбанаца на Косову и Метохији треба да постане независно и суверено, амортизујући ово насилништво „некаквим фазама и процесима који ће, иначе, и цео Балкан прикључити Европској унији“. У том предлогу ове међународне комисије чији је члан осумњичени Горан Свилановић потпуно превиђају чињеницу да је Резолуција 1244 Савета безбедности Уједињених нација само привремено суспендовала право Србије на суверену власт над српском покрајином Косовом и Метохијом, а све док се путем механизма међународне заједнице не успоставе демократски процеси и ускладе нарушени међунационални односи Срба и Албанаца.

Ниједан члан ове Резолуције, а и њен дух није суспендовао право Србије на територијални интегритет над овом српском покрајином, јер би у супротном на најгрубљи начин биле суспендоване одредбе међународног права и правни принципи на којима се оно гради, а тиме и амнестирали небројени злочини албанских терориста који у тој српској покрајини трају и данас, чиме је осумњичени својим радњама и поступцима учинио делатност да се силом и противуставним путем отцепи Косово и Метохија, чиме је починио кривично дело угрожавања територијалне целине из члана 116 став 1 ОКЗ.

Због изнетих разлога у радњама пријављеног су се стекла сва законом одређена обележја наведеног кривичног дела угрожавања територијалне целине из члана 116 став 1 ОКЗ, па се предлаже окружном јавном тужиоцу у Београду да против осумњиченог Горана Свилановића покрене кривични поступак и да га оптужи пред Окружним судом у Београду са предлогом да се по закону казни. □

Разбијање Југославије, стратегија глобализма и Ватикан

Приредила: Елена Божић Талијан

Српски народ је, кроз историју, на својој кожи осетио геноцидну политику Свете столице. Данас, жалост и на срамоту, у нашем народу таква политика има бројне поклонице и заштитнике. На вест о папиној смрти видели смо праву ерупцију ламентирања код већине високих државних функционера, али не само код њих. Ти поштоваоци и заштитници злочина Карола Војтиле отворено су стали на страну целата, не дозвољавајући жртви, чак ни да износи неспорне чињенице. Најбоље би било да Срби ћуте и да забораве. Ових дана смо видели да онај који говори истину, сувише болну за његове поклонице, бива проглашен за богохулника. Е, па, да се никад не заборави, да никада не заборавимо историју да нам се не би понављала! У то име, подсећамо на злочиначко деловање Ватикана, његову улогу у разбијању Југославије и симбиозу са америчком администрацијом у спровођењу новог светског поретка.

Историчар Милан Булајић у својој књизи „Разбијање југословенске државе 1991/92. – злочин против мира“, тврди: „Одлуке о коначном разбијању југословенске државе покренуо је Ватикан – Света столица, Меморандумом државама КЕБС-а 26. новембра; договорено је на састанку папе Јована Павла II са немачким министром Геншером – да се оствари прије католичког Божића, 23. децембра 1991. године.“

Државни секретар Ватикана упутио је 26. новембра 1991. године Меморандум са захтевом за признање Словеније и Хрватске као независних држава свим чланицама Конференције о европској безбедности: „Света столица је мишљена да је дошло вријеме да се међународно признају Хрватска и Словенија и то пре Божићних празника.“

У јесен 1995. године када је требало бомбардовати Србе у Босни, папа је подржао Клинтонovu политику и тражио да се објави „рат рату“.

Др Станко Нишић у књизи „Велике силе и Балкан“ (Војноиздавачки завод, Београд 1999) у поглављу „Улога САД и Ватикана“ указује на кључне режисере крвавих сукоба у Југославији. Преносимо текст овог поглавља уз додатне изворе који потврђују главну тезу да су разбијању Југославије кумовали Ватикан и Америка (приликом читања узмите у обзир време писања текстова ради бољег разумевања, а и због чињенице да су се неки аутори показали као одлични антиципатори догађаја):

О улози Сједињених Америчких Држава у разбијању Југославије, Сузан Вудворд (у књизи „Балканска трагедија“) каже: „Сједињене Државе нужно снесу тешку одговорност за југословенску трагедију, јер је њихова водећа улога у дефинисању Европе у периоду хладног рата била од посебног утицаја у југословенском случају... Кад год би изгледало да догађаји у вези са југословенским сукобом доводе у питање америчку водећу улогу у Европи, Америка би се умешала.“

Америчка администрација није у почетку сматрала да је сукоб у Југославији од њеног виталног интереса. Ипак, Клинтонова администрација је након извесног времена „пречистила“ своје ставове и утврдила једну „средњу категорију националног интереса“ у Босни, која није оправдавала ризиковање живота војника али је била довољна да оправда пажњу дипломатије.

Основни концепт Бушове администрације (Буша старијег, прим. приређивача) био је у политици „новог регионализма“. По том концепту, важило је начело да регионалне организације, у новом постхладноратовском периоду имају најдиректнији интерес да спречавају насилну ескалацију сукоба у оквиру својих региона.

Међутим, изменом става НАТО, у јесен 1992. о ангажовању изван његове области дејства, што је учињено слањем у Главни штаб УНПРОФОР-а у Босни и Херцеговини официра из Северне армијске групе, са задатком командовања и контроле, као и поморским обезбеђивањем ембарга, америчка политика проширила је географски обим Европе. Истовремено, редеофинисан је сукоб у Југославији, који више није проблем регионалне безбедности него је постао питање универзалних начела. Америчка влада је признала да су европски проблеми у домену безбедности и амерички проблеми, јер је одржавање западног савеза амерички витални интерес. Крајем 1994. године ширење НАТО-а и ЕУ постали су повезани.

Ипак, ни до данас код чланица НАТО-а нема сагласности о концепту безбедности на Балкану. То је нарочито уочљиво на примеру Косова и Метохије и Македоније. Сматра се да нерешено питање за етничке Албанце није ствар индивидуалних права већ колективних права управљања територијом. Запад у овом случају даје предност националном самоопредељењу (али то није био случај Босне и Херцеговине на Берлинском конгресу нити у случају Срба у Крајини 1991!)

Политичке дезинтеграције, територијалне фрагментације, недостатак толеранције, ослањање само на сопствене националне снаге у овом региону, не могу се раздвојити од услова које велике силе намећу да би пружале војну и финансијску помоћ и чланство у регионалним савезима. Гарантовање људских права и безбедност становништва треба да сноси суверена држава, а спољни чиниоци могу или да подржавају или да подривају безбедност и поштовање људских права, као што могу да утичу и на управљање и владање од којих битно зависе и стабилност и правда у држави.

Према мишљењу професора међународног права др Смиле Аврамов, Дејтонским споразумом практично је дерогирано и међународно право јер њиме није испуњен ниједан услов мировног уговора који се доноси после рата. Наиме, сваки мировни уговор има за циљ да разреши правну ситуацију која је произашла из рата, као и статус уговора пре избијања непријатељстава. Друго, закључењем мировног уговора окупационе силе повлаче се са непријатељске територије и успостављају се нормални дипломатски односи.

Насупрот томе, споразуми у Дејтону утврђују услове окупације и присуства страних трупа не само на територији Босне и Херцеговине него и Југославије. Утврђени однос наоружања 5:2:2 (Југославија, Хрватска, Босна и Херцеговина) практично значи смањење старог наоружања у Југославији, а преоружавање Хрватске и федерације БиХ НАТО системима док Република Српска, такође смањује само постојеће старо наоружање. То значи да је на делу смањење војне силе само српског ентитета, којег сматрају једином сметњом за америчке циљеве у региону југоисточне Европе и као могућу везу Русије са Балканом.

Са друге стране, фаворизована Хрватска је у свој Устав уградила националистичку искључивост за сарадњу на Балкану. О томе пише Милан Гавровић у „Ферал Трибуну“, указујући да је национализам уписан у хрватски устав јер се амандманом који о томе говори „забрањују било какве југословенске или балканске везе“ и истиче:

„Из душе државног поглавара тиме је на цијелу државу пренесен његов шовинизам и његове тлапње о миленијској раздјелници цивилизација. Не забрањује, наиме, тај амандман свако удруживање. Он јасно показује тко су недодирљиви, кога треба мрзити, коме се заувјек мора бити непријатељ.“

О одобравању и подржавању националистичке политике Хрватске на Балкану (ради његове дестабилизације и разједињавања) писали су и други угледни публицисти у свету. „Ферал“ је пренео и писање канадског месечника „Сатрдеј најт“ из пера аутора Патрика Грахама, који је посредовао писање „Тајма“, у коме се наводе подаци како је Хрватска преко приватне организације пензионисаних америчких генерала и официра (МПРИ) са седиштем у Вирџинији постала амерички савезник на Балкану.

Та организација је пружала помоћ Хрватској у „тренирању демократије“ а девиза је била: „Рат је одвратна ствар, но не и најодвратнија од свих ствари... Распад и деградација моралних и патриотских осећаја који мисле како ништа није вриједно рата, много су гори од тога.“ Та организација је припремала хрватске официре и министре како да ратују по „демократским принципима“. Резултат је познат у току хрватске „Олује“, када су учињени многи злочини према цивилима и протеран цео један народ са његових вековних огњишта.

Према писању „Њујорк тајмса“, Хрватска је 1995, потрошила милијарду долара на увоз оружја. То је резултирало про-

лећном („Бљесак“) и летњом („Олуја“) офанзивом хрватске војске и полиције, којима су Срби протерани из своје домовине. „Олуја“, као завршна операција, била је нека врста копије америчке „Пустинске олује“ у Заливу. Та акција имала је амерички печат и рађена је по америчком предлогу.

Међутим, колико год су се Хрвати држали америчког предлога, пише Грахам, „чини се да су заборавили лекције из демократије, судећи по ономе што се послје догађало у Крајини. Следећих дана догодило се на стотине колективних егзекуција, махом старијих Срба, преслабих да би се прикључили избеглицама. На неким подручјима 75% кућа је срушено, а око 170.000 Срба избјегло је у Босну и Србију. Када су извјештаји о томе изашли на видјело, 200 канадских Срба демонстрирало је пред парламентом у Отави, тражећи да се Шушку (министру одбране Хрватске, који је био и канадски држављанин) ускрати канадско држављанство.“

Један од врхунских аналитичара српскохрватских односа умесно је приметио: „Српски народ има много позитивних својстава, али му недостаје једно – разборитост. Многа питања је решавао, не са разумом, него са осећајем. Његов идеализам дошао је у конфликт са суровим хрватским реализмом.“

Корени разбијања друге Југославије никли су још у време постојања прве Југославије. Споразумом Чемберлена и Хитлера у Минхену било је јасно да западне демократије, главне савезнице Краљевине Југославије, Француска и Велика Британија, немају намеру да бране интегритет малих земаља. Зато се Југославија, као и друге балканске земље, све више економски окретала Немачкој, а на политичком плану прогласила је неутралност, у чему је видела излазак из тешке ситуације.

Британија је вршила притисак на Југославију и Турску да уђу у рат и зауставе немачко продирање на исток. Турска је то одбила, али не и Југославија. Када је извршен (од Енглеза дириговани) војни пуч у Београду 27. марта 1941. године, премијер Велике Британије је узвикнуо: „Југославија је пронашла своју душу.“ Али када су страшне репресалије примењене над српским народом, „нико у Британији није се запитао да ли је циљ спољне политике спасавање националне душе или физичко спасавање нације“. (Б. Хаптнер, *Yugoslavia in crisis 1934 – 1941*)

Србија је остала верна својим „савезницима“, али је то платила највећом ценом. „Никада у историји, у тако кратком периоду, није један народ доживео таква разарања, људска и материјална, као српски народ у току рата: бомбардовање отворених градова од стране Немачке, а при крају рата од стране жсавезника, репресалије у Србији предузете од стране Немачке, геноцид над српским народом у Хрватској, грађански рат и револуција, што ће рећи класни обрачун.“ (Смиља Аврамов, *Постхеројски рат Запада против Југославије, 1997*).

Непосредно пре сусрета „велике тројке“ на Јалти, шеф одељења за југоисточну Европу САД упутио је свом министру, 29. јануара 1945, Меморандум у коме, између осталог стоји: „ни совјетска влада, ни британска, нису испољиле неки искрени интерес у овој кризи, за саме Југословене, али им је Југославија послужила као терен за испробавање њихових политика за југоисточну Европу.“ (Смиља Аврамов, исто). (Та већ виђена политика великих сила према тадашњој Југославији, понавља се и према трећој Југославији 1998 и 1999).

У Резолуцији Хрватског народног отпора, једне од емигрантских организација коју је формирао чувени ратни зло-

чинац Макс Лубурић, стоји: „Југославија мора бити разорена, било помоћу Руса или Американаца, комуниста, некомуниста или антикомуниста, било са чијом помоћу, ко је вољан да разори Југославију, да је разори дијалектиком ријечи или динамитом - али да је разори по сваку цијену!“ У чл. 1 Устава „Међународне лиге хрватске омладине“ записано је: „Не признајемо Југославију, монархистичку или комунистичку, борићемо се против ње свим средствима до њене тоталне деструкције. Остајемо лојални принципима усташког покрета поглавника Анте Павелића.“ (С. Аврамов, исто)

Нова странка Фрање Туђмана, ХДЗ, формирана је 28. фебруара 1989. године, а годину дана касније, на свом Првом сабору, прерасла је у партију (ускоро владајућу) чији је примарни циљ „Независна држава Хрватска у њеним повисијесним границама – све тамо до Земуна“. Један од циљева ове странке био је и стварање духовне културне уније Хрватске са Босном и Херцеговином, које су, по речима Туђмана, „историјски предодређене да иду заједно“ (С. Аврамов, исто), наводи др Нишић.

Мајкл Паренти у својој књизи „Убити нацију – напад на Југославију“ (Београд, 2002) истиче да је након напуштања Савезне Републике Југославије, Хрватском деведесетих година владао почасни човек Беле куће, председник Фрањо Туђман и његова странка Хрватска демократска заједница. Паренти даље пише: У књизи коју је написао 1989. године, „Пустоши историјске истине“, Туђман тврди да се „успостављање Хитлеровог новог европског поретка може оправдати потребом за уклањањем Јевреја“. „Геноцид је природни феномен,“ написао је Туђман, „у хармонији са социолошком и митолошком божанском природом. Геноцид, не само да је дозвољен, већ се препоручује и то до те мере да га Свевишњи наређује, кад год је користан за опстанак или обнову царства одабране нације или, пак, за очување и напредак своје сопствене и једино исправне судбине“ (што је за Туђмана римокатоличанство). Папа Јован Павле II, који никад није имао ниједне оштрије речи за аутократе десног крила, пружио је снажну подршку независности Хрватске под руководством ХДЗ-а.

За време Другог светског рата, хрватска фашистичка организација, усташе, активно је сарађивала са нацистима, као што је то чинила профашистичка римокатоличка хијерархија у Хрватској са надбискупом Алојзијем Степинцем кога је Ватикан касније промовисао у кардинала. Света столица је именovala Степинца за свештеника усташких оружаних снага. У здравици Адолфу Хитлеру, он је топло говорио о крви, родној грудни и љубави једног народа, закључујући свој говор речима: „Овде се лако може видети Божјих руку дело.“

Од 1941. до 1945. Хрватска је била нацистичка држава, самостални савезник у рату Осовине, званично у рату са свим савезницима. (Она је објавила рат Сједињеним Америчким Државама 12. децембра 1941. године).

Усташе су водиле озлоглашени логор смрти Јасеновац, један од највећих у Европи, познат као „балкански Аушвиц“. Они су поклали 750 000 Срба, 45 000 Јевреја и најмање 26 000 Рома, чинећи таква сакаћења и мучења од којих су нека била, тобоже превише, чак и за немачке врховне господаре. У неколико изузетака, усташки егзекутори, мучитељи, силоваатељи и убице нису никада изведени пред лице правде. Одмах након Другог светског рата, њих неколико хиљада пребегло је у Аустрију и Италију, у пратњи око пет стотина хрватско-католичких свештеника, укључујући и два бискупа. „Сандуци злата и драгоценог блага су однет и овом огромном егзодусу,“ извештава један француски католички писац, Милио-

ни долара у предметима, опљачканих од оних који су насилно усмрћени, прокријумчарени су ван Хрватске и конфисковани од стране Ватикана, с тим што је значајна количина тог богатства била касније дистрибуирана у другим правцима, онако како су то бивше усташе желеле.

Паренти наводи и податак да је Туђман отворено поздрављао усташе из Другог светског рата као патриотске борце за независност и инсистирао је на томе да је само три хиљаде људи убијено у јасеновачком логору.

Ватикан – ударна песница глобализма

Др Нишић у поменутој књизи, наводећи различите изворе, указује и на праве центре моћи и праве владаре светом. Он истиче: Изван и изнад већ познатих изјава званичних функционера политичког и војног естаблишмента западних држава, којима они још више замагљују суштину политике моћника, стоји груба стварност стратегије и понашања тајне дипломатије и политике „светске владе“ у лику Трилатералне комисије и других јавних и тајних организација западних мултинационалних корпорација. Моћ и намера тих организација већ осећају и убудуће ће осећати управо земље „трећег света“ и бивше социјалистичке земље источне Европе и Балкана.

Суштина тих организација своди се на постојање елитистичке идеологије која се разрађује и спроводи плански по диктату уског круга „одабраних“, „проверених“ чланова, а пројектована је на човечанство као целину, на стварање светске владе која захтева апсолутну послушност својих поданика. У категорију јавно - тајних организација спада и Трилатерална комисија, чији се чланови јављају као „посредници“, „изасланици УН“, „посматрачи ЕУ и ОЕБС“, „верификатори ОЕБС“ итд. Идеолошку базу Трилатерале чини глобализам или мондијализам. (С. Аврамов, Трилатерална комисија, 1998).

„У моћним тајним и јавним наднационалним организацијама су најеминентнији представници банкара, социјалдемократата и Ватикана. Између осталог, те моћне организације пресудно утичу на креирање новог светског поретка, узимајући себи за право и доношење одлука о праву на интервенције у унутрашње послове држава, у циљу заштите људских права, што се котира као значајан напредак у циљу стварања светске владе до 2000. године.“ (С. Аврамов, исто).

Мултинационални капитал је избацио паролу „капитал нема отаџбину“, чиме се означава неограничен домет стратегије глобализма. Отуда је излишно питање какав интерес имају САД на пример на Балкану (у Босни, на Косову и Метохији) кад су САД, као и друге западне, а и остале владе у служби мултинационалног капитала који нема границу.

Уништавање националне свести

Трилатерала, у суштини, представља стратешки центар који повезује елитистичке кругове трију најбогатијих региона света (САД, западне Европе и Јапана) и који је са Ватиканом склопио савез „Света алијанса“, чиме је интегрисана најјача световна и духовна моћ савременог света. И једни и други претендују на владање светом и те су им идеје подударне. Основа њихове нове владајуће идеологије је превазилажење раније сарадне између националних држава. То подразумева стварање отворених друштва и постепено укидање постојећих граница, али тако да се безгранично распростире цивилизација западног друштва.

За такву генералну идеју потребно је да победе наднационалне идеје у свим регионима света, тј. да се елиминише традиционална национална свест која „вуче у прошлост”. Наравно, у анационалној, „замућеној” ситуацији лако се прихвата нова „интернационална” идеја мондијализма у лику западне „демократије” као универзалне.

Као најлакши терен за продирање таквог глобализма означене су земље и региони са мултинационалним, мултиконфесионалним, мултиетничким, мултикултурним саставом у којима се лако пронађу разлози за унутрашњу дезинтеграцију по националним и верским шавовима. Тако се уништавају националне „бастилје” које су биле окорели чувари традиционалне националне самосвојности, независности и безбедности. Кад се такве тврђаве поруше, онда је техничко питање да се из остатка граде нове интересне интеграције које својски прихватају понуђене облике колективне безбедности чији су покровитељи управо творци новог поретка.

Са оваквом мондијалистичком логиком светских власника капитала руку под руку иде историјско стремљење Ватикана да шири утицај (владање) католичке цркве на све регионе света по мери напредовања западне световне владе, у чијем саставу дејствује и његова војна сила – НАТО.

Према разрађеном плану Трилатерале, мултинационалне компаније ће преузимати и суверене прерогативе држава по мери избијања економских питања у врх интереса њиховог опстанка и развоја. Дакле, истим темпом треба да се смањује и удео националне безбедности, тј. војна сила појединачних држава, нарочито у оним регионима на које се шири капитал светских моћника.

Да би се убрзао процес ширења те нове западне „демократије” организовано се подстичу, потпомажу и подржавају процеси приватизације, дерегулације и децентрализације у државама и регионима који су на путу испред фронта ширења „Запада на Исток”. Балканске земље су се нашле управо на удару тог таласа и осећају сву његову снагу. То подручје је раздвојена католичанства и православља и прво је на удару померања граница доминације католичке цркве према истоку.

У остваривању глобалних интереса мултинационалних компанија инструментализују се и УН, које имају ауторитет у глобалним размерама, али им недостаје ефективна сила. Отуда се институције УН упрежу у кола „светске владе” која, на тај начин, стиче легитимитет на глобалном плану.

Формално, Трилатерала ради и преко институција групе Г7(8), а у оперативном делу преко тзв. „Контакт групе” која се све више намеће као извршни орган Савета безбедности УН, а у суштини је орган „светске владе у сенци”. Наравно, сви предлози за „светску владу” и „скупштину” (УН) долазе од извршних органа. Очито је да се као једно од тих извршних тела намеће „Контакт група”, у којој су управо заступљене водеће западне државе уз статирање Русије, која јој само даје међународни легитимитет.

У завршној фази притиска на Србију за решавање косовскометохијске кризе генерални секретар НАТО Хавијер Солана добио је мандат „врховног команданта”, тј. да може сам донети одлуку о ангажовању снага НАТО. Тиме је светска влада практично комплетирана још једним извршним органом „командантом светске безбедности”.

БЕНЕДИКТ XVI — НОВИ АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК

Избор немачког кардинала Јозефа Рацингера за новог поглавара Римокатоличке цркве само потврђује тврдње многих историчара, стручњака и аналитичара о монструозном и злочиначком деловању Ватикана. Поново је за папу изабран заштитник нацистичке идеологије.

Према писању западне штампе Рацингер је био припадник Хитлерове омладине (Хитлерјугенд) и неко време је провео у немачкој противавионској јединици.

Син руралног баварског полицајца, Рацингер је имао шест година када је Хитлер дошао на власт 1933. године. Године 1937. Рацингеров отац одлази у пензију и породица се сели у Тарунштајн, католичко упориште у Баварији, у близини Хитлеровог планинског летњиковца у Бехтерзгадену. Придружио се Хитлеровој омладини када је имао 14 година.

Две године касније Рацингер постаје припадник противавионске јединице која је била у обезбеђењу BMW фабрике за производњу авионских мотора. У фабрици је радио велики број логораша из Дахауа. Ускоро је премештен у Мађарску где је постављао mine за тенкове и био сведок слања великог броја

Јевреја у концентрационе логоре. Дезертирао је у априлу 1944. и отада тврди да је био велики противник нацистичког режима, али да је схватио да би сваки отпор био узалудан, што је ових дана изјавио и његов брат, такође свештеник, али у пензији.

Међутим, Рацингерови суграђани из Тарунштајна, као на пример Елизабет Лохнер (84), чији је зет био затвореник у Дахауу, мисле сасвим другачије: „Било је могуће супротставити се и логораша су најбољи пример за то. Рацингер је изабрао други пут,” каже Лохнерова.

Чињеница да је потписао документ „Доминус Исус” у којем тврди – „Само у католичкој цркви постоји вечно спасење”, показује да ће предано радити на даљем, агресивном ширењу утицаја Римокатоличке цркве, а уништавању других, пре свих Српске православне цркве, која стоји на путу ка овладавању великом Русијом.

Један теолог, у време трајања процеса избора папе, када се за Рацингера знало да је најистакнутији кандидат, на питање шта мисли о Рацингеру на месту папе, одговорио је: „То ме испуњава ужасом.”

На тај начин се поступно уобличавају органи „светске владе“ која је формирала и „светску војску“ (НАТО). Међутим, званична светска влада – Савет безбедности УН – заобилази се као неефикасан, а његову улогу практично преузимају организације мултинационалних компанија чиме се приватизује организација колективне безбедности, односно стварају се „ефикаснији“ ад хок органи у служби приватизоване „светске владе“. Таква је и институција „Контакт групе“ која за сада претендује да прописује системе колективне безбедности у Европи (експериментише на Балкану на примеру Босне и Косова и Метохије), а затим ће, у том, или другом облику и саставу, ширити своје подручје делатности.

Ново поимање безбедности, које подразумева „слободан приступ и контролу сировина, енергије и слободан приступ тржишту“ баца у прошлост традиционални систем националне безбедности појединачних држава, који је подразумевао у првом реду јачање њихове одбрамбене моћи. Отуда се у Европи (као пример) веома ажурно спроводи план контроле наоружања и јачине војске и полиције појединих држава. „Светска влада“ претендује да преузме улогу чувара спољне безбедности, као што су то чиниле САД за западне земље, обезбеђујући им „атомски кишобран“.

САД, у улози светског лидера, претендују на преузимање улоге спољне безбедности за све регионе света, претварајући се тако у светског полицијца. Међутим, САД сачињавају свега 6% светског становништва и лако се може догодити да се „пруже дуже од губерна“, јер, у крајњем, најјача енергија је у људима и она ће увек изаћи као победник у надметању са техником.

Свакако, светски моћници респектују и националну духовну снагу. То се види и по жестини пропаганде којом се сатанизују они народи који се не повинују налету глобализације. За то се сопственој јавности предочавају нове, криминалне особине Срба и Руса, што иде до „србофобије“ и „русифобије“, јер су управо ти народи први који пружају јачи отпор мондијализму. (Треба узети у обзир да аутор Станко Нишић износи ове податке 1999, али доласком ДОС-а на власт тај отпор је значајно умањен, прим. приређивача). Наиме, простор Балкана и Евроазије је сада на удару интереса мултинационалних компанија.

На америчкој телевизији и у штампи Русија је приказана као земља у којој влада „руска мафија“, па је свет суочен са опасношћу „руског нуклеарног тероризма“, а српски народ је оптужен за ратне злочине на овом простору. (С. Аврамов, исто).

У погледу могућности интеграције источне Европе и Балкана, известилац Трилатерале Жак Делор попао је од идеје концентричних кругова. То је темељио на вековној подели Европе на римску и византијску. То значи да би се Европа првог круга интеграције завршавала на источним границама Пољске, Чешке, Словачке и Мађарске и „евентуално Словеније и Хрватске, али само ако се издвоје из Југославије.“ (С. Аврамов, исто).

Другу идеју „о заједничком европском дому“ заступао је Горбачов. Међутим, Трилатерала се, судећи по делима, приклонила идеји која је укључивала разарање Југославије. Значи да је будућа Европа идентификована као „римска Европа“, са границама на линији коју повуче Ватикан. Зато је савез „Света алијанса“ успостављен између Регана и папе Јована Павла II (1983) означио спрегу световне и духовне моћи и пресудитеља судбине Европе.

У извештају се подвлачи да је „византијска Европа одвојена од Запада дубоким културним и историјским разликама... Политичка, економска и културна зрелост западне Евро-

пе и западног света тешко може бити остварена у кратком периоду, за једну или две генерације у византијској Европи.“ (С. Аврамов, исто).

Управо на тој подели подстакнута је и подржана насилна сецесија Словеније и Хрватске 1991. године. Туђман је, међутим, и поред свестране подршке Запада и Ватикана био принуђен да рат пренесе на Босну и Херцеговину док се не створе повољни услови за директну подршку НАТО-а у истребљењу и протеривању Срба из Републике Српске Крајине. Истовремено, Туђман је гајио амбиције да Хрватска у „ходу“ изађе на „своје повијесне границе“ на Дрини, што се поклапа и са плановима католичке цркве.

Из тога се могу сагледати спољни чиниоци разбијања Југославије и сатанизације српског народа, која се попела на ранг оптужби за геноцид. Тако се десило да су кривци постали тужиоци и судије, а невини испаштају, што није новост у српској историји. Изгледа да није крај дробљењу српског етничког простора јер се иста шема сатанизације Срба продужава и за Косово и Метохију, где Шиптари тероризују српски народ.

Истовремено и упорно таласају и друге зоне СРЈ, као што су Црна Гора, Рашка област и Војводина, што указује на даље намере Ватикана и Трилатерале.

Хантингтон тумачи да Запад треба да унапреди своју виталност у мултицивилизацијском свету и додаје: „НАТО је безбедносна организација западне цивилизације... чланство треба да буде резервисано искључиво за земље које су западне по историји, религији и култури... а то практично значи да чланство у НАТО-у може бити отворено само за балтичке државе, Словенију и Хрватску, али не и за земље које су историјски муслиманске и православне.“ (С. Аврамов, исто).

Известиоци Трилатерале за јужни Балкан су Косово и Метохију већ изместили из Србије кад говоре о решењу конфликта на бази „модуса вивенди“, који би обезбедио „учешће албанског становништва на изборима у СРЈ, а не у Србији.“ (С. Аврамов, исто)

Чак се залази у опасне воде за безбедност Балкана кад се практично сугерише оживљавање пројекта „Велика Албанија“, наводећи стратешке интересе Запада у том региону: „Македонија, Косово и Албанија представљају заједнички терен акције који мора бити посматран са становишта регионалне стратегије.“ (С. Аврамов, исто)

Формирана је и „Комисија за Балкан“ која као регионално решење за цело подручје предлаже стварање Балканског удружења партнерства за мир, које би било координирано кроз НАТО.

Ипак, чланови Трилатерале су, на основу искустава из америчких грешака учињених у рату у Босни и Херцеговини, констатовали (на пленарном заседању у Токију 22-24. марта 1997) да „америчко војно лидерство не може бити лако преведено у глобалну доминацију, нити може лако обезбедити глобални мир. Оно остаје значајно и може бити енормно ефикасно. Али оно није гарант поретка.“ (С. Аврамов, исто)

Америчко бомбардовање српских положаја у Републици Српској правдано је „притиском јавног мњења“ у Америци, а истраживања у САД су показала да је мање од 1% становника пратило збивања или било упознато са догађајима у Југославији; 50% је пратило „сапунске оперете на олимпијским клизалиштима“. Како истиче проф. др Аврамов, очито да је у питању дубока морална криза у коју је Запад већ упао. Нешто слично се догодило у Римском царству пред његов коначни слом – закључује она. □

Вучић versus

ПАПОЉУЦИ

● Поклонници пољитике покојног папе, чувари лика и дела Јована Павла II, необично су се забринули и осетили гошво лично увређенима када се неко усудио да изговори истину и изнесе чињенице које указују само на делић његових злочинстава. У одбрану овог светиог папирона геноцидне пољитике према српском народу одмах су скочили Милан Сџ. Пројић и Јан Бриза. Да ли по шћо поручују ови паини зашћићнице значи да би и Хићлеру било све ойрошћено и да би могао да буде йроглашен за светиог човека само да је био у могућности да своје злочине сйроводи из пајске сћолице?

Јан Бриза, уредник дневног листа „Дневник“ у коментару у свом листу упућује исцрпни хвалоспев злочиначком папи у којем га назива „великим борцем за мир, толеранцију, демократију и људска права који је освојио велике симпатије и неверујућих“. Следи део преголемог ламентирања што је тобоже „пропуштена јединствена прилика да овај велики, Србији веома наклоњени папа укључи Српску православну цркву у свој грандиозни подухват приближавања католика и православца“, да би се Бриза на крају коментара љутито обратио Александру Вучићу и прогласио га богохулником само зато што се усудио да изговори истину.

„Ужасно је како се поводом папине смрти говором мржње огласио генерални секретар Српске радикалне

странке Александар Вучић. Он је као првак највеће домаће политичке странке на најгрубљи начин увредио не само милијарду католика у свету, него и све овдашње грађане, а посебно вернике православце," пише Бриза. Он закључује: „Комуниста Фидел Кастро понео се поводом папине смрти као добар хришћанин. Радикал Александар Вучић, који се представља као добар Србин и православцац – поступио је као најгори безбожник."

Да ли то што поручују Бриза и њему слични заштитници лика и дела Јована Павла II значи да су папи дозвољени највећи злочини и да је он унапред амнестиран? Да ли то значи да један народ против којег је спровођен геноцид, и још увек се спроводи, треба да ћути зато што се обичан злочинац нашао на месту на којем треба да буде свети човек? Да ли би и Хитлеру било све опроштено и да ли би и он могао да буде проглашен за светог човека само да је био у могућности да своје злочине спроводи из папске столице?

Александар Вучић је онима, који последњих дана покушавају да га разапну на крст, поручио следеће:

„Нисам вређао папу, нисам вређао католички свет, само сам говорио истину. Ако их то боли, ако их његове речи и дела боле, треба добро да размисле о ономе што је папа радио," поручује Александар Вучић.

„Очигледно, у појединим медијима које финансира Сорос, покренута је велика кампања због истине коју сам изговорио на конференцији за новинаре поводом Хашког трибунала и положаја Војислава Шешелја у Трибуналу. Рекао сам истину, али очигледно да истина некога боли. Никада нисам вређао. Нисам изговорио ниједну ружну или непристојну реч, већ сам само цитирао речи Јована Павла II, односно Карола Војтиле какво му је пређашње име, изговорене у Денверу 1995. године. Јован Павле Други је тада

обративши се Клинтону рекао: „Молим вас, господине председниче, да бомбардујете Србе”.

Такође сам рекао да је то човек који је за свеце прогласио најтеже и најгоре усташке злочинце и њихове идеологе, пре свега Алојзија Степинца и Еугена Кватерника. Он је спровео ту врсту беатификације и нисам ништа слагао. Онда је уследила жестока харанга. Тобоже, неки су увређени зато што сам то рекао јер то није требало да се каже. Требало је да се каже да је папа велики борац за мир. Пошто ја то нисам приметио, нисам могао то ни да кажем.

Три пута је долазио у Хрватску а никада није посетио Јасеновац. Два пута је долазио у Босну и Херцеговину а никада није отишао у Градину, никада ништа није говорио о српским жртвама. У току бомбардовања све је учинио да Србија претрпи што је могуће веће жртве. Никада ништа лепо о српском народу није рекао. Не знам чиме нас је то задужио.

Јан Бриза, уредник дневног листа „Дневник” ми онда држи предавање у свом листу како ми је Фидел Кастро одржао лекцију јер, тобоже, он је комуниста а изражава саучешће због његове смрти, а ја нисам комуниста него православни верник, па сам вређао папу.

Јан Бриза лаже. Нисам вређао папу, нисам вређао католички свет, само сам говорио истину. Ако их то боли, ако их његове речи и дела боле, треба добро да размисле о ономе што је папа радио.

Такође нисам изненађен ни изјавом Милана Ст. Протића датој „Франкфуртским вестима”, нешто попут – како ја као балавац смем да говорим о тако великој личности. Изгледа да би неки да забрањују да неко говори, али то је њихов шести октобар. Међутим, ја о људима који су за психијатријско лечење и који би могли у психијатријској установи „Лаза Лазаревић” да буду примери студентима како је тешко лечити и излечити такву врсту болести, не желим ништа да говорим нити да коментаришем њихове изјаве. □

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА ЗАХТЕВА

СПЦ да се изјасни
и да разјасни:

Пише: Момир Марковић

Вишедеценијско систематско уништавање, негација и узурпација основних стожера српског националног јединства, пре свега државе, цркве и српског животног простора, ових дана доживљава кулминацију. Већ више од петнаест година српски народ се, са више или мање успеха бори да очува, поврати и заштити оно што му по свим међународним правним и другим актима припада. Пролазио је непролазно, издржавао неиздрживо и често, врло често, крајњим напорима успевао да одбрани право на живот, право на своју веру и право на постојање. Без обзира на силу напада и аланост и снагу нападача. И није посустајао чак ни онда кад су сви мислили да је крај свих крајева. Бомбардовали су нас, отимали нам вековни етнички простор, робили, харачили, клали, рушили нам гробља и светиње, чупали корене, али нисмо се дали. Кад нам је било најтеже, налазили смо снагу и утеху у Цркви и вери. Цркви православној, неполитизованој, духовном пастиру, прибежишту и скровишту. И вери у Бога, као врховног судију и творца космичке правде. Опште и универзалне. Правде, по којој ће једног дана цивилизација судити починиоцима за сва недела која су нам учинили. Уосталом, дужност Цркве и духовних пастира који у њој столују и послују и јесте да утеше, духовно ојачају, морално заштите и помогну пастви да преживи зло време и зле прилике. Због тога црква мора често и на своја леђа примити терет, нападе и халабуку непријатеља ма шта он значио и ма какав био и остати јединствена и чврста. Црква мора делити судбину народа и очувати духовно јединство до краја. Уосталом, многи преосвећени великодостојници, свештеници и монаси су, делећи

● *Меморандум о обнови, који су пописали СПЦ и изв. Министарство културе Косова*

● *Сјавове које је изнео епископ захумско-херцеговачки Григорије у Америци*

● *Похвале епископа шабачког Лаврентија изречене о светом патријарху геноцидне јолићке према српском народу, Јовану Павлу II*

судбину народа одлазили са тим истим народом у збогве, у сеобе, у заробљеничке логоре, у изгнанства, а многи и под непријатељске ножеве и каме, али нису посустајали. Својим жртвама су доказивали и показивали вернима како се брани света вера и свето право државе и народа на постојање. Били су и остали светионици и звезде водиле, а српски народ и данас њихова имена са поштовањем помиње. Црква, због њих бивших, и због нас садашњих а поготово због будућих, због оних који тек долазе мора остати једна и јединствена, чиста и неокаљана, божија и богоугодна.

Данас, кад се не назире крај бестијалном разарању свега што српском народу бар нешто значи, а непријатељи евидентно не посустају, наша православна црква мора оста-

ти неподељена и недвосмислена у сваком свом наступу, у сваком слову, у свакој мисли и замисли. Донедавно је таква и била. Ипак, онедавно се у саопштењима, у иступима, у посланицама и уопште у обраћању народу осећа да су неки од напада и на ову институцију оставили траг на јединство црквених великодостојника и да се јављају дисонантни тонови, који плаше, збуњују и узнемиравају грађане Србије. Почело је то негде пред почетак рата на Косову, кад је владика рашко-призренски, Артемије, замењујући повремено владичански пастирски штап и предикаоницу микрофоном и говорницом на мала врата почео да уводи политику у цркву и цркву у политику. Интензитет ове његове работе се повећавао а кулминирао је доласком досманлијских сејмена на кормило Србије одмах после петог октобра и Булдожер револуције. И преосвећени Амфилохије је средином деведесетих бар једном заменио кадионицу пиштаљком, литургију шетњом кроз Београд а појање у цркви дувањем у пиштаљку и лупањем у шерпу. То прикључивање једном делу верника и фаворизација политичких идеја само дела пастве врло је опасно а последице несагледиве. Верници имају права да се баве политиком. Црква не. Световни послови и политика морају остати иза и изван црквених порти. Догађаји који последњих дана потресају и Патријаршију и Синод само показују да је, мимо и против канона Српска православна црква упливала у политичке воде и да напади, који су до сада долазили споља, имају упориште у самој цркви, да у њој нема јединства и да разорно деловање прети да ослаби, разори и уништи и тај једини стуб окупљања српства. Почело је потписивањем тзв. Меморандума, потписаног од стране Његове светости патријарха Павла у име Српске православне цркве, Астрита Харачаја испред тзв. Министарства културе Косова и Рао Бјале испред УНМИК-а. Тим Меморандумом

Посебну пажњу завређује изјава епископа шабачког, Лаврентија, који не може нахвалити рад и деловање сада већ покојног папе Војтиле, како рече, осведоченог пријатеља Срба. Оног истог папе који је признао државу Хрватску два дана пре признања од стране Немачке. Ватиканско папино признање је било сигнал осталим католичким државама да и оне признају самосталност и тако уведу Србе са окупираних простора Републике Српске Крајине у изгинуће, страдања и на крају у збегове који су кренули према Србији. То је онај исти папа који је у Денверу изричито захтевао да се хитно покрене ратна машинерија и бомбардују Срби. Папе који је србомрзачки занат учио у редовима Хитлеровог Абвера.

је предвиђено да, у обнови српских светиња, попаљених и разорених од стране балистичких хорди претпрошлог марта, учествују искључиво шиптарски грађевинари. Евидентно среброљубље владике Артемија, који је Меморандумом изопштен из договарања, а самим тим и уговарања и провизије с једне и непромишљеност патријарха и Синода да код потписивања Меморандума нису искључени из обнове они који су те исте светиње спалили, порушили и опоганили, с друге стране избацила је на површину самовољу, алаовост, неспособност па чак и бахатост појединих владика. Тако је непосредно после тога епископ захумско-хер-

цеговачки Григорије, додуше у завијеној форми прихватио отцепљење Косова јер, помиње, не Србе у Србији, чији је неotuђиви део Косово и Метохија, већ Србе на Балкану и посебно на Косову. Као, гарантоваће им се људска и грађанска права. А гаранције дају они који су ту свету земљу бомбардовали, они исти под чијим је будним оком порушено преко 350 православних цркава и неколико стотина српских гробља. И да изјави да је задовољан учинком делегације и ставом домаћина. Поражавајуће и неприхватљиво. Посебну пажњу завређује изјава епископа шабачког, Лаврентија, који не може нахвалити рад и деловање сада већ покојног папе Војтале, како рече, осведоченог пријатеља Срба. Оног истог папе који је признао државу Хрватску два дана пре признања од стране Немачке. Ватикан-

Евидентно среброљубље владике Артемија, који је Меморандумом изопштен из договорања, а самим тим и уговарања и провизије с једне и непромишљеност патријарха и Синода да код потписивања Меморандума нису искључени из обнове они који су те исте светиње спалили, порушили и опоганили, с друге стране избацила је на површину самовољу, алаовост, неспособност па чак и бахатост појединих владика. Тако је непосредно после тога епископ захумско-херцеговачки Григорије, додуше у завијеној форми прихватио отцепљење Косова јер, помиње, не Србе у Србији, чији је неotuђиви део Косово и Метохија, већ Србе на Балкану и посебно на Косову.

ско папино признање је било сигнал осталим католичким државама да и оне признају самосталност и тако уведу Србе са окупираних простора Републике Српске Крајине у изгинуће, страдања и на крају у збегове који су кренули према Србији. То је онај исти папа који је у Денверу изричито захтевао да се хитно покрене ратна машинерија и бомбардују Срби. Папе који је србомрзачки занат учио у редовима Хитлеровог Абвера. Исти епископ није могао да опише срећу и задовољство што је уместо недавно цркнурог папе изабран, како рече Лаврентије, његов лични пријатељ и дугогодишњи познаник, немачки кардинал Рацигер, садашњи папа Бенедикт. А Бенедикт је јасно у приступној беседи рекао да ће се залагати за јединство и уједињење свих православних цркава под један кишобран. Подразумевао је католички кишобран. А да се успут помене да је и овај папа учио занат у Хитлеровој униформи. Као припадник противваздушне одбране, како сам каже, или у СС јединицама, како каже документација из архива. Да ли то Лаврентије оживљава дух Конкордата и ко га је овластио. Црква мора по свим питањима да изађе са јединственим ставовима и не сме бити слободних стрелаца и политичких мутивоа међу владикама у Синоду. Часни оци и архијереји, молимо вас да престанете са расправама, свађама, нејединством и блаћењем наше свете Цркве. Црква није и не може бити само ваша већ свих нас верујућих и верних. И ви сте, као и ми сви, само гости на овом свету а Цркву и православну веру сте добили само да је сачувате за долазеће, за нове и будуће Србе. И изјасните се по свим питањима која су изазвала несагласје међу вама и сумње у народу у погледу ваше исправности. Поготово по питању Косова и Метохије као неotuђивог и нераскидивог дела Србије. То је обавеза коју пред вас стављамо сви ми, који се Богу молимо. □

Србија на лошем путу

Чувени Енглеz доктор Рудолф Арчибалд Рајс у својој књизи „Чујте Срби“, покушао је да анализира врлине и мане српског народа. Међутим, није приметио највећу бољку српског народа, еуфорију, због које је он кроз своју историју много испаштао. Та бољка на најбољи начин манифестовала се претходних дана, наметањем вештачки изазваних осећања жаљења због смрти папе Јована Павла II и весеља због усвајања тзв. „Студије о изводљивости“.

Званичници република и Државне заједнице просто су се утркивали ко ће да искаже више жалости и саосећања у име нападеног народа Србије, поводом папине смрти, а државна телевизија чак је директно преносила његову сахрану.

Очигледно, поданици новог светског поретка у нашој земљи желели су таквом еуфоријом да креирају заједно са Карлом дел Понте нову историју – као што је Дел Понтеова сама изјавила у интервјуу аустријској „ОРФ“ телевизији, прошлог месеца, да се у њеном Хашком трибуналу пише нова историја подручја бивше Југославије.

Овдашњи званичници желели су да у тој еуфорији амнестирају папу и његову улогу у растурању Југославије. Његова држава Ватикан, прва је једнострано признала Словенију и Хрватску као независне државе, чак и пре Немачке. Ватикан је на тај начин извршио духовни притисак на земље које припадају западној цркви да учине исто без обзира на међународно признате правне нормe. То је учињено са намером да се створе услови да поменута црква настави свој крсташки поход према истоку. Тај поход, како изгледа, неће бити приведен крају све док моћне силе које припадају западној цркви, не савладају све интересне сфере према истоку.

● *Када сагледамо ту нову перспективу коју су нам понудили њихови бараци који су зајашили власти, видимо да је сада главни услов за улазак у Европску унију, и присиљанак Америкe на то, наше беспоговорно прихватање свих њихових уцена и подвала*

Разлика између средњег века и половине двадесетог века по том питању огледа се у томе што је сурово освајање претворено у класични колонијализам који је касније трансформисан у економски колонијализам односно „неоколонијализам“. Крајем двадесетог века неоколонијализам је претворен у глобализам који тежи наметању колонијализма у свим облицима живота. Хантингтонова теорија о сукобу цивилизација, уствари промовише и глобалну веру која треба да буде оличена у западњачкој цркви. Истовремено нови конзервативци у америчкој политици покушавају да споје јеврејство и њихову цркву у једну нову верску опцију, која је под покровитељством Ватикана.

Франсис Конт у својој књизи „Словени“ покушао је на индиректан начин да опише поход Ватикана у крсташким ратовима, усмерен на окупацију и стављање под своје скуте Словена и источне цркве. У име хришћанства и тобожњег ослобођења Исусовог гроба у Јерусалиму, прво је уништено седиште православне цркве у Константинопољу, садашњем Истанбулу.

Папа Јован Павле II није био главни кривац само за уништење Југославије него је и пре тога, као проверен човек ЦИА-е играо веома важну улогу у нарушавању светске равнотеже, кроз рушење источног блока. Уверавајући источњачке народе да их након тога чека бољи живот и економски просперитет, направио је једну од највећих превара.

Рушење те равнотеже био је највећи злочин који је учињен против човечанства и светског мира, јер је изазвао дивљање америчко-атлантских амбиција да овладају светом, што је отворило много кризних подручја са огромним жртвама. Западне силе су се руководиле том политиком не би ли економски, чак и војно освојиле те земље и увеле их у свој систем вредности као део тзв. западне цивилизације и све што иде уз то, па и у западну веру.

Студију о изводљивости не треба гледати ван тог контекста, јер ниједна земља до сада која је добила такву студију или која је уништила своју националну економију под диктатом ММФ-а, међународне банке и сличних институција није остварила никакву стварну економску корист. Да не заборавимо, у том финансијском, колонијалистичком институционалном систему и Ватикан има своју улогу, која се врло ретко спомиње, а коју предводи Ватиканска банка, главни финансијер процеса разарања бивше Југославије. То је објашњено у књизи Дејвида Гајета "Masters of persuasion". Наши тзв. експерти покушавају да нам замагле ту улогу.

Политика уцена и подвала

Студија о изводљивости није ништа више него списак услова које та земља треба да испуни како би могла да уђе у Европску унију. Нико није питао да ли нам ти услови одговарају и шта је пре тога урађено у националној економији и у каквој је вези све то са студијом. То су питања на која нико озбиљно не жели да одговори нити да се њима позабави.

Очигледно да је економија бивше Југославије уништена као и сама земља. Такозвани експерти не кажу народу истину кад и како је почео процес уништења. Професор др Мајкл Чосудовски у својој књизи „Глобализација сиромаштва“ се у једном посебном поглављу позабавио „распарчавањем бивше Југославије и реколонизацијом Босне и Херцеговине“, где тврди да су САД од 1984. године правиле тајну стратегију према Југославији под називом "NCDD 133" у којој је систематски планирано уништавање националне економије Југославије кроз различите тзв. реформе. Врхунац је постигнут за време владавине Анте Марковића.

Планиран грађански рат и наметнуте санкције само су било помоћна средства у свалживању терета на кичму појединих република.

Петооктобарска револуција била је само завршни ударац за потпуно уништавање националне економије кроз тзв. реформе, које су подразумевале плачкашку приватизацију, огроман раст незапослености, продају националног блага итд. Реализација тих идеја потпомогнута је уобичајеном еуфоријом. Сећате се оних чувених 6 милијарди долара које на граници чекају промену власти, очување СРЈ јер Милошевић је био тај који је неприх-

ватљив црногорском руководству – заправо њиховим менторима, очување Косова и Метохије јер Милошевић није умео да преговара са Западом и слично. А шта је, заправо, Србија добила?

Према признању свих релевантних фактора, Србија никада није била у лошијој ситуацији него сада. Уместо да добије 6 милијарди долара, постала је дужна много нових милијарди а да нико не зна тачно колико, јер, рецимо, само трговински дефицит (који је заправо сакривен дуг) прошле године достигао је фантастичних 14 милијарди долара! Чак и тзв. петооктобарски експерти мало по мало па нас упозоравају да Србији прети дужничка криза.

Односи између Србије и Црне Горе такође никада нису били гори. Уместо СРЈ добили смо „Соланију“, која је у теорији политичког система непозната а функционише само уз претње и уцене и гази све договоре и уговоре које је тата Солана сам гарантовао.

Најтрагичнија у свему томе је ситуација на Косову и Метохији. Уместо споразума са Западом добили смо 17. март 2004. године, коме је кумовала америчка администрација. Амерички шпијуни међу петооктобарским „ослободиоцима“ ових дана нас обавештавају да је спас Косова и Метохије и опстанак оно мало Срба и неалбанаца који су преостали тамо да живе само у независности Косова. Тврде да ће сви Срби моћи да се уједине, са различитих отегних подручја, уласком у фамозну Европску унију!

Када сагледамо ту нову перспективу коју су нам понудили петооктобараци који су зајашили власт, видимо да је сада главни услов за улазак у Европску унију, и пристанак Америке на то, наше беспоговорно прихватање свих њихових уцена и подвала.

„Хаг – услов свих услова“

Један „зависан“ министар стално нам понавља исту песму, да је „услов свих услова Хаг“. Министар више тражи од напаћене државе него што то захтевају и сами хашки властодршци. Доста је писано о Хагу и дискутовано о његовој улози са гледишта права и правде, и повезаности његовог

деловања са актуелном политиком светских моћника, као инструмента притисака и уцена.

Међутим, дотични министар и било који од његових компаниона, не могу да објасне неке чињенице макар ради истине и правде. Колико је зла починио српски народ против осталих бивших народа Југославије ако је у Хагу већ оптужено више од 90 Срба? У Другом светском рату Хитлерова Немачка угрозила је светски мир, разорила читаве земље, поубијала и заточила на милионе људи, а у нирнбершком процесу само четрнаесторо њих је оптужено.

Према подацима Хашког трибунала, постоји још 10.000 тужби које чека домаће правосуђе. Да ли хашки лоби може да објасни такав парадокс? Зашто САД и водеће земље Европске уније инсистирају на том дискутабилном хашком суду? Да ли им је заиста стало до истине и правде? Ако је тако, зашто онда тај суд није надлежан за НАТО злочине за време агресије на СРЈ?

Зашто се толико малтретира српска држава у име тобожње правде и међународно-правних норми? Позната је ствар да Израел као држава константно гази и не поштује све резолуције Уједињених нација по питању Палестине. У исто време она је оптужена од свих релевантних међународних форума, за различита злочина против палестинског народа. Постоји доста оптужби на рачун САД и њихових злочина у Авганистану, Ираку, да не спомињемо Вијетнам итд. Заиста нам није јасно зашто је Хаг за Србију „услов свих услова“.

Коме одговара слаба и немоћна Србија

Међународне институције као што су Монетарни фонд, Светска банка и сл. нуде кредите само за потрошњу а никако и за инвестициона улагања у рентабилну производњу, без које земља не може да иде ниједан корак напред. Такозвана стабилност курса динара има улогу да уништи оно мало што је остало од производње, јер ће бити јефтин увоз а скупа производња. Низ прописа који су направљени у ту сврху само још више учвршћују такав економски и политички курс који нам тобоже нуди Европа.

Паралелно са тим ДОС „плус или минус“ утркује се, чак иако то до сада није тражила ни Америка ни Европа, у сумњивој продаји стратешких система од националног значаја. Праве се различите замисливе и незамисливе

шпекулације не би ли били обезвређени такви системи као што су јавна предузећа ПТТ, ЕПС, ЈАТ, итд.

Амерички услов за улазак Србије у Европску унију, који је објављен у неколико тајних-јавних докумената, је самосталност Црне Горе. То се уклапа у амерички стратешки интерес против Европске уније у будућности, који ових дана долази до изражаја на примеру Киргизије, Либана и Судана.

Заједнички услов Европе и Америке је самосталност Косова и Метохије, јер то одговара њиховом стратешком интересу по разним основама. Питања која се сама по себи намећу у вези Студије изводљивости односе се на то да ли се спровођење тих захтева уклапа у стратешки интерес Србије и Црне Горе.

Да ли заиста потпуно осиромашену и осакаћену Србију занима Европа? Да ли заиста постоји потреба да се уђе под њене скуте? Ако постоји, где и зашто? Поред тих питања појављује се и следеће – да ли Америка има интерес да Европска унија ојача и жели ли заиста да нас угура тамо? Када се иде у даљу стратешку анализу, појављује се и низ других питања, у вези којих нико од тзв. експерата не жели или не сме да дискутује како би се дошло до правог одговора.

Стално пада у заборав да је Ватикан, откада је изгубио своју политичку моћ, постао духовни инструмент великих сила у савладавању народа и земаља света и игра улогу катализатора одређених догађаја. Избор садашњег папе, Бенедикта XVI ствара дилему чији ће интерес да заступа – немачки, због нације којој припада или амерички – интерес земље која га је заробила као младог нацистичког војника и убрзо ослободила. Као што је познато, Америка је била заштитник многим нацистичким челницима у разним областима, почев од науке до војске.

Ако поверујемо књизи Ерика Лорена „Рат Бушових“, чак и садашња породица Буш обогатила се на сарадњи са нацистичком Немачком и имала је јако велики удео у њеној војној индустрији. Нормално, ако је то тачно, не завршава се све само на породици Буш.

Због тога морамо темељно да истражујемо какву ће стратешку улогу имати Бенедикт XVI и да ли ће радити у корист ширења и учвршћивања Европске уније, зато што се његови досадашњи ставови не уклапају у такву политику, поготово око уласка Турске, или најновији чудан став – да нема право на грешку по питању уједињења Источне и Западне цркве, што излази из оквира саме Европе.

Веома симптоматична је и нова улога Француске у подели сфера интереса са Америком на Блиском истоку и у Судану, у време када је већи део француског јавног мњења негативно расположен према Европској унији, са озбиљном претњом да обори Европски устав на референдуму.

Стога је дилема од стратешког значаја, која представља изазов свим одговорним људима у Србији, којих, изгледа, нема у власти, следећа: који је то пут који Србија мора да пронађе на унутрашњем плану, поготово у сфери економије, а на спољном плану између Истока и Запада, Југа и Севера, где има нових стратешких чињеница које ће да обележе следећу деценију, као што је будућа улога Кине, Индије, судбина Европске уније и америчке стратешке игре међу њима. □

Манипулације страначком комбинаториком

Народној скупштини Републике Србије, Српска радикална странка поднела је Предлог за изглашавање неповерења Влади која, супротно Уставу, своје грађане изручује нелегалном Хашком трибуналу. По Пословнику Народне скупштине, предлог мора да буде уврштен у дневни ред најраније три а најкасније петнаест дана од његовог подношења. Устав одређује да се расправа о неповерењу Влади мора одржати у року од петнаест дана. Међутим, иако су сви рокови одавно прошли, председник Народне скупштине очигледно нема намеру да се овај предлог радикала у скорије време нађе на дневном реду. Марковићева изјава да предлог не може да уђе у скупштинску процедуру док се не оконча седница која је у току, иако то Пословник и Устав предвиђају, указује да ће се ова тачка наћи на дневном реду тек крајем маја. Међутим, и тада је мало вероватно да ће се о неповерењу Влади расправљати, пошто Мирољуб Албијанић, шеф посланичке групе Г17, изјављује да ће скупштинска већина овај предлог скинути са дневног реда, иако је то директно кршење Устава.

Владајућа већина на тај начин само би наставила добру стару традицију коју је зацртала претходна Влада, која је, такође кршећи Устав, одбијала да народни посланици расправљају о неповерењу појединим њеним члановима. Када су радикали поднели захтев за смену Чедомира Јовановића, који је скинут са дневног реда и никада се о њему није расправљало, тадашњи млађани председник Владе је изјавио да о Влади не може да расправља неко ко за њу није гласао. Објављујемо у целини текст предлога за смену Владе због Лукићевог нелегалног изручења Хагу:

На седници Народне скупштине Републике Србије 3. марта 2004. године изабрана је Влада Републике Србије у саставу: Војислав Коштуница, председник Владе, Мирољуб Лабус, потпредседник Владе, Драган Јочић, министар унутрашњих послова, Млађан Динкић, министар финансија, Зоран Стојковић, министар правде, Зоран Лончар, министар за државну управу и локалну самоуправу, Ивана Дулић-Марковић, министар пољопривреде, шумарства и водопривреде, Предраг Бубало, министар привреде, Радомир Наумов, министар рударства и енергетике, Велимир Илић, министар за капиталне инвестиције, Бојан Димитријевић, министар трговине, туризма и услуга, Милан Париводић, министар за економске односе са иностранством, Слободан Лаловић, министар рада, запошљавања и социјалне политике, Александар Поповић, министар науке и заштите животне средине, Слободан Вуксановић, министар просвете и спорта, Драган Којадиновић, министар културе, Томица Милосављевић, ми-

Српска радикална странка ишражи смену Владе

● *Пришиске, ирешње и уцене које стижу на рачун хашких оптуженика, Влада Републике Србије почела је да фабрикује свакодневно. Очигледно је да су се многи оптуженици добровољно предали само за јавности, а у суштини иза свега се крила сила државног апарата.*

нистар здравља, Милан Радуловић, министар вера, Војислав Вукчевић, министар за дијаспору.

Влада Републике Србије, супротно члану 90, тачка 1 Устава Републике Србије донела је одлуку о изручењу грађана Републике Србије нелегалном Хашком трибуналу.

Наиме, Влада Републике Србије, тј. њен председник Војислав Коштуница, као и многи министри, говорећи о дисконтинуитету у односу на претходну ДОС-ову власт, више пута су указивали јавности да никада неће приступити хашкењу хашких оптуженика, већ ће сарадњу са Трибуналом остваривати кроз институт тзв. добровољне предаје. Председник Владе Републике Србије Војислав Коштуница више пута је нагласио да му је Хашки трибунал „деветарупа на свирали“ и да у Србији има много пречег посла од испоруке наших грађана. Војиславу Коштуници је сарадња са Хашким трибуналом остала једина рупа на свирали, јер то представља једину област у којој се у име Владе хвали својим резултатима.

Међутим, притиске, претње и уцене које стижу на рачун хашких оптуженика, Влада Републике Србије почела је да фабрикује свакодневно. Очигледно је да су се многи оптуженици добровољно предали само за јавност, а у суштини, иза свега се крила сила државног апарата.

Врхунац криминалног понашања Владе Републике Србије био је 4. април 2005. године, када је полицијски генерал Сретен Лукић, тек оперисан, киднапован из своје болничке постеле и у пиџами и папучама транспортован до Хага. Колико је Влада Србије била безобзирна приликом отмице генерала Лукића показује и чињеница да су Сретену Лукићу, на витрини поред кревета, остале и наочаре. Сретен Лукић није имао прилику ни да се чује са породицом, а камоли да се са њима види, поздрави и узме неопходне личне ствари са собом.

Влада Републике Србије нанела је велику штету угледу Републике Србије, вишеструко је прекршила Устав као највиши правни акт земље и нанела ненадокнадиву штету држави Србији и њеним грађанима.

Посланичка група Српске радикалне странке тражи да се овај Предлог у складу са Пословником Народне скупштине Републике Србије уврсти у дневни ред прве наредне седнице Народне скупштине Републике Србије, да се након расправе изгласа неповерење Влади Републике Србије и донесе одлука о њеном разрешењу. □

Александар Вучић генерални секретар
Српске радикалне странке за
„Велику Србију” говори о мафији која
ујавља Србијом

Мафија КОНТРОЛИШЕ Владу

• Мафијаши држе под контролом све послове везане не само за сторују већ и за нафту. На чело Нафтине индустрије Србије постављен је Лазаревићев кум Жељко Поповић. Кум мафије је постављен на чело највећег и најмоћнијег јавног предузећа. На челу Електропривреде Србије такође је човек из Хамовићевог шима, Владан Ђорђевић. Финансије контролише мафијашка група Г17 плус. Под контролом ове мафијашке групе су: Народна банка Србије, Министарство финансија, Комисија за харџије од вредности, Агенција за санацију банака. Све финансијске институције које постоје у овој земљи, апсолутно, од прве до последње, контролише мафијашка група Г17 плус.

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић говори за „Велику Србију” о мафији која влада Србијом, о томе зашто тужилаштво не покреће истрагу и не подиже оптужнице против Хамовића и Лазаревића, како Богољуб Карић сваког дана у свој џеп стави 300.000 евра државних пара, а Млађан Динкић и мафија Г17 плус у својим рукама држе финансијско тржиште Србије.

• Тврдите да је мафија готово свуда умешала своје прсте, реците нам нешто више о томе.

– Мафија је готово све у овој држави преузела у своје руке. Најопаснија је мафија тзв „белих оковратника”. То су мафијашки који све раде у белим рукавицама. Тешко их је открити, изванредно су повезани, врло су озбиљни, веома образовани и против тог типа мафије веома је тешко борити се. Улични криминал који се манифестује кроз убиства, дрогу итд, представља само финални производ и крајње исходште онога што на много вишем и озбиљнијем нивоу ова мафија чини. Данас у Србији сви знају ко је тзв. економска мафија, финансијска, енергетска, фармацеутска мафија.

• Спомињете фармацеутску мафију, како она функционише?

– Неко, на пример, направи или набави неки лек и одлучи да га продаје по цени од 30 динара, а он се већ продаје за 300 динара. Пошто се тај неко, са таквом ценом, умешао у прераспodelу колача, или ће бити убијен или ће бити финансијски уништен и истиснут са тржишта. Пронаћи ће се начин да се онемогући његово пословање, тако што ће бити откупљене све количине лека, или ће он да се дели за цабе. Може да буде употребљен и неки други модел из читаве плејаде прљавих игара. Једноставно тај неко, након тога, неће имати шансе да преживи на тржишту.

• Овдашња јавност највише је ипак упозната са деловањем енергетске мафије, међутим упркос тим сазнањима, која не недостају ни надлежним органима, чини нам се да се по том питању ништа не дешава?

– За плату од 10.000 евра, као саветника задуженог за консалтинг, енергетска мафија је запослила Боба Гелбарда, веома утицајног човека у међународним круговима и тешко их је похватати. Уколико се и поднесе кривична пријава, годинама се чека да је тужилаштво размотри и одлу-

чи да ли ће да подигне оптужницу или неће, да ли ће да тражи захтев за спровођење истраге или неће. С друге стране, сви знају да Вук Хамовић и Војин Лазаревић ведре и облаче у Србији. Сви знају да без Лазаревића нема разговора о продужењу мандата Владе, да нема разговора о опстанку Владе. Лазаревић шаље људе са ковертама, да реше проблем са непослушнима или онима који би да одрекну своју послушност влади.

• Према вашим изјавама кумови и пријатељи Хамовића и Лазаревића се посебно уважавају?

– Под њиховом контролом су сви послови везани не само за струју већ и за нафту. На чело Нафтне индустрије Србије постављен је Лазаревићев кум Жељко Поповић. Кум мафије је постављен на чело највећег и најмоћнијег јавног предузећа. На челу Електропривреде Србије такође је човек из Хамовићевог тима, Владан Ђорђевић. Кумови мафије су на челу највећих јавних предузећа. „Србија шуме“ је отео Г 17 плус, „Србија воде“ такође. Више ништа није остало од јавних предузећа. Где год има пара влада мафија. То је нешто што нико више не може да поднесе.

• Финансијска сфера је посебно интересантна, а прљаве послове.

– Финансије контролише мафијашка група Г17 плус. Под контролом ове мафијашке групе су: Народна банка Србије, Министарство финансија, Комисија за хартије од вредности, Агенција за санацију банака. Све финансијске институције које постоје у овој земљи, апсолутно, од прве до последње, контролише мафијашка група Г17 плус. Новац из Евроаксис банке од 28 милиона долара није враћен, иако је бивши гувернер Кори Удовички потписала да

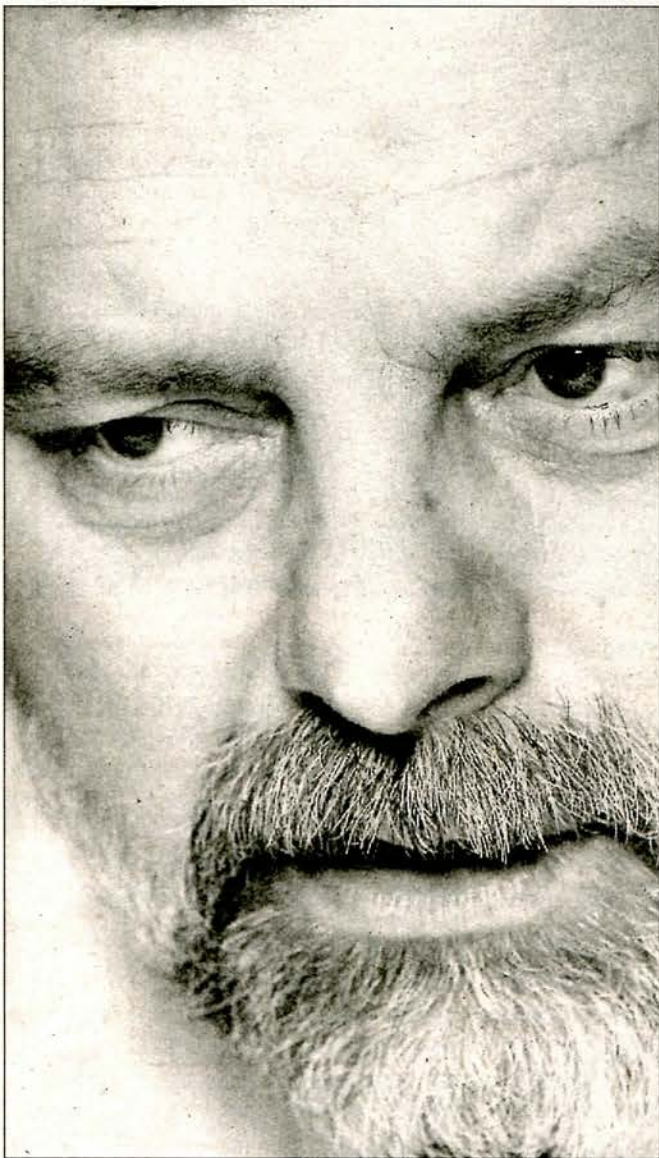
то мора да се уради. Све државе на свету држе девизне резерве у солидним банкама, али то није случај и са нама. Сада се види да је банка несолидна јер нема пара да нам врати депозит. Кажу – не можемо да вам вратимо паре – да погађамо није ли то због тога што су власници тих банака Лазаревић и Хамовић. Држава их части са 28 милиона долара неповлачењем депозита. Национална штедионица и даље има на десетине хиљада квадратних метара најлуксузнијег пословног простора који контролише Млађан Динкић. Питам вас ко контролише „Војвођанску банку“ – Млађан Динкић. Динкић је свог човека поставио и на чело „Комерцијалне банке“. Млађан Динкић је отео „Јелен до“ и дао хрватским партнерима. Ко отима цементаре и каменоломе у Бечеју и Бачкој – Млађан Динкић.

• Каква је судбина кривичне пријаве коју је Српска радикална странка поднела против Хамовића и Лазаревића?

– Тужилаштво се још увек није огласило, иако је прошло много времена откако је Томислав Николић поднео

„Богољуб Карић сваки дан узме по 300.000 евра. Људи, не ради се ту о динарима већ о еврама. Чим паре легну на рачун „Мобтела“ истог тренутка иду на рачуне повезаних фирми „Астра симит“, „БК телевизије“, „БК трејд“, „Фемели туриста“, ове или оне фирме које спонзоришу нешто педесето и на крају остаје да држава са њима дели 10.000 евра, колико је преостало од 300.000. Сваког дана на тај начин оде 290.000 евра. То сви знају а нико ништа не предузима и то мора да се прекине. Зато је борба против мафије, корупције и криминала најважнија у овој земљи. Све њихове шупље и празне приче су потпуно бесмислене. Суштина приче је борба против мафије“, истиче генерални секретар Српске радикалне странке.

кривичне пријаве против Хамовића и Лазаревића. Непознато је да ли ће тужилаштво подносити захтев за спровођење истраге, подизати оптужницу или одбити наш предлог. Људи у тужилаштву за сада по том питању ништа нису урадили већ пријаву држе у фиоци и ваљда чекају промену власти, јер знају да сада то не смеју да раде.

С друге стране, ни извештај Анкетног одбора никада није стављен на дневни ред скупштинског заседања иако је то извештај који су усвојили на превару. Усвојили су га тако што су оном социјалисти, члану анкетног одбора, омогућили да постане неки директорчић, чиме је он испунио свој сан и никада више у животу неће да види парламент сем на разгледници или у пролазу, када ће имати прилику унуцима да прича – ето ту сам једном био. Чланови из Г17 плус и ДСС-а такође су имали директан интерес да се такав извештај усвоји али и да чак и такав извештај никада не дође на дневни ред. Нема ту неке велике филозофије. Знају да би, када и такав извештај ставе на дневни ред, морали да се суоче са доказима о мафији и морали би да бране мафију јавно. То је њихов суштински проблем и ништа више.

„Мафија директно контролише владу. Преко владе, мафија поставља своје људе на челна места свих значајних јавних предузећа. Влада је поставила мафијашког кума Жељка Поповића на место директора НИС-а, Владана Ђорђевића на чело ЕПС-а и још се при томе хвали како добро послује на пољу енергетике. Влада је именovala директора Агенције за стечај и санацију банака, Комисије за хартије од вредности, министра финансија а преко скупштинске већине и гувернера Народне банке. Влада је у рукама мафије. Исте финансијере имају и Влада и део Демократске странке. Мафија их држи под контролом тако што понекад једнима мало закине а другима да више и обратно”, тврди Александар Вучић.

• Оптужили су вас да сте неке компромитујуће папире против Хамовића и Лазаревића дали Педију Ешдауну због истраге која је против њих покренута у Лондону?

– Истина је да сам одбио да дам папире Ешдауну, када су у питању документа која само ја поседујем, за оно што је јавно рекао сам да може да се узме са сајта или у виду стенограмских белешки. Мирољуб Албијанић, који ме је оптужио у једној емисији на Студију Б на крају је признао да то није тачно и да је измислио.

• Да ли сте забринут да ће ти оптужујући документи против мафије нестати, да ће се неко потрудити да их склопи на сигурно?

– Не плашимо се зато што ми документацију већ поседујемо и на основу ње смо поднели кривичну пријаву. Када преузмемо власт надам се да ће тужиоци савесно да раде свој посао.

• Пошто сте се очигледно замерили неким моћним људима, да ли сте уплашени за свој живот?

– Не плашим се. Нису они баш тако јаки и храбри као што изгледа. Јесу моћни, у смислу што имају паре, али не може се парам све купити, као што се мислило. □

Гордана Пој-Лазих председник Скупштинине општинине Земун за „Велику Србију“ говори о проблемима, обавезама и циљевима општинске управе, сарадњи са другим политичким опцијама, криминалу и корупцији прелиходне власи

Радикали у служби грађана

Разговарао: мр Лука Тодоровић

● Граду смо проследили Програм за ревитализацију и изградњу нових улица, радимо на изради Програма за изградњу канализационе мреже у неким насељима, праве се програми гасификације одређених насеља као и други програми за чије би нам набрајање требало много простора. Створили смо прелиходне заставке за постављање телефонске централе за насеље Алишина. Покренули смо низ иницијатива за доношење планских акција који су предуслов за легализацију и даљу градњу у Земуну. Помогли смо цркве, здравствене установе, таленте музичке школе, наградили најбоље студенте Пољопривредног факултета и још много тога.

● Никаквог реваншизма нема у земунској општини, јер ми не водимо рачуна да ли неко припада некој странци или не, а ипакве спискове не поседујемо. Само је извршено распоређивање радника по новој систематизацији и остало је нераспоређено 29 радника који и даље примају своје плате.

● Политичка опција којој припадам у свим односима поштује демократске принципе и коректност, па сам очекивала од оних који се проглашавају за „демократски блок“ да ће се одговорно понашати и да неће имати своје миљенике и паспорчад међу градским општинама. Нажалост, моја очекивања су изневерена.

● Концентрација надлежности и финансијске моћи је у градској скупштини и градоначелнику, а град је онај који одређује оквир средстава за градске општине.

Општина Земун за Српску радикалну странку има и имаће посебан значај. То је општина у којој су српски радикали по први пут показали своје умеће у руковођењу државним пословима и државним институцијама. У то време преображај је био видан и значајан, Земун је добио многе садржаје које није имао или повратио оне који су били замрли. И поред таквих, изузетних, резултата грађани Земуна су 2000. године подлегли револуционарној најезди „демократских снага” и ускратили поверење српским радикалима. Но, врло брзо су се покајали и првом приликом пруженом на локалним изборима 2004. године, поверење српским радикалима је враћено. Тачно је да су данас радикали већински партнер у коалиционој власти, али то не представља препреку да успешно остварују своја предизборна обећања.

Српска радикална странка својим обавезама приступила озбиљно и с пуном пажњом, а то је показала и тиме што је на место председника Скупштине општине изабрала Гордану Поп-Лазих, прекаљеног члана и свог потпредседника. Госпођа Поп-Лазих је жена пуна снаге, енергије, хтења и идеја, а то су особине које красе људе који иду у сусрет проблемима и не дозвољавају да проблеми управљају њима. Време проведено на председничкој функцији потврдило јој је да проблема и обавеза има много, а надлежности и финансијских средстава веома мало. Како се у томе свему сналази сазнали смо у једном пријатном разговору вођеном између њених многобројних дневних обавеза.

„Као темељни принцип демократије и први степен где грађанин остварује своју власт и суверенитет, локална самоуправа представља аутономни облик политичког организовања грађана ради решавања проблема и реализовања пројеката локалне заједнице”, истиче у разговору Гордана Поп-Лазих. „Човек са својим изворним и основним карактеристикама, интересима и потребама управо је најчешће везан за своју локалну средину и као индивидуа, по својим афинитетима, у њој развија и задовољава своје најважније потребе и аспирације. Значи, локална заједница је врло важна асоцијација друштва, али на жалост и област која је подложна разним експериментисањима и организацијским иновацијама којима се на разне начине решава однос грађана и власти у погледу његове садржине и форме,” објашњава Поп-Лазихка.

• Кад смо већ код начина организовања локалне самоуправе, морам да Вас питам нешто и о том важећем Закону о локалној самоуправи донетом 2002. године. Тим законом је на нешто другачији начин регулисан статус општина у Београду. О чему се ту у ствари ради?

– Да, тачно, тим законом статус локалне јединице има град Београд, а општине у њој су добиле нови назив – градске општине, па је и статус тих општина другачији, а може се рећи да су им надлежности сведене на месне канцеларије или, тачније речено, градске општине имају мање надлежности и финансијских средстава од Тадићеве канцеларије.

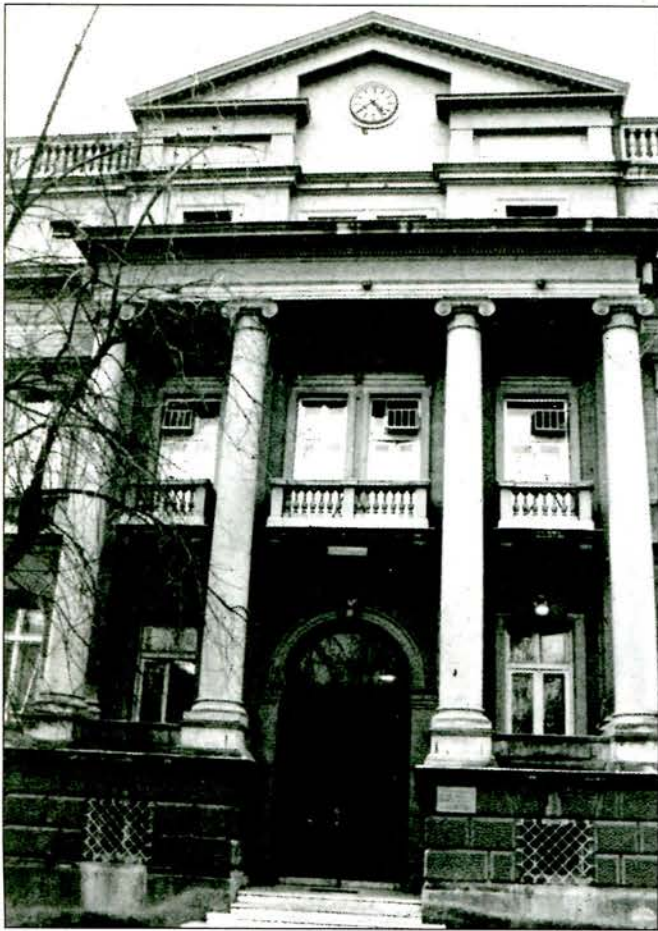
Концентрација надлежности и финансијске моћи је у градској скупштини и градоначелнику, а град је тај који одређује оквир средстава за градске општине. На основу јединствених критеријума нама у Земуну је припало 226 милиона динара из буџета, а са неким додатним средствима буџет општине износи око 284 милиона динара. Та средства су довољна за исплату плата за запослене раднике и неке материјалне трошкове. Веровали или не, на комунално-стамбеном рачуну имамо слободних средстава у износу од три милиона динара и то је оно што можемо употребити за инвестиције. Да ли треба да говорим шта се може урадити са „толиким” средствима.

• Стиче се утисак, из овога што сте рекли, да би подхитно требало нешто урадити када је у питању однос град – градске општине?

– Да, било би неопходно да се донесе Закон о главном граду којим би се извршила децентрализација, децентрализација и делегација овлашћења и финансијских средстава са града на градске општине. Новом регулативом би се обезбедила већа јавност рада и јаснија одговорност носилаца јавних овлашћења, а администрација би била далеко ефикаснија.

Морам да истакнем да доношење закона о главном граду није само моја жеља, већ је то и законска обавеза. У новом, сада важећем Закону о локалној самоуправи донетом почетком 2002. године, у члану 131 регулисано је да се посебан закон о граду Београду треба донети у року од шест месеци од ступања на снагу тог закона. Видите колико је прошло времена до сада, а за-

кон о граду Београду није донет и град још увек своје надлежности црпи, по аналогји и инерцији, из Закона о локалној самоуправи. За овакво стање одговорност сноси Министарство за локалну самоуправу које би требало да покрене процедуру усвајања закона о главном граду у Народној скупштини, а одређена одговорност је на граду који је морао иницирати његово доношење. Непознато ми је како и зашто се Републичка влада по овом питању одупире транзиционим захтевима, јер Европска унија је јасна у својим ставовима да се мора извршити „дисперзија“ надлежности и финансијске моћи на свим нивоима. Све остале захтеве беспоговорно извршавају.

Град дискриминише општину Земун

• Садашња реалност је да су на нивоу града и у општини Земун на власти различите политичке опције и коалиције, како то функционише?

– Политичка опција којој припадам у свим односима поштује демократске принципе и коректност па сам очекива-

ла од оних који се проглашавају за „демократски блок“ да ће се одговорно понашати и да неће имати своје миљенике и пасторчад међу градским општинама. Нажалост, моја очекивања су изневерена.

Ипак, морам рећи да у свим контактима које имам са градским челницима наилазим на љубазност, али у конкретним акцијама и активностима није тако. До сада смо се у већини ствари разишли јер смо о појединим питањима имали различита схватања, и по свим питањима град је покушао, а нажалост, и успео да покаже где је стварна власт и моћ.

Градским службама смо се обраћали са разним предлозима и програмима али готово ниједан није услишен, а имали смо супротстављених тумачења у сфери надлежности комуналне инспекције, где су градски инспектори игнорисали нашу надлежност и рушили објекте за игру и забаву код хотела „Југославија“. Тамо је сада само зелена површина, а деца се играју по сплавовима и кафићима.

Нисам сигурна да ће се комуникација између нас и града поправљати, биће ту стална затегнутост и дискриминација према нама. Ми у општини Земун се морамо сналазити на неке друге начине, снаге за то имамо, а и могућности постоје и ми ћемо свакако излазити у сусрет грађанима у решавању њихових проблема и потреба.

• Верујем да сте за ово време стекли праву слику о могућностима општинске управе и да имате планове за њену бољу ефикасност. Демократска странка Вас оп-

ПРЕТХОДНА ЗЕМУНСКА ВЛАСТ ОЈАДИЛА ОПШТИНУ

– Захваљујући, пре свега, жалбама грађана дошли смо до неславних података о раду бивше власти. Примера има доста и неспорно је да су криминал и корупција дубоко инкорпорирани у готово све општинске службе, а посебно оне које су везане за издавање грађевинских дозвола, легализацију и инспекцијски надзор. Поједини службеници су, да не поверујете, прибегли очигледном криминалу, па су своје бројеве текућих рачуна давали као рачуне на које треба да се уплате одређене дажбине.

Недомаћинско понашање одговорних у ЈП „Пословни простор“ довело је до тога да је општина оштећена за око 40 милиона динара јер је неко себи дао за право да опрашта дугове закупцима, закључује штетне уговоре и то без сагласности управног одбора, закључује уговоре за мале набавке без спровођења одговарајуће процедуре, одобри улагање средстава општине у адаптације приватних простора, од чега општина није имала никакву корист. Ту има и других малверзација које се проверавају.

тужује да сте прекршили предизборно обећање да за време владавине радикала неће бити реваншизма. Да ли га стварно има?

– Да би човек могао да приступи овако озбиљном послу прво мора да сними наслеђено стање, да га анализира и да предузме активности на промени тог стања, јер су грађани својим гласањем на локалним изборима указали да стањем у општини Земун нису задовољни.

Први корак који смо предузели после снимљеног стања, била је израда нове систематизације радних места у општинској управи јер сигурно је да је 390 запослених радника превише за једну градску општину са смањеним надлежностима, ограниченим и скромним буџетом. Приликом израде тог акта придржавали смо се смерница градске и републичке владе о неопходном смањењу радне снаге за десет одсто, а нисмо могли да заобиђемо ни савремене европске трендове у организацији локалне самоуправе где на 10.000 грађана општине треба да буде запослен један административни радник. Циљ је била рационализација чији ће резултат бити јефтинија и економичнија општинска управа.

Извршено је распоређивање радника по тој новој систематизацији и остало је нераспоређено 29 радника који и даље примају своје плате, а повремено се ангажују за одређене послове по радном налогу. Никаквог реваншизма ту нема јер ми не водимо рачуна да ли неко припада некој странци или не, а такве спискове не поседујемо, па како се онда може рећи да нам је то одлучујући, реваншистички критеријум. Ми желимо да сваки радник ради свој посао у пуном обиму, а не да тај обим посла обавља више радника него што је потребно. Истина је да је радницима који су радили по уговору на одређено време престао радни однос, јер за таквом врстом ангажовања не постоји потреба.

Кад самозване демократе говоре о реваншизму онда се мора претпоставити да они знају разлог зашто би могло бити реваншизма, јер код поштеног рада нема ни основа за реваншизам. Они превасходно полазе од оно-

га шта би они и како би они радили. Уосталом, показали су то и на делу кад су 2000. године преузели власт у општини, где су запослени због претпоставки да неко припада радикалима или је њихов симпатизер, морали да остану без посла. Таквих је било 136 радника на чија места су одмах примљени активисти револуционарног покрета, а потом је примљено још 132 радника и тако се дошло до гломазне и нерационалне општинске администрације.

Сигурно је да нисам прекршила предизборно обећање да неће бити реваншизма јер га нема, а рационализације општинске управе мора бити. Сви запослени радници су на провери и ником радно место није загарантовано.

ГРАД ПОРУШИО ОБЈЕКТЕ ЗА ЗАБАВУ

– Градским службама смо се обраћали са разним предлозима и програмима али готово ниједан није услишен. Имали смо супротстављених тумачења у сфери надлежности комуналне инспекције, где су градски инспектори игнорисали нашу надлежност и рушили објекте за игру и забаву код хотела „Југославија”. Тамо је сада само зелена површина, а деца се играју по сплавовима и кафићима.

Хајка демократа против радикала

• Такође Вас политички противници оптужују да присиљавате раднике општинске управе да на радним местима носе бед проф. др Војислава Шешеља. Шта можете рећи о томе?

– Шта се о томе може рећи него да је то најбруталнија лаж коју демократе користе да би правили хајку против радикала. Та медијска промоција им успева и због тога што иза себе имају медије чија су извештавања диригована из одређених центара политичке моћи, а посебно из Демократске странке.

Због таквих лажи против одређених лица ја, као и директор ЈП „Пословни простор” и општински јавни правобранилац поднели смо кривичне пријаве, па ће ти људи пред судом морати да доказују своју „истину”. Ве-

ома сам срећна кад видим да неко на улици или јавним скуповима носи бец проф. др Војислава Шешеља, али то је његова воља.

• Сузбијање корупције и криминала је, такође, било једно од Ваших предизборних обећања. Да ли сте нешто урадили у том правцу?

– Тачно је да смо у предизборној кампањи обећали да ћемо се борити против зала званих корупција и криминал, али морам рећи да наш приоритет није био да истражујемо шта је претходна власт чинила. Међутим, захваљујући, пре свега, жалбама грађана дошли смо до неславних података о раду бивше власти. Примера има доста и неспорно је да су криминал и корупција дубоко инкорпорирани у готово све општинске службе, а посебно оне које су везане за издавање грађевинских дозвола, легализацију и инспекцијски надзор. Поједини службеници су, да не поверујете, прибегли очигледном криминалу, па су своје бројеве текућих рачуна давали као рачуне на које треба да се уплате одређене дажбине.

Недомаћинско понашање одговорних у ЈП „Пословни простор” довело је до тога да је општина оштећена за око 40 милиона динара јер је неко себи дао за право да опрашта дугове закупцима, закључује штетне уговоре и то без сагласности управног одбора, закључује уговоре за мале набавке без спровођења одговарајуће процедуре, одобри ула-

• Одборничке групе Демократске странке и Демократске странке Србије у Скупштини општине у последње време указују на некаква кршења закона од стране власти у Земуну. Те одборничке групе тврде да немате потребну већину јер је десетак одборника из владајуће коалиције изгубило тај статус када су постали чланови управног и надзорног одбора јавног предузећа?

– Тачно је да су ми те две одборничке групе проследиле захтев да се расправља о статусу десет одборника владајуће коалиције. Ја сам тај захтев примила и проследила га одговарајућим скупштинским телима у којима су заступљени представници свих одборничких група. Ја ћу се по том питању понашати како ти чланови Комисије одлуче, а седница Скупштине општине је заказана за 25. април.

Апсурдно је да те исте странке по другим општинама имају одборнике који су истовремено чланови управних и надзорних одбора а то је само у Земуну противзаконито.

Према мом мишљењу нема ту никаквих незаконитих радњи, већ се ту ради о нечем другом а односи се на то да је садашња власт дошла до конкретних података о малверзацијама бивше власти, а надлежним органима су поднесене кривичне пријаве против лица која су се бавила тим малверзацијама, али и против оних који су им омогућавали да то раде.

Закон о сукобу интереса је јасан. Посланици и одборници могу бити, не само чланови, већ и директори једног јавног предузећа са већинским државним капиталом.

гање средстава општине у адаптације приватних простора, од чега општина није имала никакву корист. Ту има и других малверзација које се проверавају.

Чиме су се бавили претходни функционери општине, најбоље се види из тога што су многи од њих дошли на бициклима, а 2004. године отишли у беним аутомобилима са великом кубикажом.

• Питање које, вероватно, највише интересује грађане Земуна је – шта ће ова власт учинити да им побољша услове живота и рада?

– Наш задатак и циљ јесте да општинска управа постане прави сервис грађана где ће они моћи на лак и једноставан начин да решавају своје проблеме и потребе. Уосталом, грађани су ти

• Конкурс за издавање Ратног острва је окончан. Можете ли нам нешто рећи о тој инвестицији значајној за грађане Земуна и Београда?

– Конзорцијум „Еко Зем” који, за сада, чине десетак предузећа и појединаца, у наредне четири године уложиће у купалиште Лидо око 25 милиона евра, а у удружење се може укључити свако ко издвоји десет евра за Лидо. По основу закупа, на рачун општине ће бити уплаћивана динарска противвредност од шест хиљада евра.

Елаборатом који је Конзорцијум поднео предвиђена је изградња пешачког моста на баржама који не прекида пловни пут и који ће се подизати уколико дође до раста водостаја, а неће задржавати ђубре и враћати га на купалиште као што је то било претходних сезона и мост ће моћи бесплатно да се користи током целе године. На Лиду ће се изградити плаже, голф терени, акваленд, биће обезбеђени вода за пиће, тушеви, осветљење, мари-на, велики летњи биоскоп, „еко хотел”, бициклистичке и пешачке стазе и други неопходни садржаји. Закупац има обавезу да води рачуна да је Ратно острво под посебном заштитом и сви садржаји ће морати бити усаглашени са таквим статусом. Циљ општине је да земунско купалиште преко пута Калемегдана представи као модеран амбијент са традицијом и праву оазу снова.

који нас плаћају и очекују да своје послове обављамо брзо и ефикасно.

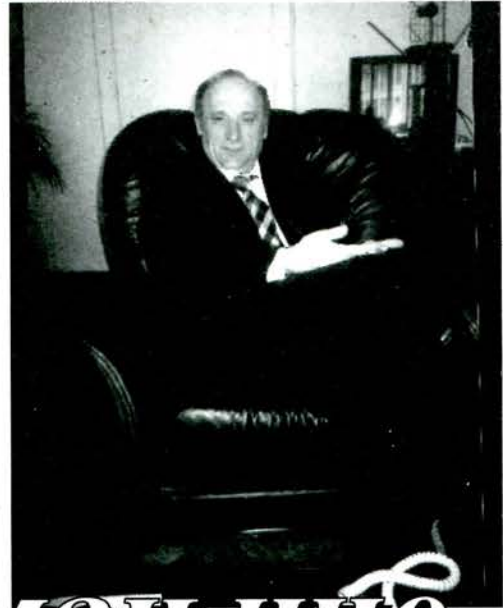
Грађани Земуна знају шта је Српска радикална странка за њих урадила и шта је оставила 2000. године. Ми из тог претходног искуства црпимо идеје и правимо нове програме. Овог пута смо у много тежој ситуацији јер новим Законом о локалној самоуправи су нам одузете многе надлежности и финансијска средства. Желим да истакнем да ћемо ми све могућности овакве организације локалне самоуправе настојати да искористимо и нећемо бити разлог за неизвршавање било које акције и активности у Земуну.

Тако смо граду проследили програм за ревитализацију и изградњу нових улица, радимо на изради програма за изградњу канализационе мреже у неким насељима, праве се програми гасификације одређених насеља као и други програми за чије би нам набрајање треба-

ло много простора. Створили смо претпоставке за постављање телефонске централе за насеље Алтина и ја очекујем да ће грађани Алтине брзо добити телефонске прикључке. Покренули смо низ иницијатива за доношење планских аката који су предуслов за легализацију и даљу градњу у Земуну.

Помогли смо цркве, здравствене установе, таленте музичке школе, наградили најбоље студенте Пољопривредног факултета и још много тога. Ових дана приводимо крају израду Стратегије социјалне политике до 2010. године у којој смо идентификовали проблеме које је неопходно решавати. Свесни смо да немамо финансијских средстава да самостално решавамо те проблеме, али смо у сваком моменту спремни да учествујемо у реализацији социјалних програма које финансира град, Република или међународне организације и институције. □

Др Бранислав Блажић председник општинске Кикинда за „Велику Србију“ говори о својој посети Словачкој, сарадњи са земљама у окружењу, о постигнутим резултатима у општини и плановима, о међународним односима

Посебна брига за националне мањине

Разговарао: Момир Васиљевић

Кише долазе. Са њима је дошао и водени талас који је потопао по Баната! Општине у средњем и јужном Банату су под водом. Место Јаша Томић је готово збрисано са лица земље. Лепо место, са још лепшим именом лидера српских радикала с почетка 20.-ог века, пружа тужну слику истинске природне катастрофе. Катастрофе која је могла, и морала, да буде, ако не потпуно спречена, а оно барем ублажена и контролисана. Е, да је само било одговорне и домаћинске власти, како у локалу, тако и у покрајини и Републици. Овако, природа и људски немар узели су, и још увек узимају, свој трагични данак.

Да су ове речи „на месту“, и да одговарају истини, најбољи је доказ стање у суседној општини, нешто северније у Банату, у општини Кикинда. И тамо су падале кише, и још увек падају. И тамо су реке, речице и канали набрекли од силне воде, и тамо су подземне воде про-

валиле на „светлост дана“, али тамо нису забележене трагичне поведице ове водене стихије. Нису, јер тамо је, још од зимус, још од снегова, непрекидно мобилан општински штаб за одбрану од поплава, као и веома добро организована и непрекидно активна служба цивилне заштите која је на време обавила све послове у спречавању евентуалних последица воденог таласа.

„Ја сам формирао Штаб за борбу против поплава још док је био снег, очекујући да ће доћи до његовог брзог топљења, као и до евентуалних опасности од поплава“, каже др Бранислав Блажић председник општине Кикинда у разговору који смо са њим обавили, непосредно по његовом повратку из званичне посете Словачкој, коментаришући катастрофу коју је изазвала огромна водена стихија у општинама Иђош, Вршац, Сечањ, Бела Црква, Пландиште...

„Последице би било много веће да се ми нисмо на време припремили. Наш штаб је већ тада почео да снима ситуацију на терену, у нашој општини, и да предузима одговарајуће заштитне мере. Копани су канали, ојачавани су насипи, очишћени су постојећи канали, очишћени су испусти, одводи...итд. тако да смо ми, таквим превентивним радом, спречили да у нашој општини дође до озбиљнијих последица надошле воде. И у овим данима наш штаб је у потпуној мобилности и непрекидно прати стање на терену,“ наглашава Блажић.

• Да ли је локална власт у Кикинди организована у пружању хуманитарне помоћи компанијама?

– Да, да, наравно! Послали смо хлеб, намирнице, пијаћу воду, ћебад, шаторе... и сл. и договорили смо се да та помоћ тече непрекидно.

• Господине Блажићу, Ви сте се управо вратили из посете Словачкој. Којим поводом сте тамо боравили и какви су договори постигнути?

Др Бранислав Блажић, актуелни председник општине Кикинда, рођен је 1957. године у Кикинди. Специјалиста је опште хирургије. У периоду од 1986. - 1988. године био је начелник Хитне службе. Три пута је биран за савезног посланика, два пута за републичког посланика, а од 1996. до 2000. био је и посланик у Скупштини Војводине. Од 1998. до 2000. године био је републички министар за заштиту животне средине. Ради као хирург у кикиндској болници, и републички је посланик. Председник општине Кикинда је од 4. октобра 2004. године. Ожењен је и отац је две кћери.

– То је био званичан позив председника општине Жилине господина Јана Слоте, иначе великог пријатеља Српске радикалне странке и председника Словачке народне странке, која се побратимила са Српском радикалном странком. Дакле, на његов позив ја сам посетио Жилине које од раније имају сарадњу са Кикиндом, и ми смо ту имали разговоре о наставку те сарадње, и о њеном продубљивању.

Та сарадња ће бити свеобухватна и она ће се остваривати, како у области привреде, тако и у спорту, култури, итд. Договорили смо се да председник Жилина са својом делегацијом буде наш гост већ крајем маја, (тачније 22-ог маја када је наша градска слеза - летњи С. Никола), као и то да се тада обаве разговори и на нивоу наших странака. Иначе, та страначка сарадња је започела још 1998. године.

• Ви сте на протеклим локалним изборима убедљиво победили за место првог човека у Кикинди. Такође, и Српска радикална странка је победничка странка у овој општини, па ме занима шта сте затекли у општини, у скупштини, у бюджетској потрошњи и у функционисању других служби у Кикинди? Какво је било стање после владавине ДОС-оваца?

• Најупечатљивији утисак који смо стекли, након тог првог инвентарисања стања у општини, јесте да је оно било катастрофално. Као да је Кикинда била изложена вишегодишњем потопу!

Свуда се видео један недوماћински однос према буџету, јавна предузећа су била у дуговима, организација јавних предузећа је била веома лоша, кадрови политички профилисани, а било је чак и „виртуалних” јавних предузећа која су служила само да би се у њима удо-

мили пријатељи, партијски истомишљеници и фамилије досовских велможа, са огромним платама и са осталим привилегијама. Уопште, био је то један хаос у којем се само грабило за себе и за своје пајташе, а ништа се није улагало у развој општине. Можете ли замислити да су они за четири године своје владавине, у развој општине уложили само око 800.000 евра!?

Град није имао стратегију развоја, није имао генерални урбанистички план, није имао ништа што би требао да има сваки уређен и сређен град и свака општина. Хаос је владао на сваком кораку и у свакој служби и установи! Велики број наших предузећа је био препу-

• На шта сте Ви лично највише поносни у Кикинди, када је у питању политика коју Ви и Српска радикална странка овде водите?

Др Блажић: Па зна се. То су међунационални односи у нашој општини, и то је та једна трајна и искрена хармонија која траје у односима нас Срба, као већинског народа, према припадницима националних мањина, који живе у нашој општини. Није онда ни чудо што смо управо ми изабрали, и то први пут у историји Кикинде, једног Мађара за председника наше Скупштине општине!

У хармоничне односе спада и наш међусрпски однос. Однос старинаца и тзв. „дођоша”. Сви смо ми једно. Сви смо ми Кикинђани, у најплеменитијем смислу те речи!

штен на милост и немилост свим суровостима ове наше српске транзиционе приватизације, и без икакве подршке од стране локалне власти. Уопште, била је то једна депресивна ситуација која је коначно прекинута нашим доласком на власт, у октобру прошле године.

• И шта сте Ви онда предузели?

– Па, ми смо један број тих неправди одмах исправили. Одмах смо смањили за преко 10% број запослених у општинској администрацији. Исто смо учинили и у јавним предузећима, а она „виртуална” јавна предузећа смо укинули. Смањили смо плате у предузећима и службама, које су код руководилаца биле астрономске и кретале су се од 70.000 до преко 100.000, свели смо та примања у оквире неке реалности, примерене нашој свеукупној ситуацији. Надокнаде члановима управних одбора смо изједначили и уоквирили у финасијску нормалу, по око 5.000 динара по члану тих органа, а и себи сам лично смањили плату! Наравно, и осталим општинским функционерима.

Затим, четири-пет пута су смањени материјални трошкови у општинским службама, смањена је репрезентација, радимо на стратегији развоја наше општине. Ускоро ћемо донети Генерални урбанистички план, радимо на изградњи индустријске зоне која ће ускоро постати замајац нашег привредног развоја, и која ће веома брзо амортизовати социјалне притиске, посебно оне који долазе од око 8.000 незапослених.

Направили смо оно на шта сам лично поносан, а што је јединствен пример у Србији, а односи се на формирање једне општинске службе, Агенције за пружање свих консалтинг услуга нашим пољопривредним предузећима, задругама и свим нашим пољопривредним произвођачима. Њима ће ова служба давати неопходне стручне савете, пружаће им услуге најоптималнијих набавки репроматеријала, као и услуге пласмана производа, услуге маркетинга, рекламе, електронског пословања...итд. Као подршку пољопривредницима, ми смо у овогодишњем буџету предвидели и ставку од око 60-так милиона динара као кредитну подршку нашим пољопривредницима за набавку, рецимо квалитетних јуница, оваца, коза...и сл. Једноставно речено, намера нам је да помогнемо да се цело циклус пољопривредне производње у нашој општини обједини у контролисану, планску и профитабилну целину.

• Преко медија се стално пласирају информације о „непожељности” било ког представника Српске радикалне странке у успостављању пословних и пријатељских веза са иностраним партнерима.

Др Блажић: *Ма то су све подметања одређених политичких странака које би желеле да то тако изгледа, али то уопште није тачно! Ја имам позив, а већ сам обавио разговоре са председником мађарског града Кишкунфелеђхазија, са којим ћемо такође успоставити свеобухватну сарадњу. Сарадња ће бити успостављена и са Румунијом, а ево добио сам и позив из израелског града Назарета да и са њима остваримо сарадњу. Из Грчке, из једног градића на Крфу, у посету Кикинди најавио се њихов градоначелник, тако да ја дефинитивно не видим ни разлога нити повода да се о том питању уопште више расправља.*

Нас радикале, као политичку опцију, људи у иностранству доживљавају као демократску опцију, као странку која никада није правили никакве проблеме, и као странку која је увек поштовала изборну вољу грађана, као једино демократско мерило политичког статуса било које политичке странке. Осим тога, нас радикале, људи у свету доживљавају као људе од речи, као људе од личног и људског интегритета и поштења, којима се може веровати и који су стабилни у својим политичким принципима. Њима је то много важније него имати сарадњу са тзв. „демократским” странкама, чији су представници лабилне и превртљиве личности, које не испуњавају ниједно обећање, нити се држе постигнутих договора. Зато ће се ти инострани партнери све више и више окретати нама, и то не само у оним општинама у којима радикали врше локалну власт, већ и у другим општинама у Србији.

Велику помоћ имамо и од међународних организација, од хуманитарних организација, од иностраних партнера, који су вољни да нам помогну, али који су у нама препознали поуздане пословне partnere. Износ тих инвестиција, само у ових неколико месеци, далеко премашује ону цифру новчаних улагања које су претходници за четири године остварили. Немци, Данци, Французи, Американци, Израелци, Грци, Мађари, Норвежани, Словаци, итд то је само део светске подр-

У посети Кикинди

шке нашој власти у Кикинди. И да ли онда има ико право да каже - Ето, тамо су радикали, па због њих нема овога и онога.

• Шта сте урадили са општинском администрацијом, у циљу приближавања локалне власти грађанима и њиховим потребама?

– Ми смо затекли један вишак запослених у општинској администрацији, али смо затекли мањак квалитета њихових услуга. Све време је селекција тих кадрова у општинској управи била чисто политичке природе, јер се није водило рачуна да ли је неко стручан и способан за тај и тај посао, већ да ли је ДОС-овац, „лигаш“, „жути“...и сл.

Због тога смо ми одмах морали да „протресемо“ тај кадровски џак и да смањимо број извршилаца, али и да повећамо и побољшамо укупан рад општинске управе. Наравно, и ми смо запослили један број нових младих људи, али у томе, верујте ми, уопште нисмо инсистирали на њиховој партијској опредељености, већ на њиховој стручности, знању и опредељењу да се кроз рад и у раду доказују и потврђују.

Убацивањем у процес ових младих људи, циљ нам је да их ишколујемо и припремимо за будућност, јер они су, чак и много поштенији од старих кадрова који су се учаурили и обезвољили у својим бирократизованим службама.

Организацију општинске администрације такође ћемо осавременили и прилагодити светским стандардима, тако да ће сви интереси и потребе грађана бити брзо, једноставно и транспарентно реализоване.

Ја се надам да ћемо ми у Кикинди, за неких пар година, направити један снажан, вредан, образован и перспективан тим младих људи, који ће, сигуран сам, бити на понос целој кикиндској општини!

• Како протиче приватизација у Кикинди када је познато да је овај модел приватизације, који је примењен у Србији, један од најсуровијих облика претварања једног облика својине у други?

– Па, ми немамо проблема са нашим великим предузећима, због чега је Кикинда и даље један од најразвијенијих градова у Србији, као што су рецимо „Ливница“, „Тоза Марковић“... већ имамо проблема са приватизацијом малих и средњих предузећа. И ту се потврђује та

• Како је Мађарима у Српској радикалној странци?

Ото Кишмартов: Супер! Како би другачије и могло бити. Не само да смо равноправни са осталим члановима странке, него чак имам утицај да нас Мађаре остали радикали посебно „мазе и пазе“.

Колико је Српска радикална странка популарна међу Мађарима доказ је и њихов број у чланству странке, који је око 15% од укупног броја чланова странке у нашој општини. То је много више од процента учешћа Мађара у саставу становништва у Кикинди, који износи око 9%.

„суровост“ наше приватизације, како сте то ви дефинисали, а што је за последицу имало око 8.000 незапослених лица. Решавање њиховог статуса, уз решавање проблема избеглица главни су социјални и друштвени проблеми у нашој општини. Ја се надам да ћемо изградњом поменуте индустријске зоне, као и хуманитарним активностима, веома брзо и успешно ове проблеме решити, барем њихов већи део.

А ту је и онај прави „елдorado“, не само за Кикинду и за Војводину, већ и за целу Србију, то је шанса и перспектива коју пружају село и пољопривреда. Модерна и интезивна, добро организована и плански усклађена аграрна производња је наш неисцрпни ресурс и наша развојна и компаративна предност у односу на многе друге.

• Шта је са ванпривредним сектором - са културом, спортом, туризмом, друштвеним делатностима...?

– И ту смо у самом врху Војводине и Србије. Имамо изванредно позориште, библиотеку, музеј, разне културне манифестације, спортске колективе, разноврсне облике масовних спортских догађања, као што имамо и

надалеко познате туристичке манифестације - „Дани лудаје”, „Светско првенство у туцању јајима у Мокрину”... итд.

Једино немамо квалитетно локално информисање, посебно електронског типа. Та наша, назови „Кикинцка ТВ” је основана од стране „жутих” и она је у рукама једног њиховог типа, и једино служи за пљување, блаћење и за ширење мржње, а за шта су се, све до недавно, издвајали силни новци наших грађана. Због тога смо и донели скупштинску одлуку о иступању из Одлуке о оснивању те, назови „регионалне” телевизије Кикинца. Ускоро ћемо ми направити праву локалну телевизију!

Први мађар на месту председника СО Кикинца

• Господине Кишмартон, Како бисте Ви, као припадник националне мањине, оценили међунационалне одnose у Кикинци?

– Ти односи су веома хармонични, стабилни и ничим помућени. Такво стање траје дуго и у његовом неговану и одржавању подједнако активно учествују сви, и Срби, као најбројнији народ, али и ми Мађари, па Роми, Румуни, и остали. Једноставно речено, та међунационална толеранција је нешто што се овде већ само по себи

Долазак српских радикала на власт у општини Кикинца остаће забележен као дан када је за председника Скупштине општине Кикинца први пут изабран Мађар. Ото Кишмартон, млађани, а у раду и руковођењу потврђени и успешни дирек-

тор, предузетник и пољопривредник, рођен је 1962. године. Дипломирани је инжењер пољопривреде - смер агроекономија.

Био је директор ЗЗ „Сајан” у Сајану и ТП „Контакт Банат”. Успешан је пољопривредник. Као члан Српске радикалне странке два пута је биран за одборника СО Кикинца, да би, октобра прошле године, постао и председник овог највишег органа локалне власти у Кикинци. На том месту већ је испољио креативност, одлучност, демократичност, правдољубивост, толеранцију и спремност за тимски и колективни рад. Он са поносом истиче да је само један из тима председника општине Кикинца др Бранислава Блажића.

подразумева и сваки покушај да се то поремети и сваки испад одмах бивају изложени свеопштој осуди и заједничој акцији спречавања, чак и најмањих ексцеса.

Својим радом, својом кадровском политиком и својим укупним политичким ангажманом, Српска радикална странка у Кикинци само је следила ту традицији међунационалне толеранције, због чега и не чуди ни подршка коју странци пружају гласачи из корпуса националних мањина, као ни мој избор за председника Скупштине општине.

• Сами сте ми рекли да сте Ви само један из тима председника општине др Блажића, и да су у том тиму сви равноправни и подједнако уважени, па ме занима којим се принципима руководио председник општине у формирању тог тима?

– Нема ту никакве мистерије, нити се ту нешто унапред подразумевало. Наравно, ту мислим на ону нашу лошу навику да је једини критеријум за избор на неку функцију политичка припадност неке особе. То др Блажић није радио. Он је једино потенцирао знање, стручност, лични морални интегритет, доказаност у неком послу, па тек онда је долазило уважавање партијске припадности.

На тај начин, ми у Кикинци, добили смо руководећи тим састављен од експерата, стручњака, у раду и пракси проверених и доказаних појединаца, али и од младих и перспективних младића и девојака. Код нас, рецимо општински спорт води доктор наука, а и на осталим руководећим местима све су образовани и стручни кадрови. □

Српски радикали чувају стари Рас

• Сулејман Угљанин покушава на све начине да узурпира новопазарску општинску власт. У томе му помаже и Демократска странка која је са њим у коалицији а која нема никакав национални понос. Њих не интересује држава Србија, већ искључиво бирачи. Понадали су се да ће у коалицији са Угљанином повећати своје бирачко тело, а што што СДА заговара прекрајање Србије и сецесију Санџака превише их не узбуђује, тврди за „Велику Србију“ народни посланик и председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Новом Пазару, Милан Веселиновић

Стари Рас, данашњи Нови Пазар је симбол српске државности. Под окриљем и влашћу Немањића на простору старе Рашке створена је прва српска држава под називом Стари Рас. Тиранисање од окупатора и властодржаца на овом простору изазвало је велика миграциона кретања, почев од сеобе Чарнојевића па све до данашњих дана, када у Новом Пазару и околини живи веома мали број Срба.

Најездом Турака и освајањем Старог Раса, на његовим темељима саграђена су нова насеља која су Турци назвали Јени Пазар. Српско становништво чинило је већину у периоду од ослобођења Старе Рашке од Турака, 1912. године па све до 1974. године, када је под влашћу комуниста извршено велико насељавање муслиманима из околних општина Пештерске висоравни, чак и повратницима из Турске.

Разлог за то је познат. Под влашћу Јосипа Броза Тита и осталих његових вазала из редова Срба, муслимани, као Срби исламске вероисповести признати су као народ. Добили су посебан третман и овлашћења, а над српским живљем вршена је репресија, посебно у политици запошљавања и људских права. Срби су се из Прибоја, Сјенице, Тутина, Новог Пазара, Пријепоља селили ка цен-

тралној Србији, слично као што се десило на Косову и Метохији. Због тога данас у Новом Пазару и Сјеници живи око 20 одсто Срба, док у Тутину ни пуна два одсто, односно 820 Срба, иако их је седамдесетих година било око 30 одсто. Ситуација се драстично погоршава последњих година, а табле са натписом „кућа на продају“ све су учес-

Српска радикална странка са СДП није потписала никакав коалициони споразум, подржаваћемо их све док буду поштовали и признавали Србију и њене грађане. Јасно нам је да и ова партија заговара да Санџак добије статус посебне регије, и ми због тога са њима водимо оштре полемике и расправе. Разлика међу СДП и СДА је једино у схватању државе - једни је признају и преко ње желе да остваре своја права, а други је не признају. Између два зла изабрали смо мање.

талије. Главни разлог исељавања Срба је екстремистичко деловање Странке демократске акције Санџака (СДА) и њеног председника Сулејмана Угљанина.

Милан Веселиновић, народни посланик у Републичкој скупштини и председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Новом Пазару тврди да, откада је у овом крају на власти партија Сулејмана Угљанина (у Тутину девет година, у Новом Пазару четири, а у Сјеници пет година), на простору Старог Раса и шире, није запослено ни три Србина, већ су Срби протеривани из општинских предузећа. „Српски радикали стално указују на ову неправду. Народ је схватио да смо искрени и једини борци за Стари Рас. Самим тим је почела да расте наша популарност”, каже Веселиновић.

Веселиновић истиче да се због тога, против српских радикала, на последњим локалним изборима у Новом Пазару удружило седам партија и једна група грађана. „Седам партија, међу којима су били ДСС, СПС, СПО итд, и група грађана удружило се против Српске радикалне странке, како би убрали српске гласове на овом простору и поразили српске радикале. Њихова рачуница је била следећа - победићемо радикале, ући ћемо у коалицију са Сулејманом Угљанином, и владаћемо Новим Пазаром. На изборима је коалиција доживела прави дебакл. Радикали су освојили четири одборничка места а они тек два”.

Српска радикална странка је након избора подржала опцију Расима Љајића, Санџачку демократску партију (СДП). „Радикали су подржали СДП јер поштује државу Србију. За њих је главни град Београд, а не Сарајево. Обећали су да ће предузети све не би ли зауставили исељавање Срба са ових простора, да ће градити српска насеља и да ће нас уважавати као равноправне грађане. Сматрамо да су демократскији у односу на екстремну линију СДА, која од оснивања заговара специјални статус Санџака, неку нову фантомску државу. Због тога смо подржали ову политичку опцију. Са Расимом Љајићем чинимо већину са укупно 47 одборника, колико их има у општини Нови Пазар. Пошто имамо 30 одсто учешћа у власти, исто то-

Демократска странка је сматрала да треба да игра на сигурну карту која ће јој омогућити владање па се удружила у коалицију са Сулејманом Угљанином и његовом партијом.

У питању је чиста рачуница, то што Угљанин заговара растурање Србије и формирање нове фантомске државе Санџак њих не занима. Уосталом, још је покојни Ђинђић са својом свитом био радо виђен гост у Новом Пазару, у коме је одрађивано много прљавих послова. Тадић је наставио ту политику. На председничким изборима победио је захваљујући гласовима муслимана.

Сада Угљанин преко Београда, односно жутих, завршава многе послове. Покушава да инсценира међунационалне сукобе, као оне са почетка деведесетих година, када су муслимани, предвођени СДА, припремали на овом простору оружану побуну. Чистог образа није ни породична партија Богољуба Карића. Његов брат Драгомир Карић заједно са Сулејманом Угљанином путује по Србији. Наводно купује неке машине, желећи на тај начин да придобије муслимане, не би ли тако ојачао позицију њихове партије и заштитио пословну империју Карић.

лико буџетских средстава тражимо да буду усмерена у српска насеља, и српском живљу. То су разлози због којих ми подржавамо ту политичку опцију.

Данас имамо наше чланове у свим управним одборима, комисијама и скупштинским телима. Партиципирамо у власти и контролишемо њен рад, што је основни задатак нас српских радикала, да не би дошло до махинација и крађа, као што је то чинила прошла власт Сулејмана Угљанина”, истиче наш саговорник.

Угљанин покушао да нас придобије

Када је Сулејман Угљанин видео да ће Српска радикална странка бити та која ће да одреди ко ће бити на власти у општини Нови Пазар, преко својих емисара: бившег председника Скупштине општине, преко посланика Бајрама Омерагића и других, покушао је да придобије радикале да са његовом партијом направе коалицију. „Нудили су нам чак и новац. Међутим, став Српске радикалне странке, од врха на доле, је јасан - ми не подржавамо политику Сулејмана Угљанина. Угљанин је за време своје владавине у општинама Нови Пазар, Тутин и Сјеница показао да ради против интереса државе Србије и да се залаже да Санџак доби-

је специјални статус. Није уважавао Србе на овом простору, већ само неке полтроне који су за њега радили, попут Милана Белића. За девет година власти Шемсудина Кучевића односно „Листе за Санџак“ у Тутину, од 1500 Срба у том граду преостало је 820. Ниједан Србин није запослен. Слично је било и у Новом Пазару”, каже Веселиновић.

Наш саговорник истиче да Сулејман Угљанин као председник општине опструише општинску власт. „Конститутивна седница Скупштине општине Нови Пазар одржана је у једном ресторану. Председник Општине Сулејман Угљанин са својим личним обезбеђењем, наоружаним хеклерима, спречио је да се седница одржи у згради општине. Такође не пребацује новац јавним предузећима, иако је дужан да то учини, према усвојеном буџету и ставкама које су у њему набројане. Дешава се да запослени у јавно комуналним предузећима и другим јавним установама и по три месеца не примaju плату. Због тога штрајкују многа јавно-комунална предузећа. Угљанин жели да анимира грађане, да побуни своје присталице, да створи напету атмосферу, на ивици међунационалних сукоба, попут оне са почетка деведесетих година. Представљајући се као спаситељ муслимана, сматра да ће на тај начин да поврати поверење својих бирача. Критикује СУП и остале државне органе а државу Србију не поштује. Свака реч одборника његове партије односи се на то да су српски радикали четници, екстремисти и да са нама нико у Србији не жели у коалицију. На тај начин покушава да нас дискредитује. Нас то не вређа, четници су били слободарска и елитна српска војска”, истиче Веселиновић и додаје да Угљанинова политичка опција има све мање присталица.

Угљанин за сада успева да манипулише једино својим најтврђим бирачким језгром, које се по његовој наредби окупља испред општине када су у току заседања Скупштине општине. Разуларена маса тада псује и вређа одборнике. У више наврата је морала да реагује и полиција. „То су његове екстремне присталице. Мислим да је већина грађана, укључујући наравно и Србе, одахнула када је формирана ова власт. Муслимани и Срби морају да

сарађују. То су животни интереси свих грађана, и Срба и муслимана. Радикали не распирују националну мржњу, ми смо фактор стабилности на подручју Рашке области”.

У Новом Пазару је чисто двовлашће. Плуште кривичне пријаве и са једне и са друге стране. Сулејман Угљанин поднео је преко 80 пријава против коалиције на власти, уз образложење да нелегално делује, односно да он као председник општине треба све да предлаже а да скупштина нема никаквих ингеренција. „Покушава на све начине да узурпира власт, у томе му помаже и Демократска странка која је са њим у коалицији а која нема никакав национални понос. Њих не интересује држава Србија, већ искључиво бирачи. Понадали су се да ће у коалицији са Угљанином повећати своје бирачко тело, а то што СДА заговара прекрајање Србије и сецесију Санџака их превише не узбуђује”, каже Веселиновић.

Бајро Омерагић, народни посланик у Републичкој скупштини, високи функционер коалиције "Листа за санџак", Угљанинов близак сарадник, рекао ми је: "Шта ћеш ти с тим лоповима, ајде са нама". Поновио ми је то једно десет пута, иако сада негира да нам је нудио коалицију. Подигао сам руку и показао свих пет прстију и рекао сам да ћу са њим да причам тек ако ми докаже да су у било којој општини, где су били на власти, запослили пет Срба.

Наш саговорник тврди да су за разлику од пријава које је поднео Угљанин а које је тужилаштво све редом одбило, пријаве које су против њега поднете валидне. „Бивша власт је, на челу са њим, вршила разне махинације и злоупотребе. Буџетска средства су ненаменски трошена, чак улагана у другу републику - Црну Гору. У питању је сума од 200.000 евра која је уложена у Рожаје. У Скупштини општине формирали смо комисију, која има за циљ да истражи ненаменско трошење буџетских средстава. Комисија је дошла до алармантних података, да је из буџетских средстава општине, људима на руке, као провизија за разне послове исплаћивано по шест-седам милиона динара. Ових дана очекујемо буџетску инспекцију Републике Србије, која би могла тим стварима боље да се позабави пошто Угљанин опструише рад наше комисије и спречава је да дође до компромитујућег материјала”, истиче наш саговорник уверен да ће Сулејман Угљанин са својим помоћницима бити кривично гоњен и послат на издржавање адекватне затворске казне. Сулејман Угљанин не злоупотребљава власт по први пут, учинио је то и 1997. године. Све је окончано тако што је у општини уведена принудна управа. Угљанин је тада поништавао све одлуке Републике, радио супротно законима и Устав Републике Србије. „На крају је истеран из општине. Тада је желео на мишиће да издејствује стварање нове државе која би се распростирала од Ибра до Лима, већа би била чак и од Косова и Метохије”, завршава председник Општинског одбора Српске радикалне странке Милан Веселиновић. □

Верујемо само радикалима

Пише: Марина Томан

Данас Роми у Србији деле судбину свих њених грађана. Када се суочавамо са тешким бременом туробне и сурове свакодневице и чињеницом да је Србија кренула пут суноврата, безнађа, беде и сиромаштва тешко је одвојити људске судбине. Како истиче једна наша саговорница у ромском насељу Војни пут, све нас је задесила иста судбина и заједно морамо да се потрудио да нам буде боље. „Људе не треба делити по националности, јер су сви исти. Треба их делити по доброту и поштењу и гледати ко је човек а ко није”, каже Ђулија Рамадановић.

Ово насеље посетили смо уочи највећег ромског празника, славе „Ђурђевдан”. Интересовало нас је како Роми живе данас, који их проблеми муче, њихове људске, комшијске приче. Један поглед на насеље довољан је за закључак како су улице чисте и умивене. Том чињеницом би тешко могле да се похвале и неке улице у центру града. Ештреф Рамадановић, који нас као добар домаћин позива на кафу и чашицу разговора, објашњава нам да се становници овог насеља труде да улице буду чисте, без смећа. Каже нам да једном недељно, откада се променила општинска власт, градска чистоћа одвози ђубре. „Неће општина да дозволи да нас гуши смрад ђубрета”, истиче наш саговорник, спреман да нас касније проведе кроз насеље и упозна са његовим комшијама. Пун поноса говори о насељу и својим сународницима.

Роми су предусретљиви саговорници, спремни да искрено поразговарају на сваку тему. Наши домаћини, су-

● *Једини председник сџиранке, који је могао да дође у ромску малу и са Ромима поразговара био је Војислав Шешељ, због тога што се није понашао као пољитичар већ као обичан грађанин*

пружници Рамадановић, прихватају нас као дугогодишње пријатеље. Док пребирамо по прошлости и анализирамо каква нас будућност очекује, теме за разговор се просто саме по себи намећу а питања се нижу једно за другим. Након неколико минута разговора схватамо да пред собом имамо истинског борца за ромска права. Наш саговорник је некада био председник исламске заједнице у Земуну, председник невладине организације која се залагала за права Рома, а сад је активан члан Националног савета Рома, који је након неколико година свог постојања интензивирао свој рад, прецизно дефинишући принципе и циљеве који морају да се испуне не би ли се помогло ромској популацији да живи боље. Када смо чули тај податак, одмах смо помислили да се цела прича односи само на материјално збрињавање најугроженијих, међутим Ештреф нас разуберава тврдећи да је то један од приоритета, али да Роми иду укорак с временом, па ће тако овај савет да се позабави и стипендирањем најбољих ђака и студената. Планирано је да Савет отвори своје канцеларије у сваком већем

граду у Србији, и да оне буду место где Роми могу да се обратe за помоћ.

Ештреф истиче да његове сународнике и даље мучи велика неписменост па се тешко сналазе са свакодневним проблемима који се односе на попуњавање рачуна и разноразну папирологију. Признаје да су Роми због тога често били малтретирани, али да се сада ситуација побољшава, поготово у Општини Земун, чији службеници излазе у сусрет својим неписменим комшијама и помажу им да савладају и ту препреку. Додаје да су малтретирани и када су продавали своју робу на пијаци. „Дође инспекција и одузме им робу па како да се онда прехрани породица. Онда смо ми Роми почели сами да се организујемо и боримо за своја права, јер ипак најбоље знамо који су то проблеми који нас највише муче”.

Верујемо радикалима

Неизоставна тема која се сама по себи намеће је и политика. Ештреф објашњава да, када су предизборне кампање, сви се труде да покажу колико им је стало до ромских проблема, али када се избори заврше тада престаје и свако интересовање. Наравно, постоје изузеци.

„Једини председник странке, који је могао да дође у рому малу и са Ромима поразговара био је Војислав Шешел, због тога што се није понашао као политичар већ као обичан грађанин. Долазио је на наше свадбе. Никада није одбио ниједан наш позив. Долазио је и питао сваког Рома какви проблеми га муче. Асфалтирао је наше путеве и тротоаре. Становници Бачког иловника, док он није дошао за градоначелника Земуне, од каљуга и блата нису могли нормално да ходају улицама. Он је асфалтирао њихове улице. То су ствари које се никада не заборављају. Док је он био градоначелник Роми су могли слободно да продају своју робу, нико их није шиканирао. Шешел је Ромима вратио веру и наду да могу да буду грађани као и сви други, са истим правима. Због тога смо се определили да гласамо за радикале”, каже Ештреф и додаје да је и Александар Вучић долазио у њихово насеље, интересовао се за њихове пробле-

ме и да им је доста помогао. „Видели смо да је он један зрео и доследан политичар, нисмо могли да прежалимо када није изабран за градоначелника, чак смо се водили мишљу да су му покрадени гласови. Ако неко мрзи радикалну странку – Роми сигурно не. Сваки ром ће радије у радикалну странку него у ДСС или било где другде. Радикална странка нам је одувек помагала и трудила се да нам помогне”.

Ђулија Рамадановић се надовезује на причу о Српској радикалној странци. Са пуно емоција говори о Војиславу Шешелу и чињеници да се сада налази у Хагу, а да је народ немоћан да му помогне. „За Шешела сам свим срцем. Он је демократа, људе није делио по националности и ја то подржавам. Важно је ко је какав човек. Ако нас дели језик, можемо да савладамо и ту препреку тако што ћемо да

„Много нас погађа то што је Војислав Шешел у Хагу. Стално размишљам како ми обични људи да му помогнемо, како да поступимо. Пре неки дан предложила сам да сви Роми направе и потпишу једну петицију да му што пре почне суђење и да након тога буде пуштен на слободу. А када се Шешел врати из Хага ми Роми направимо једно велико славље. Скупиће се Роми из целог света. Жеља нам је да он буде председник Србије, он никада људе није делио по националности, за њега су сви увек били исти”, истиче видно узнемирена Ђулија Рамадановић.

„Свака част Српској радикалној странци, али већина странака нас се сети само када су у питању избори. Тада обилазе наша насеља и труде се да покажу како су заинтересовани за наше проблеме. За време председничке кампање долазио је код нас Богољуб Карић, и није се баш најбоље провео. Ушао је у насеље, посетио једну кућу, и даље није могао. Видео је да га ми не подржавамо. Долазио је и Борис Тадић, донео нам је бомбоне, као да смо ми жељни бомбона. Данас ми размишљамо о проблемима као и сви други у Србији – како да ишколујемо децу, да се запослимо, помогнемо социјално најугроженије.

Признајем да је подела хуманитарне помоћи некада странкама доносила гласове али та времена су прошла. Када се појавио овај конгломерат странака на власти, видели смо да смо као и сви у Србији препуштени сами себи, и одлучили смо да се не продајемо за килограм брашна или шећера, већ да се боримо да се реше наши проблеми. Сматрали смо да морамо да се сами изборимо да се наш глас чује и закључили смо да то можемо да остваримо преко Српске радикалне странке, јер је то једина странка која је једног Рома поставила за министра. Шешелј је једини знао да каже - немате куће, ево вам плацева, изградите их. Када се променила власт хтели су да нам их сруше, али сва срећа, када су радикали поново дошли на чело општине Земун, то су стопирали”, каже Ештреф Рамадановић.

уцимо једни од других. Ја сам Ромкиња муслиманске вероисповести а хлеб сам јела са сваким ко је дошао у моју кућу. За мојим столом увек има места и за Србе и за муслимане и за друге. Јер ако је неко човек у правом смислу речи за мене ништа друго не постоји”, истиче Ђулија и додаје како се данас тешко живи и једва саставља крај с крајем.

Напуштамо кућу Рамадановића. Ђулију остављамо да заврши спремање ручка а Ештреф нас води у обилазак насеља. Тамни облаци су се надвили над нама и почиње киша. Нашем домаћину саопштавамо зебњу да ћемо тешко пронаћи саговорнике, међутим он нас разуверава у томе. Каже да су Роми увек спремни да са сваким поразговарају – не воле једино надменост и охолост.

Лагано се крећемо улицама овог насеља, и сваки час стајкујемо. Наш домаћин је очигледно јако поштован и цењен у свом насељу јер сви имају потребу да се са њим поправе и поразговарају.

Ненада Станковића затичемо испред његове куће – нешто објашњава деци. Питамо га како живи он и његова породица. Каже да је некада радио у „ИМТ-у”, сада је незапослен. Он и његова породица живе од социјалне помоћи. „Нема посла, велики је број незапослених и када неко види да си Ром, неће да вас прими. Очекујем да ће бити боље. Морамо сви да се потрудимо”.

Разговору се прикључује Анифа Асановић, бака десеторо унучади, која истиче да се тешко живи, да је свеопшта беспарица, и да Роме притиска иста судбина као и све остале. „Роми би волели да радикали дођу на власт- они имају слуха за обичне људске проблеме. Док се то не деси задовољни смо што је барем градоначелник Земуна радикал”.

Неколико метара даље затичемо групу мушкараца како полемишу о обичним свакодневним проблемима, не заобилазе ни политику. Авдија Рашитовић истиче да их погађа то што их се надлежни сете само када су им потреб-

ни гласови, а проблеми су свакодневни. „Веома тешко се долази до посла. Пуно тога се десило последњих година и биће веома тешко да се неке ствари исправе. Не видим неку перспективу у догледно време. Позитивно мишљење имам једино о Српској радикалној странци. Шешелј није дозвољавао да нас нико дира, сада је Гордана Поп Лазић председник општине па очекујемо да нам доста помогне. Жао нам је што Вучић није изабран за градоначелника јер смо га свим силама подржавали”.

Одлазимо и остављамо наше саговорнике са надом да ће успети да се изборе са својим проблемима, да ће их се надлежни државни органи сетити и у оним данима када избори нису на дневном реду. Уосталом, заслужују бољи живот као и сви остали грађани Србије. □

Алармантне вестии о увозу енормних количина генетски модификованих организама у Србију су у задње време пресџале. Ваљда је Влада одлучила да не џлаши народ. Увоз џишх истџишх генетски модификованих производа и организама није пресџао. Најроџиив....

Писче: Момир Марковић

Генетски геноцид

● *Кад се у накарадно скројеној влади министарски џорџфељи деле џо сџраначкој приџадносџи, онда је нормално очекиваџи да на џа месџа дођу људи кођи, најблаже речено, не мисле добро ни наџији ни држави. Њихово џиџеџочинско деловање се џосле рефлекџује на рад и учинке целе владе, џиџо је мање оџасно, или (у зависносџи од њихових асџираџија и жеља) на униџџавање целе наџије, џиџо је невиђен злочин.*

Постоје многи начини да се нанесе зло и неправда једном народу. У зависности од тога на ком се месту налазите, какве су вам намере, колико далеко сте спремни да идете у извршењу тог посла и какви су вам мотиви. С друге стране, уколико вас они који су изнад вас у хијерархијској структури, не зауставе и не контролишу, штета коју ћете направити може бити велика а одговорност не лежи само на вама већ и на онима изнад вас у хијерархији. Тако је Војислав Коштуница директно и непосредно одговоран за сва дела и недела која евентуално направе чланови његове Владе, његови министри и његови сарадници, без обзира да ли је о томе обавештен. Избегавања одговорности нема и не може бити. Он ће бити крив и одговоран за сва муљања која му ради, рецимо, министар за капиталне инвестиције при намештању тендера или давању концесија за већ изграђене аутопутеве, министар здравља за све злоупотребе и сарадњу са фармакомафијом, министар правде за отмице и испоруке Хагу грађана Србије, министар финансија за све лоповлуке и уништење српских финансијских институција, министар...

Уосталом, у које год министарство завирите, криминал извире из сваког ћошка. Па ипак, штета није увек иста. Може бити велика и много, много већа. Може бити видљива и прикривена. Може бити материјална и нематеријална (штета нанета угледу, части и достојанству наџије). Штета коју држави Србији и српској наџији својим деловањем наноси министар пољопривреде Ивана Дулић-Марковић је таква да се не може сврстати ни у једну од ових категорија ни по свом облику ни по величини. Поготово не по последицама које је изазвала и које ће годинама производити. И што је најгоре, штета је намерна, смишљена и перманентно спровођена. И још увек се спроводи. О чему се заправо ради?

Грађани Србије се још увек сећају узбуне која је настала у јавности и међу стручњацима из области пољопривреде, здравства и науке уопште, оне године кад је, у виду хуманитарне помоћи из Сједињених Америчких Држава у Србију стигло неких 100.000 тона генетски модификоване соје. Научници се убише доказујући и ондашњој Влади Србије и грађанима колико ће та соја зла нанети и колика опасност прети од коришћења овог и других, генет-

ски модификованих организама (како се стручно зову ови производи) по здравље и живот свих који на посредан или непосредан начин користе ове производе. Тада смо и ми на сва звона упозоравали да се тај „дар“ врати пошљаоцу и захтевали да Влада заузме јасан и непоколебљив став по питању увоза и ригорозну контролу на границама. Наравно, досманлијској камарили није падало на памет да увреди дародавца и врати му тај отров, већ су „утврдили“ да таква сојина сачма може ићи у сточну исхрану. А да и поклону мора понекад да се завири у зубе, показало је и још показује време, после уласка у земљу овог отрова.

До руку нам је дошао уговор којим је те 2001. године, поред ових поклоњених 100.000 тона одобрен увоз још 50.000 тона генетски модификоване соје. Потписник овог решења о одобрењу увоза, а и свих других уговора о увозу генетски модификованих организама и одобрења је тадашњи директор Савезног завода за биљне и животињске генетичке ресурсе Ивана Дулић-Марковић. Посредно или непосредно, дакле, потписао неко из њеног министарства а она се сагласила. Само у 2004. години, сада већ министар Ивана Дулић-Марковић одобрила је увоз још неколико стотина хиљада тона ове соје. Фотокопије десетак решења о одобрењу увоза по неколико хиљада тона поседујемо.

Није нам, наравно, намера да потенцирамо националну припадност овог, тадашњег директора а садашњег ми-

нистра пољопривреде, јер у крајњој линији то не мора значити да је неко а priori спреман да ради било шта на штету народа и државе, чији је високи функционер. Углавном то и не значи то. Постоје многи припадници других, несрпских нација који се налазе на врло одговорним функцијама и свој посао обављају крајње коректно и часно. Чак ни припадност њених најближих чланова породице маспоку и другим великохрватским покретима немамо намеру да помињемо, јер не мора значити да су сви у породици истог политичког опредељења. Дакле, није реч о националној већ о криминалној делатности. О организованој криминалној делатности.

О чему се заправо ради. Још од „Булдожер револуције“ и постављења Ивана Дулић-Марковић на чело Савезног завода за биљне и животињске ресурсе успоставља се веза између ове госпође и још неких из министарства, углавном задужених за санитарни надзор и остале контроле. Под патронатом и уз огромну финансијску помоћ фирме МОНСАТО, мултинационалне компаније за производњу генетски модификоване соје из Сједињених Америчких Држава, у министарству се, под будним оком извесне Александре Макај и неког Максимовића са ВМА врши „Реформа мреже лабораторија за контролу хране“.

То што породица Дулић поседује у Суботици енормно богатство, не значи да су све стекли радећи у једној странци и за једну странку, напротив, врло су лепо распоређени. Брат у ДС, сестра у Г17, остали у осталим странкама на власти. И лепо су се самопоставили на функције. Према писању једног часописа њихов распоред је овакав: Оливер Дулић је покрајински секретар за спорт и омладину, Владимир Дулић заменик покрајинског секретара за пољопривреду, Ивана Дулић републички министар за пољопривреду и тако даље. Штета што су им родитељи у годинама јер би и они могли да воде неко министарство. Мајка би, рецимо, могла да буде комесар за избеглице јер је своје ставове исказала још у доба маспока, кад је била ухапшена због деловања. Чак ни Тито није могао да преживљава њен екстремни хрватски национализам.

Изабрано је, под чудним околностима и без учешћа научне и стручне јавности, девет лабораторија, које су опремљене уз финансијску помоћ немачке невладине организације РФЛ. Тада почињу екскурзије и студијска путовања у САД, која се настављају до данашњег дана. Једном месечно Ивана Дулић-Марковић са поменутом Александром Макај одлази у Загреб, а оданде директно у САД, у фирму МОНСАТО. Наравно, о трошку ове мултинационалне компаније. Нисмо упознати са пословима које тамо обављају, али су послови који се овде обављају и видљиви и јасни. Уосталом, то се више и не крије. Сви знају и сви

су обавештени. Осим, наравно, пословично необавештеног Кошгунице. Уосталом, кад је поделио министарства тако да целокупни састав буде из једне политичке странке, нормално је да се све ради иза његових леђа и без његовог знања и могућности деловања. Или је можда са знањем, ко ће га знати. Тек, било како било, активност на увозу генетски модификованих организама, пре свега соје из мултинационалне компаније МОНСАТО се, као што видите, наставља.

Када су први пут надлежни гранични инспектори зауставили на граници пошиљке ове соје, Ивана Дулић-Марковић је преко свог страначког шефа Мирољуба Лабуса, тадашњег потпредседника тадашње Савезне владе издејствовала незаконито одобравање увоза. Министарка Дулић-Марковић се недавно, приликом расправе о Предлогу закона о семену, на који су посланици Српске радикалне странке поднели на десетине амандмана, хвалила како је наредила заоравање генетски модификоване соје на неколико хиљада хектара, за чије су сејање пољопривредни произвођачи прошверцовали семе из иностранства. Питамо се, а питамо и вас, каква је разлика између ове, генетски модификоване соје и генетски модификоване соје чији увоз одобрила министарка. Отров су и једно и друго а разлика је само у провизији коју министарка добија за увезену соју. Компанија МОНСАТО је ту веома широке руке и врло издашна. Уосталом, то је њихово улагање у будућност. А шта је са нашом будућношћу, са будућношћу наше деце, будућношћу деце наше деце, будућношћу нације и државе, ову власт и овог министра не занима.

Апели еминентних стручњака, стручњака чије се мишљење уважава и респектује свуда у свету, остали су код

нас без одјека. Професора Лазара Ранина, на пример, који је на многим научним скуповима, у низу научних публикација и прилога и на свим предавањима указивао да наука још није у стању да сагледа последице које ће будуће генерације осетити због коришћења ових производа у исхрани људи и животиња. Чак су саопштења ових стручњака злоупотребили, користећи инсерте и делове саопштења и мишљења, у циљу промоције генетски модификованих организама.

Еклатантан пример за то је мишљење уваженог стручњака др Мирослава Милошевића. Његову изјаву да генерације које у исхрани користе генетски модификоване организме, соју пре свега, или месо животиња које су се храниле овом сојом, неће осетити последице, али ће последице осетити њихова покољења, јер генетски модификовани организми разарају генетску структуру будућих нараштаја, они су скратили и објавили само први део, тако да је испало да овај еминентни стручњак подржава коришћење ове, генетски модификоване соје у исхрани људи и животиња. Морао је др Милошевић да даје демантије у свим новинама које су хтеле и смеле да га објаве, мада је мало било таквих јер су многи медији под директном контролом неке од странака на власти. А врана врани очи не вади, каже народна пословица.

Дакле лопови, сецикесе и криминалци нам убијају државу, пљачкају овом народу и „дрно испод ноката“, а последње четири године нам уништавају и будуће генерације. Народну младост и будућност. И уништиће нас, ако их одмах не зауставимо. Крајње је време. Опамети се, Србијо! □

Наравно, очекујемо да се, као реакција на овај текст, појави невероватна халабука око тога како су угрожена национална права и слободе, јер је, одмах по објављивању чланка у коме је набројано шта ко од Дулића поседује и на којој је функцији, извесна Душица Дулић у „Хрватској ријечи“ објавила да су тим текстом угрожена мањинска права Хрвата у Србији. Одмах да разјаснимо, нема везе са националним правима и слободама већ се искључиво ради о томе да се мора жигосати криминално деловање и зауставити пљачка и сатирање државе и нације. Мора се попу рећи поп, бобу боб а лоповима – лопови.

Студија о изводљивости

Шта Србију чека на овом путу у Европу

• Ових дана Студија изводљивости је најиреуитнија фраза у крајње сиромашном речнику српских политичара. Од оних на власици, чујемо да је ова студија признање за постигнуте реформске успехе. Њих је, кажу они, безброј, на свим подручјима од промена система, демократских, политичких и економских помака, па све до бољих услова живота и развоја. Дакле као да је ова Србија саздана само од успеха, а за што је најзаслужнија ова Влада, и због тога јој се треба посебно захваљивати. Што је много - много је.

Када се озбиљније проучи Студија о изводљивости постаје јасно да је на делу маркетиншка акција власти. Чињенично стање говори потпуно супротно а „сугестије“ Студије о изводљивости; која је припремљена за Савет министара ЕУ (верзија од 65 страна), на безброј места, крајње упозоравајуће, садржи врло прецизне, временски омеђене „клаузуле“, смернице „шта учинити“, и на којим „подручјима је учињен незнатан напредак“, као и низ оцена о остајању политичког дијалога, билатералне сарадње у региону, и низа аспеката реформи.

Ова студија, по нашој оцени, може се сажети у безброј порука овог садржаја: „Иако су значајни кораци предузети у решавању овог проблема ... неопходно је предузети додатне напоре“.

За пажљиве аналитичаре и истраживаче садржај Студије о изводљивости је најозбиљнија критика нечињена власти, у смислу суштинских и реално сагледивих промена. Њен садржај упућује на чињеницу да нема места сензационалној самохвали власти већ она разголићава (наравно дипломатским речником) оно што нисмо и шта треба да учинимо.

Пише: Проф. др Сретен Сокић

Пут Државне зајднице Србије и Црне Горе у савремене светске токове се намеће као неминовност и реалност уколико желимо да се одважимо да достигнемо прогресивне демократске и економске стандарде, не само стандарде Европске уније већ и европске и најактуелније светске, односно интернационалне. Али и оне које намећу критерије функционисања Светске трговинске организације, европског и међународног кретања капитала – својом логиком и законима. Затим билатералне, економске, трговинске, инвестиционе активности Србије са земљама које нису чланице Европске уније (оне од „обостраног интереса“).

Студија изводљивости Државне зајднице СЦГ условљена је са три најбитнија полазна става Комисије Европске зајднице.

Нема „једног субјекта“

Први се тиче уставног и правног контекста реалног стања односно „непостојања једног субјекта“. Истини за вољу, Споразум о стабилизацији и придруживању полази од „надлежности“ Државне зајднице и република.

Специфичност оваквог опредељивања тј. транспоновања Уније СЦГ, као „субјекта међународног права“, на стратегију „распоређивања надлежности“ делимично прикривено, претежно јавно, подржава „снаге дезинтеграције“.

Студија изводљивости „није успела“ да се „отргне“ од започетих процеса преуређења односа Србије и Црне Горе, који све више потврђују да су резултанта „апокалиптичких грешки“, не само у сфери путева и стратегија економских реформи већ и економских политика, уставних и других правних и политичких питања у којима је присутна беспопштедна међуискључивост.

Немогуће је не прихватити оне научне тврдње и ставове који доказују да се Европа уједињује а истовремено (она, значи ЕУ) разједињује Државну заједницу СЦГ. У обе републике државно-бирокаратска структура протезира специфичан начин спровођења систематских закона које називају „достигнути ниво економских реформи у државама...“ а исказују се као антиекономија са превасходним разарајућим поривима и суморним ишчекивањима. Очигледно је, емпиријски неукидиво, да у најновијим законским оквирима, важећим уредбама и плановима у Србији и Црној Гори „активно и пресудно“ све послове око стварања евентуалних претпоставки за придруживање ЕУ обавља држава – њени органи и агенције. Без анализе ефеката придруживања и без реалног сагледавања не само интереса већ и могућности привреде и земље у целини наше „безусловно приступање“ Европској унији изгледа лако и без икаквих последица, међутим, није тако.

Стихијан, непромишљен и неприпремљен, а само „наш пут“ у ЕУ намеће се ових дана као напакон пронађена формула када је у питању СЦГ. У том контексту треба анализирати и разумети и технику вулгарног бирокаратског владања на савезним и републичким нивоима. По овој реалности би закључили да смо и у овој сфери далеко од стварних промена и померања ка демократији. Стање више личи на жртвеник коме се приносе читави слојеви становништва, са настојањем да се њему приведу (са мало алтернатива) читави народи, са јединим образложењем о потреби стварања „неопходног пута у Европу“. Питамо се – али каквог? Како, у овим условима, оценити и проценити став Ханеса Хофбауера који гласи: „Европска унија се шири на Исток, али не Истока, већ себе ради. Није реч ни о каквој хуманитарној офанзиви ради помоћи источноевропским народима после краха социјалистичког пројекта. Не, у питању је спасавање властите привреде чији капитал нема више где да се инвестира да би доносио профит“. На ову чињеницу указује и актуелна а упозоравајућа мисао Светог Саве: „Србија је Исток на Западу и Запад на Истоку“.

Креатори стратегије уласка у Европску унију са два „колосека“ република и СЦГ, доприносе стварању „оригинал-

ног модела“, до сада непознатог у светским оквирима. Питамо се да ли је то и пут раздвајања.

Двоструки колосек

Тешко је разумљив а још теже прихватљив „закључак“ Савета Европске уније (донет 11. октобра 2005. године) о двоструком колосеку у коме ће свака република „преговарати о приступању“ одвојено али и заједно када су у питању „надлежности“ Државне заједнице. Савет је изразио своју „подршку моделу двоструког колосека, који подразумева један Споразум о стабилизацији и придруживању, а одвојене преговоре република у областима трговине, привреде и вероватно другим секторским политикама“.

Научно тврдим да се ово опредељење не заснива на реалностима и егзактним показатељима, могућностима, ресурсима и другим потенцијалима за учлањивање у ЕУ. Овде се ради о оној виртуелној квази-комбинаторици и техници која уништава „најдрагоценије и најтрајније“. Као да овде геополитичка „шаргарепа“ користи наш „штап“ као „ваљано покриће оригиналном доприносу“ конституисању „новог светског поретка“.

Искључено Косово и Метохија

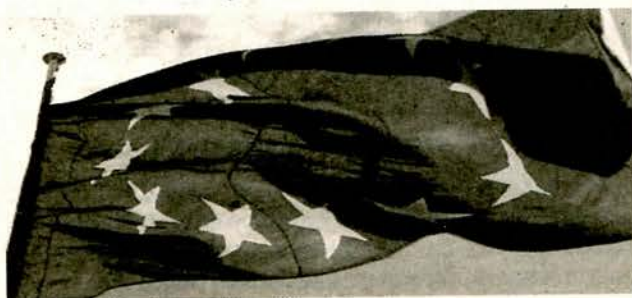
Студија изводљивости је неумољива. Нуди придруживање, касније и чланство, са стратегијом да Споразум о стабилизацији и придруживању (ССП) садржи и Србије и Црне Горе. Због тога Студија о изводљивости не износи процену ситуације на Косову“.

Садржај Студије о изводљивости је овде недвосмислен: Косово и Метохију издвајамо (у документу се помиње само Косово) из ових преговарања.

Један од кључних разлога за доношење одлуке усвајања Студије су „односи са међународном заједницом“. Поменућемо три.

На прво место постављамо једну од кључних тема. Ко, када и како је одлучио да наша земља приступи НАТО-у? Видимо из текста који следи да је Партнерство за мир заправо „улазак у програм НАТО-а“. У студији се каже: „Србија и Црна Гора је поднела захтев за улазак у програм НАТО-а Партнерство за мир, који је условљен сарадњом са Међународним кривичним судом за бившу Југославију. У децембру 2004. године, Међународни суд правде је објавио да је тужба поднета од стране Србије и Црне Горе против НАТО-а у вези са сукобом из 1999. године неприхватљива, с обзиром да тадашња Савезна Република Југославија није била члан Уједињених нација.“

Када је у питању наше чланство у Светској трговинској организацији (основана 1995) немогућности су још израженије и ту се, такође, не можемо разбацити површношћу и неразумевањем лажних показатеља. Општепознато је да СТО обухвата око 90 одсто робне размене у свету у оквиру које је: трговина индустријском робом, пољопривредним производима и техником намењеном пољопривреди, посебно текстил и одећа, услуге, директне стране инвестиције, индустријска и интелектуална својина и др. Процент регулисаности робне размене у свету упућује и на значај основног карактера СТО као и начине којима остварује функцију

основне институције светског трговинског система, са статусом трајног организовања чланства. Отуда и укључивање наше земље у њено чланство има посебан значај а условљено је „ером реформи“ и стварних промена.

У време када наша земља доживљава већ петогодишње друштвене и економске потресе равне катастрофи савремени свет доживљава нови, свестрани циклус развоја, излази из рецесије и убрзава прогрес. Отуда и изузетан значај укључивања у СТО. У Студији стоји следећи став: „На темељу статутарних одредби Светске трговинске организације (СТО), које дозвољавају чланство независних царинских територија какве постоје у Србији и Црној Гори, захтев Савезне Републике Југославије из 2001. године за пријем у СТО је повучен, а у фебруару 2005. године поднета су два одвојена захтева за пријем у СТО, и од стране Србије и од стране Црне Горе, које је Генерални савет СТО прихватио“. Много питања за истраживаче и читаоце. Ко је, на пример, одлучио о повлачењу захтева? Како је поднет нови, и то један од стране Србије а други од стране Црне Горе?

Најважнији је, ипак, Хаг

Услов за прихватање Студије изводљивости, и то је више него јасно свима у Србији, јесте Хаг. У студији стоји: „Сарадња са Међународним кривичним судом за бившу Југославију је међународна обавеза Србије и Црне Горе као чланице УН и као потписника Дејтонског/Париског споразума. То је такође обавеза преузета по приступању Савету Европе, као и саставни део политичких услова ЕУ у оквиру Процеса стабилизације и придруживања. Сарадња са Међународним кривичним судом за бившу Југославију је међународна обавеза целе Србије и Црне Горе, а тиме и Републике Црне Горе“.

Ставови Српске радикалне странке су дијаметрално супротни: тичу се уставне, правне, моралне, људске, историјске, грађанске димензије, затим основа слобода човека и др.

Почетком сваке године, од хапшења и испоруке Слободана Милошевића Трибуналу (уз незапамћену бруку), независно колико Срба, на разне начине, „оде“ у Трибунал, Америка условљава своју помоћ (одлуку предлаже државни секретар), испоруком нових а посебно Ратка Младића. На пример: Америка је „Србији замрзла предвиђену финансијску помоћ“ што је последица незадовољства власти „сарадњом Београда са Хагом“. Ови облици америчких притисака имају додатну димензију јер упућују јасан сигнал (и више од тога) комплетној међународној заједници, а пре свега међународним финансијским институцијама да не могу кредитно и донаторски подржавати акције власти у Србији. Претње су до сада увек уродиле плодом јер је понеко „пронађен“ и упућен у Хаг, и то до истека 31. марта. Тако се увећава (из годину у годину) број наших притвореника у Шевенингену, а уцене остају. Тако у априлу 2004. године амерички званичник Марк Гросман изјављује да је суспендована финансијска подршка „и поновљено незадовољство због неизручивања 16 особа које тражи Хаг“. Најновија одлука (14. јануар 2005) САД има шире облике: суспендована је помоћ Србији и за 2005. повучен је део особља (из српске владе?) и ускраћени ЈАТ-у летови за САД. Наравно, све уколико државни секретар пре 31. маја 2005. не „утврди“ другачије. Ове мере су „ди-

ректна последица несарадње Владе Србије са Хашким трибуналом ... ове године САД ће задржати 10 милиона долара помоћи намењене Србији, поред још 29 милиона који су већ задржани за 2004. и 2005. ранијом одлуком (Колин Пауел је одбио да потпише сагласност и предлог... ако Влада Србије потпуно и безусловно не испуни све обавезе: ухапси све опужене за ратне злочине и преда их Хашком трибуналу ... не може бити појединачне или делимичне сарадње“, истичу амерички званичници. Они тврде да ће ова одлука утицати на помоћ реформама пореског и економског система као и другим очекивањима власти за помоћ из иностранства.

Најактуелнија догађања са Хашким „гамбитом“, а вероватно и друге међународне активности шире оптимизам стратега Студија о изводљивости. Последњих дана интензивирао се изручивање Хагу. Последњих месеци (закључно са 15.03 2005) Трибуналу је испоручено девет Срба. Сви су изгледи да је студија изводљивости, због ових и других разлога, извесна.

За нашу земљу је од посебног значаја какве последице то доноси по неопходност хитних реформских потеза и промена.

Изградња „адекватног реформисаног“ економског и политичког система је неминовност и свеколика претпоставка променама које већ увелико касне.

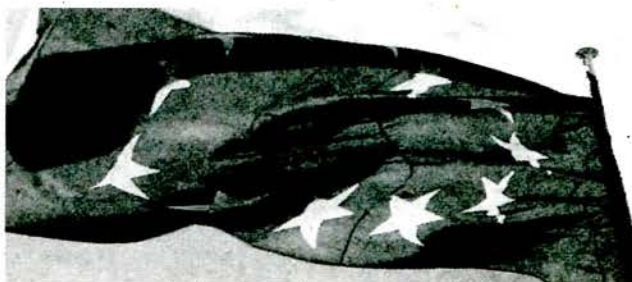
Уједно се то односи и на изразу и усвајање Устава Србије и других системских закона.

Отуда се може и устврдити да су све четири стратегије око судбинских питања Србије и Државне заједнице СЦГ у „функцији“. Зашто?

Стварање материјалних, демократских, развојних и других предуслова „пута у Европу“, укључивања у међународне интеграције и организације, али и савремене економске интернационалне токове вешто се, већ неколико година, замењује тезама, праксом и понашањем беспримерног, беспоговорног и безрезервног „тумачења“ шта „они“ желе или прижељкују.

Српски радикали упозоравају да Србија, у овом тренутку, нема релевантну али ни легалну и легитимну стратегију за преговоре око уласка у Европску унију. Да не говоримо о „свеобухватној стратегији“ коју од нас званична Европска унија очекује да имамо и спроводимо као оквир за приступање.

Ова стратегија, коју српски радикали сматрају као услов, мора садржати наше могућности, начин укључивања наших производних и људских ресурса (односно капитала у свим појавним облицима), обавезе у сфери развоја економије, демократије, људских и мањинских права и низ других ствари како би Србија кренула напред ка путу економског просперитета и развоја. □

Због чега је преирављена Уставна повеља

И Устав погажен да би се спречио

● *Највећи кривац за одлагање избора за парламенти Државне заједнице, по свему судећи, су српски радикали. Уилашени због констативног јачања Српске радикалне странке, самозване демократије, уз договор са Соланом одлучиле су да помере одржавање избора иако ишло су прекројили Уставну повељу. То ишло су на ишај начин прекршили Устав изгледа да „легалистије” не погађа много.*

Такозвани демократски табори у Србији и Црној Гори и њихови тобожњи демократски ментори у Европи, које предводи тата Солана, после дуго-трајне и мучне превртљивости одлучили су да још једном, по ко зна који пут, погазе своју такозвану Уставну повељу и ускрате најдемократскији начин изјашњавања бирача о томе кога желе на челу Државне заједнице.

Најстрашније у свему томе је да је председник српске владе Војислав Коштуница, који је против таквог начина деловања водио жестоку кампању (додуше, тада се представљао као легалиста), одједном погазио своја досадашња политичка уверења и доказао да је његов легализам само лоша маркетиншка парола. Коштуница, Тадић и сви остали потписници документа, показали су да им је стало једи-

Било како било, неко је проговорио и признао јавно-сти да су радикали постали страх и трепет за своје политичке супарнике. Радикали-то знају већ подуже време и спремно чекају изборни окршај до ког ће кад тад доћи.

И Солана на муци због радикала

Зашто се Солана плаши доласка радикала, иако зна да они увек освајају власт само на демократски начин, уз већинску вољу народа, без обмане и лажних обећања, без финансијске помоћи од стране Сороса и сличних финансијера?

Нама то није јасно, али изгледа да су недемократски принципи у Соланиној Европи надвладали оне друге. Модел петоктобарске револуције уведен је у сталну праксу свуда где моћне силе одлуче да је дошло време „промена”. Најсвежији пример је случај Украјине. Сличан сценарио спрема се и за Белорусију, барем се тако може закључити на основу изјаве Кондолизе Рајс изговорене на неформалном састанку министара НАТО-а у Литванији.

Народ у Србији не плаши се доласка радикала на власт, јер зна да ће радикали да владају коректно, отворено, демократски, без лажи и обмана. Плаше се они који су тај исти народ обманули, опљачкали, убијали његову децу, уништили његова добра, а желели су заменом улога жртве и целата да прођу некажњено.

Веома симптоматично је да нико није реаговао на ту Вуковићеву изјаву, па се питамо где је интелектуална елита Србије, која се бори за демократију и просперитет др-

Долазак радикала на власт

но до власти и личних интереса. То потврђује и изјава високог функционера Демократске партије социјалиста Миодрага Вуковића.

Он је у емисији „Замка” на телевизији „Пинк”, у жару дискусије открио да је једини мотив за српске лидере на власти да потпишу тај документ био страх од доласка радикала на власт и да је због тога Коштуница тражио од Солане да се избори одложе! Црногорско руководство је одувек било принципијелно у својим антидемократским ставовима, за разлику од српских власти, почев од председника Републике па до премијера. Додуше, овдашња власт је у почетку глумила да игра по „демократским” принципима, док чувени „демократа” Солана петоктобарску децу није упозорио — „Пазите, доћи ће вам радикали на власт”.

жаве, или се барем тако у јавности декларише. Где су тобожње невладине организације које се боре за демократију и право народа да бира своје представнике на власти. Изгледа да је у сценарију уништавања Србије и понижавању њеног народа, ради стратешких интереса светских моћника све дозвољено. Намећу се питања: докле ће народ трпети такву наметнуту квазидемократију? Докле ће да се уништавају државне и друштвене институције под изговором демократизације, од стране оних који су најдаље од демократије? Наши властодршци труде се да бирачима објасне своје интересе обавијајући их националним плаштом. Међутим, очигледно је да су проваљени у народу и да ће на изборима бити сурово кажњени. □

Референдум — дум

Пише: Душко Секулић

На политичкој сцени Црне Горе, након локланих избора у Никшићу, крајем 2003. године), скоро да су се стопостотно обистиниле објективне прогнозе које су указивале на побједу сепаратних снага у овом индустријском центру. Читав полицијско државни апарат режима Мила Ђукановића се устремио на бирачко тијело Никшића скоро читава три мјесеца. Више од хиљаду службеника под директном контролом Ђукановића и ДПС-а устремило се на бирачко тјело и методом препадања, подмићивања, обећавања успјело да издејствује апсолутну власт са 21 одборничким мандатом.

Међутим, није само страх био одлучујући фактор код ових локалних избора већ и као много пута раније, уступак Предрага Булатовића лидера Социјалистичке народне партије да „развали“ власт коју су у Никшићу стабилно држали са другим сепаратистима: Либералним савезом Црне Горе, Народном странком и Српском народном странком.

Међутим, ово растурање једне сепаратне опције да би на власт дошла друга јача сепаратна опција није ни мало наивна већ упорно опомиње на једину могућу опцију чврстог политичког савеза ДПС-а и СНП-а односно Мила Ђукановића и Предрага Булатовића која је свима јасна али указује на велику опасност с обзиром на вријеме које долази. Наиме, у времену пред нама одлучиваће се о државно-правном статусу Црне Горе па чврст савез ова два парт-

- *Мило Ђукановић уз помоћ Предрага Булатовића али и актуелног режима у Србији припрема оштријељење Црне Горе*
- *Раст популарности Шешељевих радикала у Црној Гори*
- *Српска народна странка шројански коњ у Покрећу за европску Србију и Црну Гору*
- *Свеоштини концензус црногорских парламентарних странака око стравегије како српске радикале онемогућити да уђу у парламенти Црне Горе*
- *Једини прави побједници никшићких локалних избора су српски радикали*

нера неће донијети ништа доброга ни Црној Гори ни српском народу.

Пажњу грађана привукло је и формирање Покрета за европску Србију и Црну Гору као политичког противника сепаратистима у Црној Гори, и као најјача политичка групација која штити интересе грађана који су за заједничку државу са Србијом. У покрет су ушле и странке као Српска радикална странка др Војислав Шешељ, Народна стран-

ка Црне Горе, Народна социјалистичка странка Црне Горе, Демократска српска странка, Српска народна странка већи дио Социјалистичке народне партије као и низ истакнутих јавних радника и невладиних организација.

Јединствен наступ у Никшићу представника Покрета „развалили су“, заправо представници СНП-а и Српске народне странке и тако још једном помогли Ђукановићу да освоји не само парламентарну већину већ и да његов кандидат за градоначелника убједљиво побједи.

Српска радикална странка др Војислав Шешељ ушла је у кампању као аутсајдер. Наиме, мјесец и по, пред саме изборе у Никшићу није постојао ни општински одбор нити назнака о организованој политичкој странци. Али је група ентузијаста уз помоћ странке из Београда успјела да за веома кратак период не само формира Општински одбор већ и да освоји једно одборничко мјесто, што је свакако својеврстан камбек на политичку сцену Црне Горе!

Освојено је нешто око 1300 гласова што је, не само преко 3 одсто, већ и гаранција да српски радикали заузимају оно мјесто које им припада. То је први пут након 1992. године да српски радикали улазе у овај општински парламент. Српска народна странка конципирала је своју кампању заједно са СНП-ом у старом стилу „радикали су добри али не гласајте за њих, јер је то напросто расипање гласова“. Што им је свакако и овог пута успјело али уз гаранцију да ће анти-радикалску кампању морати да мијењају. Оно што је лоше и што треба да онеспокоји сваког Србина у Црној Гори је чињеница да СНП и СНС своју кампању усмјеравају, заправо, против српских радикала а не никако против Ђукановића и његовог режима.

Покрету није приступила једино странка коју предводи Предраг Булатовић а ако се зна да је њено десно крило СНС онда се јасно сада може наслућивати и покушај разбијања овог Покрета што би свакако закомпликовало рушење актуелног сепаратистичког режима. А када се чињенице послажу по логичком низу онда се обичан човјек може крстити и запитати се - да ли су сепаратистима у Црној Гори највећи и најбољи савезници управо СНП и СНС! Уосталом то и није тешка дилема и одговор јер су и до сада ове дви-

Српска радикална странка др Војислав Шешељ ушла је у кампању као аутсајдер. Наиме, мјесец и по пред саме изборе у Никшићу није постојао ни општински одбор нити назнака о организованој политичкој странци. Али је група ентузијаста уз помоћ странке из Београда успјела да за веома кратак период не само формира Општински одбор већ и да освоји једно одборничко мјесто, што је свакако својеврстан камбек на политичку сцену Црне Горе! Освојено је нешто око 1300 гласова што је, не само преко 3 одсто, већ и гаранција да српски радикали заузимају оно мјесто које им припада. То је први пут након 1992. године да српски радикали улазе у овај општински парламент.

је странке дијелиле власт у неколико црногорских општина са истим сепаратистима али који имају само другачије име Либерални савез Црне Горе!

Иначе то и нијесу једини Ђукановићеви савезници. Има их у Србији јер како се, ових дана, званично саопштава и Влада Србије је била против непосредних парламентарних савезних избора што је и било предвиђено Уставном повељом. Страх од катастрофалног пораза на тим изборима и од јачања српских радикала натјерао је и Војислава Коштуницу да зарад странке жртвује државу!

Шта ће се у блиској будућности дешавати у Црној Гори остаје да се види али је сигурно да су парламентарне странке (у црногорском парламенту) спремне да учине све како би онемогућиле улазак Српске радикалне странке др Војислав Шешељ у све парламенте што је већ евидентно и што ће тешко успјети да спријече. Све више чланова, све више активиста и активних општинских одбора грантује бољу будућност ове странке једине која није морални кредит бацила у блато. □

Радикали траже смену Јелашића

Гувернерова

самовоља

Иницијатива Српске радикалне странке, друга по реду, упућена Савету Народне банке Србије, за смену гувернера Радована Јелашића ни овог пута није узета у озбиљно разматрање. Савет НБС очигледно поступа онако како одговара гувернеру и у свему подржава његове скандалозне одлуке. Прву иницијативу су радикали поднели у децембру прошле године и тада је Савет „оправдао” његов рад, каже заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић који је Јелашића окарактерисао као „карику у ланцу Г17 плус, служинче Млађана Динкића и најуреног чиновника Дојче банке „зато што се и тамо бавио митом и корупцијом”, који сада уништава српско банкарство и цело финансијско тржиште које је у рукама Г17 плус. „Свесно му је Г17 плус, уз незнање својих коалиционих партнера, поконио и осигуравајућа друштва”, каже Николић.

Јелашић је заправо само наставио континуитет рада и спровођење политике Народне банке Србије које је зацртао бивши гувернер, а сада министар финансија Млађан Динкић. На тај начин настављено је са традицијом доношења одлука које изазивају потресе на банкарском а самим тим и финансијском тржишту Србије, са последицама које су немерљиве и дугорочне. Судови и дан данас поништавају решења гувернера због очигледне незаконитости.

Након афере ликвидације домаћих банака, настављајући континуитет, Народна банка Србије донела је решење о одузимању дозвола за рад већем броју осигуравајућих

● *Пример ликвидације осигуравајућих друштвава непогрешиво потврђује став да гувернер НБС свесно проузрокује штету на нашем тржишту, да ствара простор за нова осигуравајућа друштва и несмејани најредак одабраних осигуравајућих друштвава, и то у тренутку када грађане доводи пред свршен чин да су просио принуђени да саучествују у стварању монопола по жељи Радована Јелашића. Та врста приватизације функције и овлашћења која иду са функцијом гувернера НБС у условима када се и појединим законским решењима он причиншава недодирљивим, свемогућим, тржишним и економским ауторитетом до самовоље, погубна је за националне интересе. О томе би посебно морали да воде рачуна чланови Савета НБС, без обзира на проблеме и недостицаје у самом избору и формирању оваквог Савета*

друштва, након, како тврде надлежни, извршеног надзора над њиховим пословањем, и без могућности да друштва, ако је било недостатака и неправилности у пословању, исте отклоне. Гувернеровом пресудом, осуђени су на најтежу казну - гашење и затварање.

Нико не контролише рад Народне банке

„Решења о одузимању дозволе потписује гувернер који није никада радио на пословима осигурања. Директор Дирекције за надзор такође није стручњак за послове осигурања већ стручњак за банкарске послове. Досадашње спровођење надзора у оквиру Министарства финансија било је неефикасно и узроковало стагнацију у развоју осигурања. Кадрови који су спроводили такав „неуспешан“ надзор наставили су да раде у НБС”, тврди др Јасна Пак из Института за упоредно право, иначе врсни познавалац области осигурања. Према њеним речима, Закон о осигурању поверио је надзор над осигурањем НБС, која још увек није кадровски и организационо за тако нешто оспособљена. Указујући на многобројне пропусте, госпођа Пак истиче: „Не постоји посебан стручни орган који би контролисао рад НБС, као што је то случај у развијеним земљама где се нпр. дозвола може одузети само у изузетним случајевима, и то под условом да се добије сагласност посебне комисије састављене од најбољих стручњака у области осигурања, судија, професора универзитета и осигураника. Сада преостаје судовима да спрече последице доношења оваквих и сличних одлука које угрожавају права осигураника, опстанак националних осигуравајућих организација и доприносе дестабилизацији тржишта осигурања”.

Разлог за овакво стање можда лежи у чињеници да наша земља још увек није дефинисала који су њени интереси у овој области или их је дефинисала наводећи воденицу у неке одабране. „Ако нема прихваћене националне политике изграђене на показатељима, који су резултат озбиљних економских и социјалних анализа, све што предузима НБС представља недозвољено експериментисање у једној од најважнијих привредних делатности. Осигурање има исувише велики значај за развој привреде и социјалну сигурност грађана, посебно данас, јер преузима део социјалне заштите грађана кроз добровољно здравствено и пензионо осигурање, да би НБС могла без икакве контроле спроводити политику неког појединца или странке”, тврди госпођа Пак.

Ликвидација осигуравајућих друштва омогућила монополизацију тржишта

Након свега, неизбежно се намеће питање да ли је до тога морало доћи и који је циљ једне такве одлуке. „Држава је давала дозволе, контролисала рад осигуравајућих организација а никада није предузимала мере да се стање на тржишту осигурања поправи. Од организација којима је одузета дозвола није тражено да предузму мере отклањања недостатака, није захтевано предузимање мера опоравка нити је против чланова управе покренут неки поступак због пропуста и незаконитог рада. Све су те организације достављале пословне извештаје са мишљењем овлашћених ревизора. Како је онда могуће да им се одузму дозволе за рад, односно примени најтежа санкција поред низа лакших ме-

ра које Закон о осигурању познаје? Ово се може тумачити само као намера да се очисти тржиште и да се отвори пут оснивању нових компанија које ће имати мању конкуренцију”, истиче госпођа Пак и подсећа: „Циљ надзора није гашење осигуравајућих организација, већ напротив, предузимање свих могућих мера да оне наставе успешно да раде. Није у интересу осигураника да због престанка рада осигураваача остану без осигуравајућег покрића већ да имају континуирану осигуравајућу заштиту. Само оним осигуравајућим организацијама које грубо крше закон и правила струке и не поступају по налозима за отклањање незаконитости и неправилности могла би да се одузме дозвола”, каже госпођа Пак.

Потпуно је јасно да је решење донето противно правилима садржаним у Закону о осигурању која регулишу поступак и мере надзора, прекорачењем овлашћења која има НБС и противно циљевима и принципима спровођења надзора, који је уведен, пре свега, у циљу заштите осигураника и развоја осигурања на тржишним принципима. Уосталом, у то су нас уверавали подносиоци закона, као што су нас уверавали да су у Закону уграђена правила и принципи европског осигурања, што, како примећују стручњаци из ове области, у доброј мери није тачно. „Све земље воде рачуна о националној политици осигурања и примењују закон на начин да најмање угрозе интересе осигураника. То се најбоље види по томе што је одузимање дозволе крајња мера, којој се прибегава пошто све друге мере, нарочито финансијског опоравка, нису довеле до сигурног и законитог пословања. Зато је одузимање дозволе у развијеним европским земљама готово непознат разлог за престанак рада. Оно што се десило код нас представља преседан у светским размерама”, тврди др Јасна Пак из Института за упоредно право.

Одговор Савета најобичнији памфлет

Елем, уместо да Савет народне банке озбиљно размотри иницијативу Српске радикалне странке и смени Јелашкића, он у одговору Посланичкој групи Српске радикалне странке оправдава сваки његов незаконити и скандалозни потез понављајући по хиљадити пут, оно што њима одговара: да је пословање ових друштва било супротно законима, да су ненаменски коришћена средства осигурања, финансијски извештаји, су нереални непотпуни и непоуздани. Ни једном речју Савет се није осврнуо на тврдње радикала да се селективно приступило гашењу осигуравајућих друштва или на тврдње да пракса гашења толико великог броја осигуравајућих друштва, као најтежи облик санкције до сада није забележен у свету. Уместо тога, како стоји у писму упућеном Посланичкој групи Српске радикалне странке, „Савет је недвосмислено закључио да би евентуално друкчије поступање Народне банке Србије, односно давање овим друштвима „додатне шансе” значило да и сама Народна банка Србије, и гувернер, доприносе личном богаћењу власника друштва и учествују у њему, а све на терет грађана Републике Србије. Управо би Савет у том случају сасвим легитимно поставио питање одговорности Народне банке Србије и гувернера - да нису предузели мере потребне за спречавање већ зачетог пирамидалног система”

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке тврди да је све што је наведено у писму пам-

флет, а не озбиљан и аргументован одговор на иницијативу за разрешење гувернера. „Износе се чак и нетачни подаци о последицама одузимања дозвола, не помиње се Гарантни фонд и др. Такво понашање се може објаснити само тиме што се, на жалост ради, о органу који није стручан за област осигурања. Самозвани експерти довели су до тога да у Србији може што нигде не може - да у једној делатности од највећег државног значаја за економију земље одлучује тело које за то није квалификовано”. Николић истиче да Савет износи нетачне тврдње и да би због тога требало да се постави питање његове смене. Он подржава нестручан, пристрасан и незаконити рад у области надзора осигурања.

Српска радикална странка не одустаје од иницијативе за смену гувернера Радована Јелашића. Намерава да ствари истера на чистац не би ли државни функционери једном схватили да се не могу бахато понашати онако како њима одговара, не поштујући законе земље на чијем су челу. Објављујемо текст иницијативе за његову смену у целини:

Народни посланици чланови Посланичке групе Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије сматрају да су наступили разлози за покретање поступка разрешења гувернера Народне банке Србије, Радована Јелашића. Према одредби члана 31 Закона о Народној банци Србије, Савет Народне банке Србије је надлежан да утврђује да ли су испуњени услови за разрешење гувернера и покреће поступак разрешења пред Одбором за финансије Народне скупштине Републике Србије.

Мада ова одредба фактички успорава поступак разрешења гувернера НБС, принуђени смо да на овај начин иницирамо покретање поступка разрешења. Свакако треба имати у виду и чињеницу да Народна банка Србије још увек нема Статут, јер он није потврђен од стране Народне скупштине Републике Србије, и да је наведеним законом очигледно неуставно искључена могућност да народни посланици, као једини Уставом и законом одређени представници грађана, утичу на законитост и контролу рада гувернера Народне банке Србије.

Гувернер НБС је злоупотребио службени положај приликом одузимања дозвола за рад 18 осигуравајућих друштава. Искористио је овлашћење НБС да контролише рад осигуравајућих друштава и 18 осигуравајућих друштава отерао у ликвидацију. На челу те екипе која је вршила контролу и дала велики допринос гашењу осигуравајућих друштава налазе се исти они који су затворили домаће банке док је гувернер био Млађан Динкић.

Непримерено је да се на почетку примене новог Закона о осигурању након контроле прибегава затварању осигуравајућих друштава. Одузимање дозволе је сигурно последња мера коју НБС треба да предузме, уколико све претходне, које имају за циљ отклањање неправилности, не уроде плодом. Као резултат те злоупотребе службеног положаја гувернера НБС на тржишту имамо евидентну штету: да је 600.000 осигураника остало без полисе, 2.000 без посла и да је блокирано око 120 милиона евра наплаћене премије.

На примеру осигуравајућих друштава примећује се велика сличност са операцијом коју је један од претходних гувернера, Млађан Динкић, спровео над домаћим банкама. Тада су остала заробљена средства чак и Фонда дија-

споре само зато што месецима пре ликвидације Београдске банке Динкић није дозволио пренос средстава. У међувремену су се блокирана средства изгубила, али и појавила приликом једне од председничких кампања.

Ова брзоплетост контролора који и нису савладали посао контроле осигуравајућих друштава (8 преузетих и 21 накнадно запошљен за послове контроле осигуравајућих друштава) и тенденциозност гувернера НБС, није сређивање тржишта осигурања, већ отварање простора за неке друге и неки нови монопол на нашем тржишту осигурања. Очигледно је да се и тржиште осигурања, након банкарског тржишта, у Србији даје на тацну ономе ко више понуди, а поготово ако долази из иностранства. Ту предњаче оне асоцијације и фондације које имају апсолутну предност, а то су оне које су омогућиле и финансирале дошколовавање Радована Јелашића у иностранству. Уосталом, он је њихов доживотни дужник.

Обично тако бива када неко, као што је то случај са гувернером НБС, максимално приватизује службени положај, а као изговор за то своје дело искористи, као својеврсно скривање, нужност неких наводно тенденција прилагођавања захтевима и условима који постоје на тржишту ЕУ. Довољна је само флоскула да то тражи иностранство, односно да је то у складу са неким правцем којим као друштво идемо.

Да не би било забуне, на овај начин посланици Српске радикалне странке немају намеру да штите осигуравајућа друштва која незаконито раде, али на основу скромне Информације о стању на тржишту осигурања у Републици Србији, коју је 8. фебруара 2005. године гувернер НБС доставио Одбору за финансије Народне скупштине и не може друго да се закључи него да је био у питању селективан и прек поступак према само одабраним осигуравајућим друштвима. Дакле, објективности и законитости није ни било.

Без намере да се на овај начин прејудуцирају питања поступака које су покренула поједина осигуравајућа друштва пред Врховним судом Србије, Трговинским судом у Београду и Уставним судом Републике Србије, неприхватљиво је да се у актима, мерама и радњама гувернера НБС и даље одржава пракса која је препознатљива као она која је примењена приликом гашења домаћих банака. Последница те праксе је да и данас судови поништавају решења гувернера НБС због очигледне незаконитости. На незаконитости он (као и претходни) упорно истрајава и истовремено уступа тржиште другима од којих се и не захтева нека нарочита законитост рада. Дакле, постоји опасност да, када гувернер НБС буде разрешен и побегне из Србије, нико неће моћи ни кривично да га гони. Да подсетимо да је нешто слично било са оним Александром Радовићем, који је спроводио Закон о порезу на екстрапрофит и који је поднео оставку, побегао у иностранство и спасио се, рачунајући да је све отишло у заборав. Да ли треба подсетити да је и он члан исте странке самозваних експерата, као и Радован Јелашић.

Ово наводимо зато што чланови Савета НБС вероватно нису у могућности као гувернер НБС да се ефикасно сакрију када ове незаконите операције гувернера НБС буду обелодањене и добију свој епилог. Све ово наводимо ради елементарне предострожности да се не би накнадно не-

ко штитио како није знао, како је веровао, или да није саучествовао. Дакле, ако Савет НБС поново испразно штити гувернера НБС, Радована Јелашића, онда после ове иницијативе може да се говори само о саучесништву, а никако о неком другом разлогу који би могао да буде оправдање.

Дакле, без намере да се нека питања прејудуцирају у погледу оцене законитости аката гувернера НБС, мора да се истакне да је нецелисходно и неоправдано ликвидирати осигуравајућа друштва која су имала могућности да отклоне евентуалне недостатке и да усагласе своје пословање са законом, поготово ако се има у виду да још нису истекли законом прописани рокови. Ако се пође трагом Информације о стању на тржишту осигурања у Републици Србији, коју је 8. фебруара 2005. године гувернер НБС доставио Народној скупштини и погледа у документацију појединих осигуравајућих друштава, одмах упада у очи селективан и чудан поглед на питања инсолвентности и неликвидности. Просто се намеће закључак да је одлука о одузимању дозвола за рад унапред донета, а да је контрола била само обавезна форма, односно записник о контроли као доказ да је наводно вођен поступак у коме је утврђено да је једина могућа мера одузимање дозволе. Готово идентично је могло да се поступи и са другим осигуравајућим друштвима.

У информацији је наведено 10 разлога за одузимање дозволе. Готово сви разлози могу истовремено да представљају и основ за кривични прогон. Интересантно је да је, према речима гувернера НБС, поднето само 10 кривичних пријава и 12 пријава за привредне преступе. Чланови Савета НБС морали би при разматрању ове иницијативе да имају у виду сасвим извесне будуће исходе кривичних поступака, поступака за привредне преступе, поступака за оцену законитости аката гувернера НБС и вероватно поступака пред Уставним судом Републике Србије. Готово непогрешиво може, већ сада, да се закључи да ће многе незаконите активности гувернера НБС да добију и судску потврду његовог незаконитог поступања.

Пример ликвидације осигуравајућих друштава непогрешиво потврђује став да гувернер НБС свесно проузрокује штету на нашем тржишту, да ствара простор за нова осигуравајућа друштва и несметани напредак одабраних осигуравајућих друштава, и то у тренутку када грађане доводи пред свршен чин да су просто принуђени да саучествују у стварању монопола по жељи Радована Јелашића. Та врста приватизације функције и овлашћења која иду са функцијом гувернера НБС у условима када се и појединим законским решењима он причињава недодирљивим, свемогућим, тржишним и економским ауторитетом до самовоље, погубна је за националне интересе. О томе би посебно морали да воде рачуна чланови Савета НБС, без обзира на проблеме и недостатке у самом избору и формирању оваквог Савета НБС.

Како грађани сада да наплате штету код осигуравајућих друштава која су ликвидирана? Како прихватити ликвидацију осигуравајућих друштава када ни гувернер НБС није у складу са Законом о осигурању донео све подзаконске акте? Зар само од његове воље може да зависи правило ко може да постоји, а ко мора у ликвидацију? Шта ћемо са правдом, која по логици ствари касни, онолико колико и одлуке - пресуде надлежних судова? Да ли ће за евентуалну штету својом имовином да одго-

вра гувернер НБС, Радован Јелашић? Зашто би држава одговарала за злоупотребу и самовољу гувернера НБС? Како ћете као чланови Савета НБС да примите такве вести? Како прихватате чињеницу да се исти пропусти налазе и код оних осигуравајућих друштава која нису ликвидирана и не зна се у чему се огледа разлика у односу на друга осигуравајућа друштва, осим благонаклоности гувернера НБС? Много је питања која се просто намећу, а сва имају исти одговор да је одлучујућа била само воља гувернера НБС. Имајте на уму да су записнике о контроли осигуравајућих друштава радили баш они који су учествовали у гашењу домаћих банака и зато морате с правом да сумњате у чињенице које су наведене у тим записницима о контроли.

Гувернер НБС је злоупотребио положај и приликом доношења решења о одузимању дозволе за рад и решења о ликвидацији Кредитно-експортне банке а.д. из Београда, 4. фебруара 2005. године, и то свесно и очигледно незаконитим решењима. Велики број ревизорских кућа није успео да пронађе разлоге због којих је гувернер НБС, Радован Јелашић, прибегао гашењу наведене банке. Зато је и Трговински суд у Београду посебним решењем одредио привремену меру којом се налаже НБС да деблокира наведену банку.

Ова самовоља гувернера НБС Радована Јелашића не изненађује. Дневне новине су објавиле вест да се припрема продаја већинског пакета акција Републике Србије у Војвођанској банци, и то банци ОТП из Будимпеште. Преко Млађана Динкића већински пакет ће испод тржишне вредности да се прода наведеној мађарској банци, у којој је један од директора рођени брат Радована Јелашића. На тај начин гувернер Радован Јелашић саучествује у послу којим треба да се омогући странијој банци контрола свих финансијских токова у Војводини. Политичка позадина припреме ове операције је страшна, јер би представљала последњи оркестрирани удар на домаће банкарство. Динкић га је започео, а Радован Јелашић треба да спроведе последњи, завршни ударац.

Конфликт интереса код појединих чланова Савета НБС и чињеница да поједини чланови Савета остварују енормне приходе на свом радном месту у некој другој институцији, у Савету НБС, у појединим институтима, у оквиру група и комисија које раде на новим прописима, до 600.000 динара месечно, не би смели да буду разлози да Савет НБС олако и неозбиљно пређе преко ове иницијативе. Обавештавамо вас да сваки покушај истрајавања на заштити Радована Јелашића на месту гувернера НБС не спасава наше банкарство и наша осигуравајућа друштва, нити је прилог за законитост њиховог рада, већ само ствара још погодније услове за погубно дејство Радована Јелашића.

Разрешење Радована Јелашића је неопходно, јер свако закашњење само потврђује наше наводе из претходне и ове иницијативе.

Очекујемо да хитно прихватите ову иницијативу и званично покренете поступак за разрешење гувернера НБС, Радована Јелашића, јер нам у противном преостаје да покренемо поступак разрешења чланова Савета Народне банке Србије који би у том случају представљали део тима који ради најпрљавије послове или саучествује због угодног положаја чланова Савета НБС. □

Дневни лист "Курир" од 7. априла ове године преноси текст Мишела Колона о креирању медијских лажних деvedесетих прошлог српске стране

Кушнер признао да је лагао

Лето '92. – рат у Босни. Бернар Кушнер и његови „Лекари света” (Medicinus du monde) објавили су у штампи и залепили по зидовима Париза запањујуће и скупо обавештење. На фотографији се виде „затвореници” српског логора у Босни. Иза бодљикаве жице Кушнер лепи слику стражарнице из Аушвица. Текст обавештења окривљава Србе за „масовна погубљења”.

Да ли је то било тачно или погрешно? Погрешно, признаје Кушнер, дванаест година после. Његова последња књига „Ратници мира” доноси интервју с Изетбеговићем на његовој самртној постељи.

„Кушнер: Ова места су била ужасна, али они нису вршили истребљивање е константно. Да ли сте знали за то?”

Изетбеговић: Да. Тврдња је била лажна. Није било истребљивачких логора иако су ова места ужасна. Ја сам мислио да ће моје откриће убрзати почетак бомбардовања. Ова медијска лаж је променила мишљење у погледу подржавања бомбардовања. Сви западни медији су је масовно искоришћавали, али последње исправке нису објављене. Изгледа да јавност неће бити обавештена да је била обманута.”

Полуисповест Кушнера и медијско ћутање наводи на постављање неких веома важних питања:

1. Да ли је Кушнер знао за то одавно?

Одговор: Да. Од 1993. новинар француског Канала 2 Жак Мерлино открива превару у својој књизи с елоквент-

ним називом „Није добро изговорити све истине”. Он је интервјуисао Радера Фина, америчког агента за односе са јавношћу. Касније, био је веома поносан што може да каже да је његова кампања „истребљивачких логора” била лажна:

„Ми смо окупили три велике јеврејске организације. И, одмах смо успели да направимо везу између Срба и нациста у очима јавности. Случај је био сложен, нико није схватао шта се дешава у Југославији, али није било тешко формулисати који је народ добар, а који лош.”

„Али то сте урадили лажима,” истиче новинар. Радер Фин одговара: „Ми смо професионалци. Нисмо плаћени да дајемо лекције из морала.”

Значи, Кушнер је дуго знао да није лепо бацити кривицу на мртвог човека.

2. Да ли су медији прикривали све доказе о превари?

Одговор: Да. Немачки новинар Томах Дихман представио је 1994. године да је фотографија с бодљикавом жицом лажна, као и затвореници који нису били затворени.

У стварности, слика је преузета од извештача ИТН, британске телевизије, где људи кажу да се с њима добро поступа, али они једноставно бришу са снимка те изјаве!

У нашој књизи „Покер лажова” и у нашим новинама, наводи Дихман, можете наћи Кушнеров постер, објављен 1998. године.

„Значи, ми нисмо морали да чекамо да бисмо прилагодили своје извештавање. У документарцу НАТО бом-

бардовање' (1999), такође смо представили слике које је снимила локална телевизија, где се јасно види како су репортери ИТН преварили јавност."

3. Да ли је Кушнер добио заштиту чак и од „медијских критичара“?

Одговор: Да. Један пример - Денијел Шнидерман, с француске телевизије, контактирао је с нама да нам саветује да оставимо Кушнера на миру и да га не нервирамо. Никада нико није питао Кушнера о медијским лажима о Косову, нити о његовим катастрофалним изјавама о покрајини.

Овде се ради о медијским лажима, не о грешкама. Његова каријера је сада фокусирана на место генералног секретара УН и он мора да уради све да задовољи Америку.

4. Зашто медији увек морају да испричају причу „просто“, али лажно?

Одговор: Како би се прикрила одговорност великих западних сила за овај сукоб:

– Од 1979. немачка обавештајна агенција (БНД) подржава екстремисте за растурање Југославије.

– Године 1989. ММФ врши неолиберални притисак како би укинуо радничко самоуправљање и права радника, провоцирајући кризу и национализам.

– Године 1991. Немци дају оружје хрватским и муслиманским екстремистима пре рата.

– Од 1992. до 1995. године Америка намерно проширује и продужава сукоб, као што је то известио и посебни европски изасланик за Босну, лорд Овен:

„Постоји ли каква корист од ових акција? Да, уништавање социјалног система који превише нагиње ка левој страни и контрола стратешких путева на Балкану и трасе нафте!”

5. Да ли је ово питање противречности свих почињених злочина?

Одговор: Ни говора, али када наше владе покушавају да нас увуку у ратну пропаганду у стилу „добри момци - лоши момци”, важно је да размислимо о интересима који су иза тога сакривени. И лажним информацијама које нам дају. На пример, што се тиче затворског логора у Босни, УН су избројале шест Хрвата, два Србина и једног муслимана. И, они су се налазили у логору који би се пре могао назвати местом за размену, а не за истребљење. Али, хрватски и муслимански националисти су били наши савезници, или пре „наши” агенти, како су их представљали Кушнер, Бернар Анри Леви и читава плејада „стручњака” у медијима.

Ми морамо да судимо ратним злочинцима. Свим ратним злочинцима у свим ратним логорима. Али, не на хошгтаплерским судовима које је произвела „правда” победника, где Америка и НАТО седе изнад закона кршећи Повељу УН без имало нелагодности.

6. Постоји ли још медијских лажи у овом рату?

Одговор: Да. Само један пример. Кад је НАТО почео с бомбардовањем Југославије 1999. године, тврдио је да је Југословенска армија претходно „масакрирала 40 цивила” у селу Рачак. Али, Београд је говорио о сукобу две војске, који су испровоцирале албанске сепаратистичке снаге. Уједињене нације су затражиле извештај лекарске истраживачке комисије, коју је предводила фински патолог Хелена Ранга, потврдивши налоге Београда. Али, на медијску лаж овај извештај није извршио никакав утицај.

Зашто? Зато што су медијске лажи Кушнера, Левија и осталих изазвале поделу левице и спречиле је да се супротстави рату, у реалности потпуно непоштеном. Јавно мњење има потребу да буде манипулисано. А, следећи пут, све ће на исти начин да се одвија. □

- Медији у Србији се (додуше неуспешно), баве медицинским истраживањима. Покушавају да оживе неке политичке мртваце.
- Чедо Јовановић одлучио да оцинкари све своје пријатеље. Објављује рат мафији.
- Како је кренуло у СПО, ускоро ће конгрес странке моћи да држе у Данином шпајзу.
- Ускоро ће СПО имати више министарских места него чланова странке.
- Ко каже да посланици владајуће коалиције не раде ништа корисно. Ето, недавно је један цео дан јурио по скупштинској сали беле мишеве.
- Изгледа да је Александар Вучић много спор говорник. Говорио је пуна два сата а није успео да наброји ни половину Динкићевих криминалних радњи.
- Велимир Илић изјавио да је за његовог министровања привреда Србије кренула. Јесте, Вељо, али низбрдо.
- Чедо се у Београду не осећа сигурним јер су, како наводи, недавно покушали атентат на њега. Предлажем да га, због његове сигурности, сместимо у Забелу.
- Најјача карактеристика за постављење и унапређење једног генерала полиције била је то што му је бивши премијер брат од тетке.
- Демократе изјавиле да не преговарају о уласку у Владу. За Србију би било боље да почну преговоре о изласку из политике.
- Каква је разлика између Србије и мора око Малезије? Нема разлике. И овде и тамо владају гусари.
- Кад учлане у Демохришћанску странку још једног, Владан Батић и Милан Ст. Протић ће имати екипу за преферанс.
- После изјаве Вука Драшковића да генерала Младића крије БИА, многи су рекли да је Вук ових дана полудео. Није, он је луд од рођења а само се сад то појачано манифестује.
- Лепе вести за Србе: Стигло је пролеће, припрема се Студија о изводљивости, Солана наредио да се СЦГ не растура а и папа више не осећа болове.
- Није Сретен Лукић ухапшен него одушевљен позивом из Хага, није стигао ни да се обуче, већ је у пицами отпутовао. Да се случајно Карла не предомисли.
- Млађан Динкић најавио "ригорозно стежање каиша". Како се звало ово што смо до сада трпели од њега?
- Организатори најавили да ће Београдски маратон носити назив "Хуманитарна трка". Вероватно ће циљ трке бити постављен испред неке пекаре.
- Министар Стојковић изјавио да се Павковић ускоро предаје. Наочаре, веш и остало су му већ спаковали, да не прође као Лукић ономад.
- Коштуница изјавио да реконструкције Владе неће бити. Па нормално. Реконструише се и поправља само оно што још може служити нечему.
- Један од критеријума за избор папе је изгледа и припадност оружаним снагама Рајха.
- Кажу да нови папа има чврсту руку. Ојачао је у СС дивизијама за време рата.
- Овај папа је ишао у "собу плача" и, како кажу, плакао после избора. Народ ће последице.
- У новинама наслов "Бесни пси вршљају по Београду". На кога ли је новинар мислио?
- Лако је стоци. Она може, кад огладни, да пасе.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хаашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица свалује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и стране јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и доброволних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21

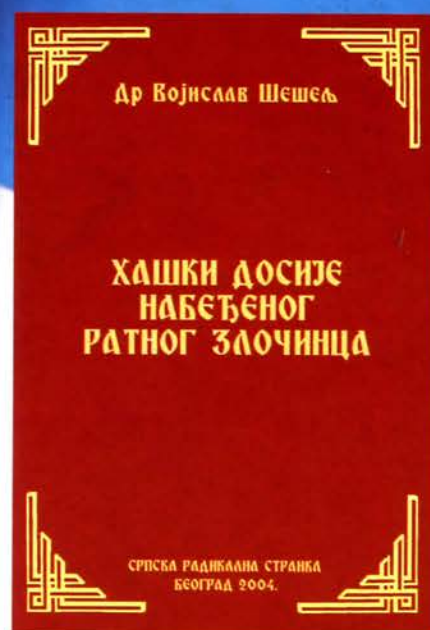
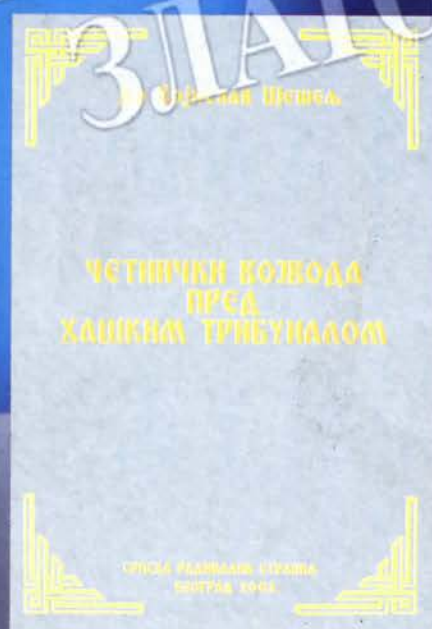
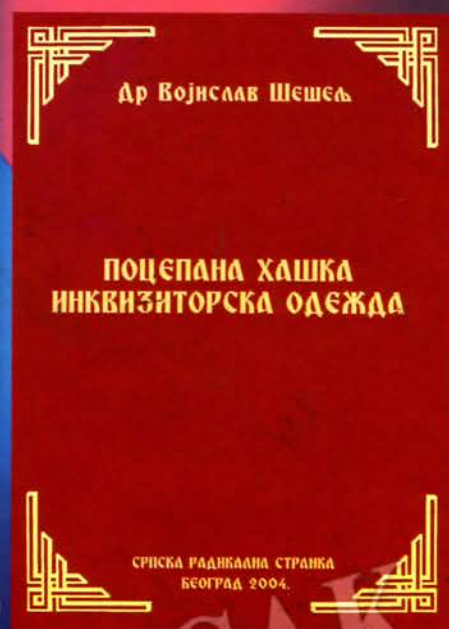
Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

ПРКОСНИ СРПСКИ ЈУНАК ПРОТИВ ХАШКИХ ИНКВИЗИТОРА

**КЊИГЕ ПРОФ. ДР ШЕШЕЉА КОЈЕ САДРЖЕ
ДОСТУПНЕ СУДСКЕ ДОКУМЕНТЕ**

У ПРИПРЕМИ СЕДАМ НАЈНОВИЈИХ КЊИГА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА РЕЧ ЈЕ О ЗБИРКАМА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ ЗАДТОТИСАК

